

การศึกษาวิถีชีวิตของเกย์

ปริญญานิพนธ์
ของ
ว่าที่ร้อยตรี กฤตณัฐ เฟื่องชัย

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว
พฤษภาคม 2549

การศึกษาวิถีชีวิตของเกย์

บทคัดย่อ
ของ
ว่าที่ร้อยตรี กฤตณัฐ เฟื่องชัย

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว
พฤษภาคม 2549

กฤตณัฐ เพ็งชัย. ว่าที่ ร.ต. (2549). *การศึกษาวิถีชีวิตของเกย์*. ปริญญาโท กศ.ม.

(จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

คณะกรรมการควบคุม : ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ทศพร มณีศรีขำ, อาจารย์ ดร. พาสนา จุลรัตน์.

การศึกษาในครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาวิถีชีวิตของ “เกย์” เพื่อศึกษาให้ทราบและเข้าใจถึงการดำเนินชีวิตของ “เกย์” โดยการสัมภาษณ์ “เกย์” จำนวน 10 ราย ซึ่งมีความแตกต่างกันตามช่วงอายุ ประสบการณ์ และบุคลิกภาพ ใช้วิธีการศึกษาในรูปแบบของการศึกษาประวัติจากคำบอกเล่า (Oral history) โดยการบอกเล่าประวัติชีวิตของ “เกย์” ผ่านประเด็นต่างๆ ที่มีความเกี่ยวข้อง ได้แก่ การรับรู้และตัวตนของ “เกย์” สัมพันธภาพกับบุคคลและองค์กรต่างๆ เรื่องทางเพศ รวมไปถึงโลกส่วนตัวของ “เกย์”

ผลการศึกษารูปดังนี้ คือ

1. “เกย์” มีรูปแบบการดำเนินชีวิตที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะกลุ่ม
2. “เกย์” มีการสร้างตัวตนผ่านรูปแบบการดำเนินชีวิตในด้านต่างๆ
3. “เกย์” มีวัฒนธรรมทางเพศที่มีรูปแบบชัดเจน แต่เนื่องจากสังคมมีความคุ้นเคยและคาดหวังต่อลักษณะเฉพาะทางเพศของชายและหญิง “เกย์” จึงต้องมีการปรับตัวในด้านต่างๆ เช่น รูปแบบการดำเนินชีวิต การมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่นๆ แม้กระทั่งความคิดเกี่ยวกับการรับรู้และการแสดงตนต่อสังคม ซึ่งบางครั้งอาจไม่ได้เป็นความต้องการที่แท้จริงของ “เกย์” แต่เพื่อให้ได้รับการยอมรับทางสังคม ในการดำเนินชีวิตของ “เกย์” จึงจำเป็นต้องควบคุมพฤติกรรมและปรับตัวเองให้เป็นรูปแบบวิถีชีวิตเช่นเดียวกับวิถีชีวิตของบุคคลทั่วไป

A STUDY OF GAY'S LIFE STYLE

AN ABSTRACT

BY

ACTING.SUB.LT. KRITTANAT PENGCHAI

Presented in Partial Fulfillment of the Requirements for the
Master of Education degree in Guidance and Counseling Psychology
at Srinakharinwirot University

May 2006

Krittanat Pengchai. (2006). *A study of gay's life style*. Master Thesis, M.Ed.
(Guidance and Counseling Psychology). Bangkok: Graduate School,
Srinakharinwirot University. Advisor Committee : Assist. Prof. Dr. Totsaworn
Maneesrikum, Inst. Dr. Pasana Chularut.

The Purpose of this research was to study the life styles of Gays in order to gain understanding and revealing the Gays' livelihoods. A qualitative study, based on semi-structured interview (Oral history) was used by interviewing the ten Gays who were different in terms of ages, experiences, abilities, and status. In this study, the researcher was more concerning on the Gays' lifestyles, Such as, the perception and the real characters of Gays, the interpersonal relationships with people and other organizations, the sexual matters, and the Gays' own private worlds.

The results of this study reviewed as the following :

1. The Gays lifestyles are unique and they have specific features in their groups.
 2. The Gay's self creations are developed through the forms of livelihoods in various ways.
 3. The Gays have apparent cultures and traditions in terms of sexual matters.
- However, due to the expectations from the society, regarding to the gender roles, the gays have to adjust themselves in terms of their lifestyles, their interpersonal relationships with others, and their thought about the perception and behaviors in public. Although, these are not their real desires, they still have to control their behaviors and to adjust themselves in the same ways as other people in general in order to gain acceptance from the society.

การศึกษาวิถีชีวิตของเกย์

ปริญญานิพนธ์
ของ
ว่าที่ร้อยตรี กฤตณัฐ เฟื่องชัย

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว
พฤษภาคม 2549
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ สำเร็จลุล่วงได้ด้วยดี ด้วยความกรุณาอย่างสูงยิ่งจาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ทศพร มณีศรีขำ ประธานควบคุมการทำปริญญานิพนธ์ อาจารย์ ดร.พาสนา จุฬรัตน์ กรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์ ในการให้คำแนะนำและข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์ ตลอดจนการให้คำชี้แนะแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ ด้วยความเมตตาและเอาใจใส่ นับตั้งแต่เริ่มดำเนินการจนแล้วเสร็จเรียบร้อยสมบูรณ์ ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความเป็นความกรุณาที่ได้รับจากท่านเป็นอันมาก จึงขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้ด้วย

ขอขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นันทา สุริรักษา อาจารย์ไพศาล อันประเสริฐ ที่ท่านได้กรุณาเป็นกรรมการแต่งตั้งเพิ่มเติมในการสอบปากเปล่าปริญญานิพนธ์ พร้อมทั้งได้ให้ข้อเสนอแนะและข้อคิดเห็นอันเป็นประโยชน์อย่างยิ่งแก่ผู้วิจัย

ขอขอบพระคุณ อาจารย์ที่ปรึกษาและคณาจารย์ในภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษาทุกท่านที่ได้กรุณาประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ที่เป็นประโยชน์แก่ผู้วิจัย

ขอขอบคุณผู้ให้ข้อมูลทุกๆ ท่านที่ได้เสียสละเวลา ให้ความเป็นกันเองกับผู้วิจัยและให้ความร่วมมือเป็นอย่างดีในระหว่างการศึกษาค้นคว้า

ขอขอบคุณเพื่อนๆ พี่ๆ นิสิตจิตวิทยาการแนะแนวทุกท่าน ที่ให้ความช่วยเหลือและให้คำปรึกษาและให้กำลังใจแก่ผู้วิจัยด้วยดีเสมอมา

คุณค่าทั้งหมดทั้งมวลที่เกิดขึ้นจากงานวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยขอมอบให้กับ บิดา มารดา ผู้ให้ชีวิต ให้ความรัก ความหวังใยและบูรพาคณาจารย์ทั้งหลาย ที่ได้อบรมสั่งสอนและปลูกฝังคุณความดีตลอดมา

ว่าที่ร้อยตรี กฤตณัฐ เพ็งชัย

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ภูมิหลัง	1
ปัญหาการวิจัย	2
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	2
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	3
2 กรอบแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	4
ความเป็นมาของรักเพศเดียวกัน	5
เอกลักษณ์ทางเพศของ “เกย์”	6
แนวคิดเกี่ยวกับสาเหตุของการเป็น “เกย์” และสัมพันธภาพของ “เกย์”	8
ครอบครัว	8
ความสัมพันธ์ระหว่างบิดากับชายรักเพศเดียวกัน	10
ความสัมพันธ์ระหว่างมารดากับชายรักเพศเดียวกัน	11
พันธกรรมและการเกิดมาเพื่อเป็น	12
สิ่งแวดล้อมอื่นๆ	15
แนวคิดเกี่ยวกับการยอมรับตนเอง	18
รูปแบบพฤติกรรมทางเพศ	20
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับ “เกย์”	24
3 วิธีดำเนินการวิจัย	28
ขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูล	28
ผู้ให้ข้อมูล	30
การสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลัก	31
การรวบรวมข้อมูล	33
การวิเคราะห์ข้อมูล	34
การนำเสนอข้อมูล	34
4 วิธีชีวิตของเกย์	35
การรับรู้และตัวตนของ “เกย์”	35
“เกย์” สังคมเรียกขาน	35

บทที่	หน้า
4 (ต่อ)	
เกิดมาเพื่อเป็นหรือบริบท (สิ่งแวดล้อม)	36
การยอมรับตนเอง	37
สัมพันธภาพกับบุคคลอื่นๆ	39
ครอบครัว	40
เพื่อน	42
ครู อาจารย์	43
หัวหน้างาน	44
สื่อมวลชน	46
เรื่องทางเพศ “เกย์”	47
การร่วมเพศ	47
ความสัมพันธ์และกิจกรรมเกี่ยวกับเพศสัมพันธ์ของ “เกย์”	49
การหาคู่รักของ “เกย์”	50
สัมพันธ์ทางเพศกับเพศหญิง	51
โลกส่วนตัวของ “เกย์”	53
การแต่งกาย	53
บาร์ “เกย์”	55
วิธีดี “เกย์”	56
ภาษา “เกย์”	58
5 สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ	59
ผลการศึกษา	59
ข้อเสนอแนะ	63
บรรณานุกรม	64
ภาคผนวก	69
ภาคผนวก ก	70
ภาคผนวก ข	75
ประวัติย่อผู้วิจัย	80

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

“เกย์” จัดเป็นกลุ่มบุคคลรักเพศเดียวกัน (Homosexual) กลุ่มหนึ่งที่ถูกรังเกียจและดูถูกเหยียดหยามให้ต่างจากกลุ่มบุคคลรักต่างเพศ (Heterosexual) ซึ่งก็ได้รับความสนใจจากสังคมและเป็นกลุ่มอีกกลุ่มหนึ่งที่ยังต้องแฝงตัวอยู่และต่อสู้ต่อการจับจ้องมองดูของสังคมซึ่งต้องการการยอมรับความเข้าใจและสร้างความเป็นตัวตน ในขณะที่สังคมได้สร้างนิยามและกำหนดให้“เกย์” แตกต่างจากบุคคลรักต่างเพศทั่วไป “เกย์” จึงได้รับการกระทำอย่างเป็นระบบภายใต้กฎหมายที่ข่มขู่บังคับระเบียบในความรู้ของศาสตร์ต่างๆ และกระทำผ่านสถาบันทางสังคมโดยที่การกระทำหรือปฏิบัติการต่างๆ จะตั้งอยู่บนฐานคติของความมีอคติทางเพศ (ทศพร มณีศรีขำ. 2545 : 1)

“เกย์” (Gay) ตามความหมายในการศึกษาในครั้งนี้ คือ ผู้ชายที่มีรสนิยมทางเพศโดยอิงรูปแบบเฉพาะทางเพศ คือ ชอบเพศชายด้วยกันแต่ยังคงพึงพอใจในรูปลักษณ์ในเพศชายของตนซึ่งเป็นประชากรกลุ่มหนึ่งที่ดำเนินชีวิตอยู่เช่นปกติชนอยู่ทุกมุมโลก จากสถิติของประเทศสหรัฐอเมริกาที่ระบุว่าประชากรทั่วโลกมีผู้ที่เป็นชาวรักเพศเดียวกันอยู่ถึง 10 เปอร์เซ็นต์ (คมฉัตร วุฒิโรจน์. 2534 : 1-2) บางแห่งมีการกีดกันและการล่วงละเมิดสิทธิมนุษยชนในการกำหนดใช้กฎหมายและบทลงโทษกระทำต่อบุคคลที่รักเพศเดียวกันโดยเฉพาะ “เกย์” จนกลายเป็นปัญหาสำคัญปัญหาหนึ่งในบางประเทศ เช่น สหรัฐอเมริกา “เกย์” จำนวน 30-40 เปอร์เซ็นต์ ต้องหนีออกจากบ้านหรือถูกไล่ออกจากบ้าน สาเหตุมาจากพ่อแม่ไม่สามารถยอมรับพฤติกรรมรักเพศเดียวกัน บางรายถูกไล่ออกจากงาน และในบางครั้งไม่มีความก้าวหน้าในหน้าที่การงาน เพราะผู้ร่วมงานสงสัยและรังเกียจเมื่อทราบว่าเป็น “เกย์”

ปัจจุบัน “เกย์” ได้ขยายตัวเพิ่มมากขึ้น จนเป็นกลุ่มสังคมย่อยที่มีขนาดใหญ่ขึ้น เห็นได้จากการเปิดเผยตัวให้สังคมได้เห็นมากขึ้นเป็นภาพสะท้อนหนึ่งของสังคมที่มีอาจปิดบังได้นอกเหนือจากบทบาททางเพศที่แตกต่าง “เกย์” มีรูปแบบการดำเนินชีวิต มีพฤติกรรมที่น่าศึกษาโดยการอิงนิยามความหมายของ “เกย์” (Gay) คือ ผู้ชายที่รักผู้ชายด้วยกัน

“เกย์” มีการก่อเกิดเป็นชุมชนที่เติบโตมากขึ้นในปัจจุบันทำให้วิถีชีวิตและวัฒนธรรม “เกย์” ที่เคยถูกมองว่าเป็นชีวิตในมุมมืดเริ่มที่จะปรากฏออกมาสู่สายตาของสังคมเป็นวงกว้างมากยิ่งขึ้น อันเป็นผลมาจากการมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลต่างๆ ในสังคมด้วยความปกติ ซึ่งก็มีทั้งยอมรับและไม่ยอมรับกับวิถีชีวิตดังกล่าว ซึ่ง “เกย์” พยายามเชื่อมโยงลักษณะปกติของการกระทำทางสังคม เข้ากับลักษณะที่เปิดเผยและสามารถสังเกตเห็นได้ (พงษ์สวัสดิ์ สวัสดิพงษ์. 2530 : 36)

ในสังคมไทย “เกย์” ยังนับว่าเป็นปรากฏการณ์ใหม่และเป็นที่สนใจ ในขณะเดียวกัน ชีวิตของ “เกย์” บางกลุ่มต้องประสบกับชะตากรรม เมื่อสังคมยังมองและจับจ้องว่าคนที่เป็น “เกย์” เป็นบุคคลต้องห้าม การเป็น “เกย์” เป็นสิ่งที่ผิด เป็นสิ่งที่ชั่วร้าย ในวงการวิชาการได้มีการนำเสนอและมุ่งให้เห็นว่า “เกย์” เป็นพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนรูปแบบหนึ่ง ซึ่งมีความแตกต่างจากบุคคลธรรมดาทั่วไป ดังนั้น การปฏิสังสรรค์และการศึกษาแบบธรรมชาติจึงน่าจะเป็นวิธีที่สามารถเข้าถึงโลกของ “เกย์” ได้

ในสังคมไทยนั้นปัจจุบัน “เกย์” มีการเปิดเผยและแสดงออกมากขึ้น ไม่ว่าจะเป็นวงการต่างๆ จะพบว่ามี “เกย์” เป็นส่วนหนึ่งอยู่แทบทุกวงการ สังเกตได้จากการนำเสนอของสื่อต่างๆ อาทิเช่น ภาพยนตร์ โทรทัศน์ ก็จะมีบุคคลที่เป็น “เกย์” อยู่เสมอๆ ทำให้แนวความคิดที่เห็นว่า “เกย์” เป็นบุคคลผิดปกติเริ่มจางหายไป ส่วนหนึ่งมาจากความสามารถของ “เกย์” ทำให้บุคคลในสังคมยอมรับมากขึ้น

ปัจจุบันยังมีคำถามที่ค้างคาใจของผู้คนทั่วไปเกี่ยวกับ “เกย์” นับตั้งแต่ทำไมถึงเป็น “เกย์” และคนที่ เป็น “เกย์” มีวิธีการดำเนินชีวิตอย่างไร ดังนั้น ผู้วิจัยจึงเห็นว่าบุคคลที่เป็น “เกย์” มีความสำคัญไม่น้อยไปกว่าชายปกติ ไม่ว่าจะเป็นแนวทางความคิดเกี่ยวกับกลุ่มของตนเอง การทำงาน การดำรงชีวิตที่ต้องเกี่ยวข้องกับสังคมหรือองค์กรต่างๆ การดำเนินกิจกรรมอื่นๆ ซึ่งผู้วิจัยเห็นว่า การที่ “เกย์” ประสบปัญหาการไม่ยอมรับจากครอบครัวและบุคคลในสังคม เนื่องจากไม่มีการนำเสนอกิจกรรมการดำรงชีวิตหรือรูปแบบชีวิตที่ถูกต้องชัดเจนเพียงพอ ซึ่งควรจะได้มีการศึกษาหาข้อมูลที่เกี่ยวข้องอย่างแท้จริง การศึกษาในครั้งนี้ผู้วิจัยได้ทำการศึกษา “เกย์” จำนวน 10 คน เพื่อให้ได้ข้อมูลมีความน่าเชื่อถือ การเลือกกลุ่มตัวอย่างจำเป็นต้องเป็น “เกย์” ที่ให้ความร่วมมือในการศึกษาเท่านั้น เพื่อให้ได้ข้อมูลที่เป็นจริงและเป็นประโยชน์ในการประเมินและวิเคราะห์ผลในลำดับต่อไป ผู้วิจัยได้ใช้การศึกษาเชิงคุณภาพ (Qualitative research) โดยเปิดโอกาสให้ “เกย์” ได้เล่าเรื่องราวของตนเองตามประเด็นต่างๆ ที่ได้กำหนดกรอบแนวความคิดไว้ เพื่อทราบความเป็นจริงของ “เกย์” และคลี่คลายให้สังคมเข้าใจชีวิตและโลกของ “เกย์” มากขึ้น

ปัญหาการวิจัย

“เกย์” มีวิถีชีวิตอย่างไร มีสัมพันธภาพกับบุคคลและองค์กรต่างๆ ที่เกี่ยวข้องอย่างไร

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

ผู้วิจัยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาให้ทราบถึงวิถีชีวิตของ “เกย์” ผ่านประเด็นต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง เพื่อช่วยให้มีความเข้าใจบุคคลที่เป็น “เกย์” มากขึ้น

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ผลจากการศึกษาทำให้ทราบสัมพันธภาพของ “เกย์” กับบุคคลและองค์กรต่างๆ ที่เกี่ยวข้องด้วย
2. ผลจากการศึกษาทำให้ทราบวิถีชีวิตในโลกส่วนตัวของ “เกย์”
3. ผลจากการศึกษาสามารถทำให้สังคมทั่วไปเข้าใจวิถีชีวิตของ “เกย์” เพื่อลดความมีอคติต่อบุคคลที่เป็น “เกย์”
4. ผลการศึกษาจะเป็นประโยชน์ต่อ บิดา มารดา ผู้ปกครอง และผู้ที่อยู่ใกล้ชิดกับ “เกย์” ให้ได้ทราบวิถีชีวิตของ “เกย์”

บทที่ 2

กรอบแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาเรื่องที่เกี่ยวข้องกับ “เกย์” จำเป็นต้องกล่าวถึงในเรื่องรักเพศเดียวกัน เพราะ “เกย์” เป็นประเภทหนึ่งของรักเพศเดียวกัน ซึ่งในปัจจุบันได้รับความสนใจจากสังคมอย่างกว้างขวางไม่ว่าจะเป็นประชาชนทั่วไปหรือนักการศึกษาที่ให้ความสนใจและจับจ้องดูด้วยความเข้าใจบ้าง มีอคติบ้าง ซึ่งมีผลในการกำหนดแบบแผนของพฤติกรรมตามคุณลักษณะแห่งเพศที่ยังไม่เป็นที่ยอมรับจากสังคมส่วนใหญ่ และยังถือว่าเป็นพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนรูปแบบหนึ่งที่มีความต่างจากบรรทัดฐานทางสังคม ซึ่งได้กำหนดแบบแผนพฤติกรรมตามคุณลักษณะทางเพศปกติ รวมถึงการดำรงชีวิตของบุคคลกลุ่มดังกล่าว จึงถูกมองด้วยความไม่เข้าใจในวิถีแห่งการดำเนินชีวิต เหตุดังกล่าวจึงเป็นประโยชน์ถ้าได้มีการให้ข้อมูลที่เพียงพอต่อการอธิบายเพื่อให้เกิดความเข้าใจซึ่งได้มีผู้ศึกษา นักวิชาการ ได้ให้ความหมายและคำจำกัดความของรักเพศเดียวกันไว้หลายท่าน ดังนี้

รุ่งกานดา พงศ์ธรกุลพานิช (2530 : 8) กล่าวว่า รักเพศเดียวกันเป็นพฤติกรรมทางเพศระหว่างบุคคลที่เป็นเพศเดียวกัน เป็นได้ทั้งผู้ชายและผู้หญิง แต่ชายมากกว่าหญิง สัดส่วนประมาณ 3 ต่อ 1

สมโภชน์ สุขวัฒนา (บุปผา คุณพิโน. 2530 : 12) กล่าวว่า รักเพศเดียวกัน หมายถึง การมีความรู้สึกหรือการแสดงออกทางเพศกับเพศเดียวกัน คือ ชายกับชายหรือหญิงกับหญิง

สปีทเซอร์ (นันทิรัตน์ คุณากร. 2532 : 10; อ้างอิงจาก Spitzer. 1981 : 212) กล่าวว่ารักเพศเดียวกัน หมายถึง แบบแผนของการได้รับแรงกระตุ้นในทางรักเพศเดียวกัน (Homosexual arousal) อย่างต่อเนื่องเป็นระยะเวลานานโดยที่มีการขาดการกระตุ้นในทางรักต่างเพศ (Heterosexual arousal) หรือมีน้อยเกินไป

แคปแลน; และ เซดดอก (นันทิรัตน์ คุณากร. 2532 : 9; อ้างอิงจาก Kaplan; & Sadock. 1981 : 550) กล่าวถึงพฤติกรรมรักเพศเดียวกันว่า เป็นพฤติกรรมแสดงออกเป็นแบบแผนระยะยาวของการมีความพึงพอใจที่ไม่สามารถกระตุ้นเร้าความรู้สึกทางเพศได้ด้วยเพศตรงข้าม แต่อารมณ์ความรู้สึกและความสนใจทางเพศ กลับสามารถถูกกระตุ้นได้โดยบุคคลเพศเดียวกัน

มาร์เมอร์ (นันทิรัตน์ คุณากร. 2532 : 10; อ้างอิงจาก Marmor. 1976 : 375) ได้ให้คำจำกัดความว่า “บุคคลรักเพศเดียวกัน” หมายถึงบุคคลซึ่งมีแรงจูงใจในอันที่จะมีความพึงพอใจทางเพศกับบุคคลเพศเดียวกับตนเอง

วีระ ไชยศรีสุข (2533 : 152) อธิบายว่า รักเพศเดียวกัน หมายถึง คนที่ต้องการจะมีความสัมพันธ์ทางเพศกับเพศเดียวกัน

ไพร์น พฤษชาติคุณากร (2533 : 307) กล่าวว่า รักเพศเดียวกัน คือ การมีจินตนาการว่ามีเพศสัมพันธ์กับบุคคลเพศเดียวกัน หรือมีเพศสัมพันธ์กับบุคคลเพศเดียวกันจริงๆ โดยรู้สึกว่าเป็นเอกลักษณ์ภายในของตนเป็นคนรักเพศเดียวกันและอยู่ในสังคมอย่างเปิดเผยในบทบาทของคนรักเพศเดียวกัน

อัญญา สิงห์เสนี (2536 : 4-4) กล่าวว่า “เกย์” ในความหมายที่เราคุ้นเคยกันมานาน คือ ผู้ชายที่มีบุคลิกและพฤติกรรมเบี่ยงเบนไปทางสตรีเพศ พฤติกรรมเหล่านี้อาจแสดงหลายทาง เช่น กิริยา คำพูดจา การแต่งกาย จนไปถึงลักษณะการเลือกคู่รัก

“เกย์” คือหนึ่งในรักเพศเดียวกัน มีลักษณะพฤติกรรมสังเกตได้จากการมองภายนอกโดยอิงว่าเพศชายที่ทำท่าทางบทบาทความเป็นชาย แต่มีความปรารถนาารักชอบเพศเดียวกัน เป็นพวกที่มีความเบี่ยงเบนทางเพศ กล่าวคือจะมีรสนิยมทางเพศแตกต่างไปจากคนปกติจากเพศของตนเอง

ความเป็นมาของรักเพศเดียวกัน

พฤติกรรมรักเพศเดียวกันปรากฏในประวัติศาสตร์เป็นระยะเวลายาวนานมาแล้ว รัจรี นพเกตุ (2542 : 82) ได้กล่าวถึงความเป็นมาของพฤติกรรมรักเพศเดียวกันว่า ปรากฏอยู่ในประวัติศาสตร์เป็นระยะเวลานานมาแล้วและไม่จำกัดอยู่เฉพาะในคนแม้แต่สัตว์บางอย่างก็ปรากฏว่ามีพฤติกรรมชนิดนี้ เช่น แคลฮวม (Calhaum) ได้ทดลองเลี้ยงหนูในกรงที่มีพื้นที่จำกัด เมื่อประชากรหนูเพิ่มขึ้นจนกลายเป็นแน่นขนัด หนูเริ่มมีพฤติกรรมเสื่อม คือนอกจากจะกัดกันแย่งตัวเมียและตัวเมียไม่เลี้ยงลูกแล้ว ยังมีพฤติกรรมรักเพศเดียวกันด้วย

ในสมัยกรีกโบราณรักเพศเดียวกันเป็นอีกวิธีหนึ่งของพฤติกรรมทางเพศ นักปราชญ์ที่มีชื่อเสียงหลายคนเลือกวิถีทางนี้ เช่น เพลโต, โซเครตีส, ลีโอนาโด ดา วินชี (Plato, Socrates, Leonardo da Vinci) ฯลฯ และในยุคจักรวรรดิโรมัน การแต่งงานของคนเพศเดียวกันก็มีกระทำกันและเป็นที่ยอมรับในหมู่ชนชั้นสูง

ในคริสเตียนยุโรปสมัยก่อนก็ยอมรับพวกรักเพศเดียวกันตามชาวโรมัน จนกระทั่งมาถึงสมัย เซนต์ โทมัส อะควินัส (St. Thomas Aquinas (AD.1225-1274)) ที่เน้นทฤษฎีของ เซนต์ ออกัสไทน์ (St. Augustine) ที่ว่าวัตถุประสงค์ทางเพศมีเพียงอย่างเดียวเท่านั้น คือ การให้กำเนิด จึงทำให้รักเพศเดียวกันถือว่าเป็นสิ่งผิดปกติหรือผิดกฎแห่งธรรมชาติ ถึงอย่างไรรักเพศเดียวกันก็ยังไม่ถือว่าเป็นบาปในสมัยกลาง

ในประมาณปลายศตวรรษที่ 19 เกิดการแพทย์สมัยใหม่ขึ้นโดยเฉพาะศาสตร์ทางจิตเวช รักเพศเดียวกันจัดอยู่ในประเภทคนป่วยคนจิตผิดปกติ ในวัฒนธรรมทางตะวันตกเกิดการต่อต้านพวกรักเพศเดียวกันอย่างรุนแรงในยุคต้นศตวรรษที่ 20 ความผิดปกตินี้เชื่อว่าเกิดที่สมอง จึงเกิดการรักษาด้วยวิธีไฟฟ้าช็อก ฉีดฮอร์โมน วิธีรักษาทางจิตวิเคราะห์ การเป็นรักเพศเดียวกัน ไม่ใช่เรื่องเพิ่งเกิดขึ้นแต่ได้เคยมีมาแล้วตั้งแต่สมัยกรีกโบราณ คนในยุคนั้นไม่เพียงมีการยอมรับการเป็นรักเพศเดียวกัน แต่ยังมีกรยกย่องเสียอีกว่าเป็นความกล้าหาญและเข้มแข็ง ต่อมา

เกือบทุกวัฒนธรรมก็เห็นว่าการเป็นรักเพศเดียวกันเป็นสิ่งที่ไม่พึงประสงค์ ศาสนาต่างๆ ได้มีการประณามการเป็นรักเพศเดียวกันว่า เป็นบาปและผิดศีลธรรม

อุดมศิลป์ ศรีแสงนาม (เนตรชนก บัวนาถ. 2532 : 1 ; อ้างอิงจาก อุดมศิลป์ ศรีแสงนาม. 2529 : 3) กล่าวว่า รักเพศเดียวกันไม่ใช่สิ่งที่เพิ่งเกิดขึ้น แต่เป็นปรากฏการณ์ที่มีมาหลายศตวรรษ พยานหลักฐานในเรื่องนี้มีให้เห็นในรูปลักษณะหลากหลาย เช่น ได้มีการพบหลักฐานภาพวาดข้อเขียนสมัยโบราณ ภาพแกะสลักบนแผ่นโลหะในยุคของอียิปต์และโรมัน

จากประวัติความเป็นมาของรักเพศเดียวกันข้างต้น พอจะสรุปได้ว่ารักเพศเดียวกันมีมาตั้งแต่สมัยโบราณแล้วในยุคสมัยของกรีกและโรมันรักร่วมเพศเป็นสิ่งที่น่ายกย่อง แต่ต่อมาในยุคสมัยกลางพฤติกรรมรักเพศเดียวกันกลายเป็นสิ่งที่บาป เมื่อเข้าสู่ศตวรรษที่ 19 การแพทย์ เจริญขึ้นและรักเพศเดียวกันเป็นสิ่งที่ผิดปกติทางการแพทย์

เอกลักษณ์ทางเพศของ “เกย์”

การศึกษาความเป็น “เกย์” การจะนิยามใครคนหนึ่งว่าเป็น “เกย์” หรือเป็นรักเพศเดียวกันหรือไม่นั้นค่อนข้างยาก แม้ว่าประสบการณ์แบบรักเพศเดียวกันของบุคคลนั้นจะตอกย้ำความเป็น “เกย์” เพียงใด แต่สิ่งนั้นยังไม่ใช่ว่าพอเพียงสำหรับการสรุปว่าใครคนหนึ่งเป็น “เกย์” เพราะประสบการณ์แบบรักเพศเดียวกัน เป็นเพียงส่วนประกอบหนึ่งเท่านั้น ดังที่ ลิทเติล (Little. 1983 : 33-41) กล่าวว่า ทิศทางการกระทำทางเพศหรือความพึงพอใจทางเพศที่เกิดขึ้นระหว่างบุคคลเดียวกัน ซึ่งรวมไปถึงการจูบ การจูบไล้เนื้อตัว การสำเร็จความใคร่โดยใช้ปากกระตุ้น (Oral) และการร่วมเพศทางทวารหนักกับบุคคลเพศเดียวกัน เพียงบางครั้งแต่โดยทั่วไปแล้วเขามีกิจกรรมทางเพศแบบรักต่างเพศแล้ว เราจัดว่าเขาคือรักเพศเดียวกันนั้น มีเหตุผลเพียงพอหรือไม่ ถ้าไม่มีเหตุผลพอแล้วต้องทำกิจกรรมทางเพศแบบรักเพศเดียวกันจำนวนกี่ครั้งจึงจะพอสำหรับการประทับตราคนบางคนว่าเป็น “รักเพศเดียวกัน” มีนักวิจัยจำนวนมากเสนอว่า ลักษณะแห่งเพศของมนุษย์ดำเนินเป็นเส้นต่อเนื่องกันระหว่างผู้รักต่างเพศกับผู้รักเพศเดียวกันโดยคนส่วนมากจะอยู่ในระหว่างช่วงสองช่วงนี้ บางครั้งก็อาจทำให้เอกลักษณ์ทางเพศลดลงได้ในกรณีที่ต้องอยู่ในสถานที่บางแห่ง เช่น คูก สถาบันที่มีคนเพศเดียวกันอยู่รวมกัน เช่น โรงเรียนชายค่ายทหาร จะเกิดพฤติกรรมรักเพศเดียวกันขึ้น เป็นพฤติกรรมที่ช่วยให้บุคคลเหล่านั้นหายเปล่าเปลี่ยว (รัจรี นพเกตุ. 2542 : 82)

อัลเฟรด คินซี (บงกชมาศ เอกเอี่ยม. 2532 : 16-17; อ้างอิงจาก Alfred Kinsey. 1984 : 17-24) กล่าวในการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับรูปแบบชีวิตของชายชาวอเมริกัน พบว่า 37 เปอร์เซ็นต์ของชายชาวอเมริกัน และ 13 เปอร์เซ็นต์ของหญิงอเมริกัน เคยมีประสบการณ์แบบรักเพศเดียวกัน ซึ่งหมายความว่า ความต่อเนื่องของการมีความสัมพันธ์แบบรักเพศเดียวกัน ซึ่ง คินซี (Kinsey) ได้สร้าง Seven – point - Scale ของความพึงพอใจทางเพศหรือแนวโน้มนำทางเพศของบุคคลนั้น เริ่มตั้งแต่ 0 – 6 เครื่องมือที่ใช้คือ Seven – point – Scale ซึ่งจะแบ่งความต่อเนื่องออกเป็น 7 ช่วง

โดยปลายด้านหนึ่งเป็นบุคคลที่กระทำหรือแนวโน้มนำทางเพศต่อเพศตรงข้ามเป็นสำคัญ (Extreme heterosexual) อีกปลายด้านหนึ่งเป็นบุคคลที่มีแนวโน้มนำทางเพศกับเพศเดียวกัน และไม่เคยมีประสบการณ์ในทางเพศกับเพศตรงข้ามเลย (Extreme – homosexual) และในระหว่างกลางมีระดับที่ลดหลั่นกันของทั้ง 2 ขั้ว ดังนี้

0	1	2	3	4	5	6
Hetero sexual	Predomi- nantly Hetero Sexual- Or re- Action	Predomi nantly Hetero- sexual Often Homo- Sexual	Equally	Predomi- nantly Homo- sexual	Almost entirely Homo- sexual	Homo- sexual

แผนภาพที่ 1 แสดงถึงความต่อเนื่องของรักต่างเพศและรักเพศเดียวกันตามแบบ คินซี (Kinsey)

0	หมายถึง	บุคคลที่ไม่เคยมีประสบการณ์ทางเพศแบบรักเพศเดียวกันเลย
1	หมายถึง	จะเป็นบุคคลที่มีการกระทำหรือแนวโน้มนำทางเพศต่อเพศตรงข้ามและลักษณะสำคัญ
2	หมายถึง	บุคคลที่อยู่ในช่วงนี้จะเป็นผู้รักต่างเพศเป็นส่วนใหญ่ และมีรักเพศเดียวกันในระดับรองลงมา
3	หมายถึง	บุคคลที่มีทั้งลักษณะของการกระทำแบบรักต่างเพศและรักเพศเดียวกันในระดับเท่าๆกัน
4	หมายถึง	บุคคลที่มีประสบการณ์แบบรักเพศเดียวกันเป็นส่วนใหญ่ ในขณะที่มีรักต่างเพศในระดับที่รองลงมา
5	หมายถึง	บุคคลที่มีแนวโน้มนำทางเพศแบบรักเพศเดียวกันเป็นส่วนใหญ่
6	หมายถึง	บุคคลที่มีแนวโน้มนำทางเพศกับเพศเดียวกัน และไม่เคยมีประสบการณ์ทางเพศกับเพศตรงข้ามเลย

การที่บุคคลจะมีพฤติกรรมชอบเพศเดียวกันสามารถที่จะมีแนวทางที่จะโน้มนำให้บุคคลเป็น “เกย์” ได้และเป็นความผิดปกติทางเพศที่สามารถแสดงออกโดยทางความรู้สึกหรือความต้องการทางเพศต่อเพศเดียวกัน นักเพศวิทยาบางคนไม่คิดว่าเป็นความผิดปกติที่ร้ายแรง เป็นเรื่องที่ผิดแปลกไปจากกลุ่มคนส่วนใหญ่เท่านั้น ซึ่งเป็นเรื่องที่พบได้ในบางกลุ่มบางเหล่าตามสถิติในกลุ่มชนในแถบทางตะวันตก พบว่า กามวิปริตแบบรักเพศเดียวกันนี้มีอยู่ประมาณ

5 เปอร์เซนต์ มักจะพบได้มากตามเมืองใหญ่ๆ เนื่องจากว่ากลุ่มชนเหล่านี้ มักจะ มาจากที่ต่างๆ มาพบปะและอยู่ร่วมกัน

สำหรับเมืองไทยยังไม่มีตัวเลขที่แน่นอนเพราะไม่มีใครศึกษาอย่างจริงจัง แต่น่าคิดว่าจำนวนคงจะสูงมากขึ้น เพราะทัศนคติของคนทั่วไปยอมรับมากขึ้นว่าเป็นเรื่องที่พบได้และไม่ใช่อะไรที่ผิดปกติอะไร ดังจะปรากฏพบในข่าวหนังสือพิมพ์อยู่เนืองๆทั่วไป ทำให้ทราบว่าการที่เป็นรักเพศเดียวกันกับการที่เป็นรักต่างเพศที่มีความแตกต่างกันน้อยมากในการแบ่งคือจะบอกว่าเป็นหรือไม่ก็ถือว่ายังมีแนวความคิดที่ยังคลุมเครือ บอกได้เพียงว่าเป็นมากหรือเป็นน้อยเคยมีพฤติกรรมเหล่านั้นมากน้อยอย่างไรซึ่งอาจกล่าวได้ง่ายๆว่าการมีพฤติกรรมเหล่านั้น ล้วนแต่มีผลให้แสดงพฤติกรรมความเป็น “เกย์” ออกมาได้

แนวคิดเกี่ยวกับสาเหตุของการเป็น “เกย์” และสัมพันธภาพของ “เกย์”

การศึกษาเกี่ยวกับสาเหตุของการเป็น “เกย์” นั้นเนื่องจากมีความเกี่ยวเนื่องและเกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพเกี่ยวกับบุคคล รวมถึงสถาบันที่มีการเกี่ยวข้องปฏิสัมพันธ์จึงจำเป็นต้องกล่าวถึงสัมพันธภาพที่เกี่ยวข้องในสาเหตุซึ่งกล่าวโยงถึงครอบครัว บิดา มารดา หรือสาเหตุอื่นๆ ในช่วงอายุต่างๆ ที่ล้วนมีความเกี่ยวเนื่องกับการดำเนินชีวิตในแต่ละช่วงวัยซึ่งมีความเกี่ยวเนื่องกับการที่ทำให้บุคคลนั้นเป็น “เกย์” และยังบ่งบอกถึงการดำเนินชีวิตของ “เกย์” ที่ได้เกี่ยวข้องกับบุคคลนั้นๆ ด้วยในที่นี้จะขอกล่าวแยกเป็นข้อๆดังนี้

ครอบครัว

ครอบครัวถือว่าเป็นสถาบันที่มีความเกี่ยวข้องในลำดับแรกสุดของการดำรงชีวิตเปรียบเสมือนเป็นที่บ่มเพาะนิสัยและพฤติกรรมต่างๆ รวมไปถึงการปลูกฝังค่านิยม และความคิดเป็นปัจจัยที่สำคัญและได้รับการกล่าวว่าเป็นสาเหตุอันแท้จริงของรักเพศเดียวกัน ครอบครัวเป็นสถาบันแรกที่สร้างความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับมนุษย์ โดยทั่วไปครอบครัวจะเป็นตัวแทนการควบคุมทางสังคมที่สำคัญครอบครัวเป็นสถาบันเบื้องต้นที่หล่อหลอม พฤติกรรม ตลอดจนอบรมสั่งสอนสมาชิกให้รู้และเคารพกฎเกณฑ์ บรรทัดฐานต่าง ๆ ของสังคม และควบคุมพฤติกรรมบางอย่างของมนุษย์ให้เป็นไปตามกำหนดของสังคม นักวิจัยบางท่านเชื่อว่าสาเหตุของการเป็น “เกย์” ที่เกี่ยวข้องกับครอบครัว ดังเช่น ประณม จันทิม (2536 : 2-30) ได้กล่าวถึงสาเหตุของการเป็น “เกย์” โดยอิงความหมายของรักเพศเดียวกันที่เกี่ยวกับครอบครัวไว้ดังนี้

1. สืบเนื่องมาจากความสัมพันธ์ระหว่างเด็กกับบิดามารดาที่เป็นเพศเดียวกันกับเด็กไม่ดีจะเพราะสาเหตุใดก็ตาม ทำให้เด็กไม่สามารถลอกเลียนแบบลักษณะทางเพศที่ถูกต้องและเหมาะสมได้ อาจเป็นเพราะสภาพเศรษฐกิจและสังคมในปัจจุบันที่ต้องวุ่นวายอยู่กับปัญหาปากท้องของตนเองและครอบครัวทำให้พ่อแม่ไม่มีเวลาที่จะให้ความรักความอบอุ่น ตลอดจนการ อบรมเลี้ยงดูถูกไต่อย่างถูกต้องเหมาะสมกับเพศของเด็กหรืออาจเป็นเพราะบิดามารดาทะเลาะวิวาทกัน

เป็นประจำ ทำให้เด็กเกลียดกลัวชีวิตคู่ ชีวิตรักต่างเพศที่เขาเห็นพ่อแม่เป็นตัวอย่างจึงหันไปหาความสุขกับเพศเดียวกัน ในเรื่องการอบรมเลี้ยงดูที่ผิดเพี้ยนเนื่องมาจากไม่ยอมรับและ ไม่ต้องการเพศที่แท้จริงของเด็ก โดยอาจมีการแต่งกายเสื้อผ้าของเพศตรงกันข้ามก็ตาม ก็อาจส่งผลให้เด็กเกิดปัญหารักเพศเดียวกันได้เช่นกัน

2. เกิดจากความกลัวถูกตอน คือ เมื่อลูกชายเล็กๆ ก็รักแม่มาก แต่พอโตขึ้นมาเขารู้ว่าพ่อเป็นที่รักของแม่และแม่ก็รักพ่อกับตัวเองและพ่อตัวโตกว่าเขามากเขาจึงคิดว่าพ่อคงแย่งความรักจากแม่ไปหมด จึงอิจฉาพ่อแต่ไม่กล้าแสดงออกเพราะกลัวว่าพ่ออาจจะมาตัดต้องคอขาดของแกได้ ยิ่งถ้าพ่อไม่สามารถเป็นแบบที่ดี เพื่อเป็นตัวอย่างให้เขาได้ เขายังชื่นชมแม่ สงสารแม่มากขึ้น และเลียนแบบอย่างที่เขาชอบ สิ่งที่แม่รัก ซึ่งได้แก่ ผู้ชาย นั่นเอง

ขณะเดียวกัน วันเพ็ญ บุญประกอบ (2526 : 6) กล่าวถึงสาเหตุที่ก่อให้เกิดพฤติกรรมรักเพศเดียวกันที่มากจากครอบครัว คือ

1. ในด้านการเลี้ยงดูเป็นแบบปกป้องลูกมากเกินไปได้รับการทูลนอมมากเกินไปจากแม่ พ่อของเด็กมักจะดู เจ้าระเบียบและห่างเหินลูกซึ่งจะมีผลต่อเด็กที่หัวอ่อนและยอมตามพ่อ ทำให้เด็กเกิดความเกรงกลัวและหันมาใกล้ชิดแม่

2. เด็กที่เติบโตมาในครอบครัวที่พ่อแม่มีบทบาทและบุคลิกไม่เหมาะสมกับเพศของตน เช่น พ่อทำงานบ้าน เลี้ยงดูลูกให้แม่ไปทำงานนอกบ้าน

3. พ่อแม่ที่ต้องการให้ลูกเป็นเพศตรงข้าม เช่น พ่อแม่อยากได้ลูกเป็นผู้หญิงพอมีลูกเป็นผู้ชายก็จับแต่งตัวให้เป็นผู้หญิงหรือแสดงท่าทีบ่งถึงความต้องการอยากได้ลูกผู้หญิงเด็กก็จะทำตามให้เป็นเพศตรงข้าม เพื่อให้เป็นที่รักของพ่อแม่

4. เด็กอยู่ในครอบครัวที่มีพฤติกรรมรักเพศเดียวกัน หรือเด็กที่มีความรักความพอใจหรือใกล้ชิดอยู่ในกลุ่มเพศเดียวกัน เช่น เด็กนักเรียนในโรงเรียนชายล้วนหรือหญิงล้วน ก็อาจจะมีแนวโน้มที่จะเป็นคนที่มีความรักเพศเดียวกันสูง

5. เด็กที่ครอบครัวแตกแยกไม่ได้รับความอบอุ่นจากครอบครัว เด็กอาจจะมีปัญหาในการคบเพื่อน เด็กมักจะมีความรักแล้วก็มาพบกับผู้ที่ให้ความสุขแก่เขาและเสนอความสุขทางเพศจนทำให้เด็กพอใจ

ครอบครัวจึงเป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้เด็กหญิงและเด็กชายได้รับความกระทบกระเทือนทางจิตใจและมีพฤติกรรมรักเพศเดียวกัน การเข้าใจในสัมพันธระหว่างบุคคลในครอบครัวกับการเกิดพฤติกรรมรักเพศเดียวกัน จึงเป็นแนวทางฟื้นฟูและนำไปสู่การแก้ไขและปรับตัวกับครอบครัวให้ได้มีสัมพันธภาพที่ดีต่อกันระหว่าง พ่อ แม่ ลูก ซึ่งจะเอื้อต่อการเลียนแบบบทบาททางเพศที่เหมาะสมสามารถพัฒนาไปสู่ผู้ใหญ่ที่มีประสิทธิภาพได้

ความสัมพันธ์ระหว่างบิดากับชายรักเพศเดียวกัน

ลักษณะของบิดาของบุคคลรักเพศเดียวกันชายได้ผลสอดคล้องกันถึงลักษณะไม่เหมาะสมในการเป็นตัวแทนของบิดา ซึ่ง ไฮด์ (ทศนีย์ ธนาประชุม. 2532 : 16; อ้างอิงจาก Hyde. 1982 : 383-386) ได้อธิบายว่า บิดามีลักษณะที่ไม่ค่อยฉลาด อ่อนแอ ไม่มีอำนาจเหนือภรรยายอมทำตามทุกอย่างต้องพึ่งพาผู้อื่นไม่มีประสิทธิภาพไม่เข้มแข็งไม่สามารถแสดงบทบาทความเป็นชาย ได้อย่างเหมาะสมนอกจากนี้ยังพบลักษณะห่างเหินเฉยเมย ไม่ค่อยอยู่กับบ้านและมีส่วนร่วมใน กิจกรรมของครอบครัวน้อยมาก อีกทั้งมีเจตคติในเรื่องเพศที่ไม่ถูกต้อง เช่น ไม่ยอมรับเพศบุตรหรือต้องการลูกสาวจึงให้ความสนใจลูกสาวมากกว่าลูกชายเด็กจึงรู้สึกว่าได้ได้รับความรักจากบิดาน้อยกว่าคนอื่นในครอบครัว แต่ยังมีผลการศึกษาของบางท่านที่ได้ผลตรงข้ามว่าบิดาของรักเพศเดียวกันชาย มีลักษณะชอบวางอำนาจเผด็จการโหดร้ายหยาบคาย ไม่ยืดหยุ่น ไม่เป็นมิตรและก้าวร้าว มีการแสดงอารมณ์ไม่เหมาะสมและมีลักษณะไม่เป็นมิตร ห่างเหิน

วัลลภ ปิยะมโนธรรม (ดำรงชัย บัวล้อมใบ. 2535 : 22 - 24; อ้างอิงจาก วัลลภ ปิยะมโนธรรม. 2531 : 5 - 9) กล่าวว่า ส่วนใหญ่แล้วเด็กเหล่านี้มักมีบิดาเป็นคนแข็งแรงแผ่ด็จการหรือเป็นคนเด่นเกินไป จนทำให้ลูกชายไม่สามารถเลียนแบบได้ หรือในทางตรงข้ามก็มักเป็นบิดาที่มีนิสัยอ่อนแอ ไม่มีบทบาทอะไรในบ้าน เป็นคนเฉย เรียบ แยกตัว ทำให้เด็กเกิดความรู้สึกสับสนใจแค้น การภาคภูมิใจ และจะไม่ยอมเลียนแบบบุคลิกภาพของบิดา ความสัมพันธ์ระหว่างบิดากับบุตร ส่วนใหญ่เป็นลักษณะค่อนข้างห่างเหิน ไม่ใกล้ชิด อาจเป็นเพราะบิดาไม่ค่อยมีเวลาอยู่กับบ้านหรือคิดว่าการอบรมเลี้ยงดูเป็นหน้าที่ของมารดาฝ่ายเดียว จึงปลีกตัวออกห่างหรืออาจเพราะตายจากไปเมื่อเด็กชายยังเล็กอยู่ หรืออีกประการหนึ่งบิดาอาจเป็นคนเจ้าอารมณ์ ดุร้าย โหม่งง่ายจนเด็กมองภาพพจน์ของบิดาค่อนข้างน่ากลัวและไม่ยอมเลียนแบบเช่นนั้น

การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างบิดากับบุตรในกลุ่มชายรักเพศเดียวกันผลการศึกษาส่วนใหญ่สอดคล้องกันว่า มีสัมพันธภาพระหว่างบิดาและบุตรในทางลบ บุคคลรักเพศเดียวกันส่วนใหญ่เห็นว่า แม้ว่าลักษณะของบิดาไม่เหมาะสมที่จะยึดถือเป็นแบบเพื่อพัฒนาลักษณะความเป็นชายในวัยของผู้ใหญ่ (Adult masculine hero) ซึ่งอีกทั้งมีความรู้สึกไม่พึงพอใจบิดาเช่นนี้ (Unsatisfactory father) จากการศึกษาของ แซกเกอร์ และโรบิน (ทศนีย์ ธนาประชุม. 2532 : 20; อ้างอิงจาก Saghir; & Robins. 1973 : 144-146) พบว่า ไม่เพียงแต่จะขาดการได้อยู่ร่วมกัน (Physical absent) อย่างเช่น ตายจากกันไปหรือหย่าร้าง แต่ยังพบการไม่มีความสัมพันธ์ทางอารมณ์ (Emotional absent) เช่น เฉยเมย ไม่สนใจ กระด้าง และได้แสดงให้เห็นว่าเด็กชายมีพฤติกรรมเช่นเด็กหญิงหรือใช้สรรพนามที่ทำให้เด็กเสียคุณค่าของตนเด็กจะรู้สึกว่าบิดา ไม่สามารถเป็นต้นแบบที่เหมาะสมได้ ซึ่งร้อยละ 82 ของกลุ่มรักเพศเดียวกันที่ศึกษานั้นไม่ได้เลียนแบบลักษณะบิดามาตั้งแต่วัยเด็กและไม่พึงพอใจต่อสัมพันธภาพต่อบิดาเด็กชายบางคน แสดงหาตัวแทนของบิดาให้ความยกย่องสรรเสริญส่งเสริมให้มีอำนาจเหนือตนเพื่อจะได้รับ ความรักจากผู้ชายที่มาเป็นตัวแทนบิดานี้และให้ความรักแก่เขาเป็นการชดเชย ซึ่งได้ชี้ให้เห็นถึงความสนใจต่อเพศเดียวกัน

มากกว่าปกติ โดยการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างบิดากับบุตรของกลุ่ม รักเพศเดียวกันในประเทศไทยพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญของกลุ่มรักเพศเดียวกันและกลุ่มรักต่างเพศ ในลักษณะบุคลิกภาพที่ไม่ต้องการของบิดา ซึ่งนำไปสู่สัมพันธภาพที่ไม่ดีระหว่างบิดากับบุตรชาย บิดาไม่ค่อยส่งเสริมกิจกรรมร่วมกับบุตรชาย มีท่าทีเฉยเมย ไม่สนใจเมื่อเด็กเล่นกับมารดา ทำให้เด็กรู้สึกว่าจะได้รับความรักความเอาใจใส่จากบิดาน้อยกว่าพี่น้องคนอื่นๆ ในครอบครัวโดยเฉพาะอย่างยิ่งบิดาจะรักบุตรสาวมากกว่าบุตรชาย การพบปะพูดคุยกับบิดาจึงเกิดขึ้นเมื่อมีความจำเป็นจริงๆ เท่านั้น เด็กมักจะใช้การต่อต้านหรือแยกตัวเมื่อต้องพบกับบิดา กลุ่มรักเพศเดียวกันชายจึงมีความรู้สึกและการแสดงทางอารมณ์ในทางลบต่อบิดาที่มีมากกว่ากลุ่มที่ไม่ได้เป็นรักเพศเดียวกันอย่างมีนัยสำคัญ และเมื่อเปรียบเทียบกับ การแสดงออกทางอารมณ์ของบิดาพบว่ากลุ่มรักเพศเดียวกันมักมีบิดาที่มีการแสดงออกทางอารมณ์ไม่ค่อยเหมาะสมมากกว่ากลุ่มรักต่างเพศซึ่งบิดามักจะอารมณ์ดีใช้การประนีประนอมเมื่อเกิดความไม่พึงพอใจ ทำให้บทบาททางเพศของเด็กสับสนและถ้าขาดบิดาหรือมารดาที่เป็นเพศต่างจากตนคิดจะเลียนแบบ เด็กจะเกลียดชังเพศตรงข้ามและหันมาสนใจเพศเดียวกันกับตน (จารุวรรณ กันทะนิตย์. 2531 : 22-24)

ความสัมพันธ์ระหว่างมารดากับชายรักเพศเดียวกัน

พบว่าบุคคลรักเพศเดียวกัน ส่วนใหญ่จะมีการเลียนแบบลักษณะมารดาของตน มากกว่าผู้ชายรักเพศเดียวกันแต่มีบางคราวที่พบว่าลักษณะการวางอำนาจของมารดาก็ให้เกิดความสัมพันธ์ที่ไม่อบอุ่น ไม่เป็นมิตร ไม่ค่อยให้ความรักแก่บุตรชาย มีการให้การลงโทษทำให้เด็กเกิดความกลัวต่อต้านและเป็นปฏิปักษ์ต่อมารดา ดำรงชัย บัวล้อมใบ (2535 : 20) กล่าวว่า การศึกษาต่างๆ ได้แสดงถึงลักษณะที่ชอบวางอำนาจของมารดาส่งผลไปยังการเข้าไปมีส่วนในการตัดสินใจมีกิจกรรมและการคบหาเพื่อนต่างเพศหรือการคบหาเพื่อนทั่วไปของบุตรชายแสดงความเป็นเจ้าของผูกพันใกล้ชิด ตามใจ เอาใจใส่บุตรชายมากเกินไป ถ้ามีบิดาที่ห่างเหินไม่ใกล้ชิด ครอบครัวก็ยิ่งเปิดโอกาสให้เด็กคนนั้น เกิดความพึงพอใจที่จะเลียนแบบความเป็นหญิงของมารดา ซึ่งเป็นบุคคลที่ใกล้ชิดที่สุด เกิดเนื่องจากผู้เป็นมารดามักรักใกล้ชิดลูกชายจนเกินไปจนทำให้ความคิด เจตคติ ค่านิยม ความรู้สึก และท่าทางความเป็นหญิงเข้าไปเป็นบุคลิกของเพศชาย บิดามารดา ขัดแย้งกันอยู่เสมอ เด็กขาดความอบอุ่นหรือความสัมพันธ์ที่ดีกับบิดาหรือมารดา เด็กจึงรับรู้สัมพันธภาพของชายหญิงที่ไม่น่าพอใจนี้ซึ่งมีผลต่อการเลียนแบบบทบาทและลักษณะความเป็นชายค่อยจะชัดเจนต่อไปนอกจากนี้ยังมีการศึกษาที่พบว่าลักษณะการให้ความรัก ความเอาใจใส่ ใกล้ชิดให้สิทธิพิเศษมากกว่าพี่น้องคนอื่นๆ แม้จะไม่ค่อยมีเวลาวางให้ครอบครัวเนื่องจากทำงานนอกบ้าน ทำให้เด็กรักและสนิทกับมารดามากกว่าบิดา ทำให้ชายรักเพศเดียวกันรักมารดามากกว่าบิดาถึงร้อยละ 57 และร้อยละ 61 รู้สึกสนิทสนมกับมารดามากกว่าบิดา

วัลลภ ปิยะมโนธรรม (ดำรงชัย บัวล้อมใบ. 2535 : 22-24 ; อ้างอิงจาก วัลลภ ปิยะมโนธรรม. 2531 : 5-9) กล่าวว่า ความรู้สึกนึกคิดตลอดจนพฤติกรรมของลูกชายที่เอนเอียงไปทางเพศหญิงนี้เกิดเนื่องจากผู้เป็นมารดารักใกล้ชิดลูกชายมากเกินไป จนทำให้ความรู้สึก เจตคติ ค่านิยม ความรู้สึกและเอกลักษณ์ท่าทางของความเป็นหญิงซึมซาบเข้าไปอยู่ในบุคลิกของเด็กชาย จนประทับความเป็นเอกลักษณ์ความเป็นหญิงเข้าไปในจิตใจ

ครอบครัวที่มีความแตกแยกขาดพ่อหรือแม่ ทำให้เด็กไม่มีแบบอย่างของบทบาทในฐานะที่เป็นเพศหญิงหรือชายที่แท้จริง ความสัมพันธ์ใกล้ชิดของเด็กกับพ่อแม่ เช่น เด็กชายอาจมีความใกล้ชิดกับแม่มาก มีแม่ประคบประหงมและแสดงความเป็นเจ้าของตลอดเวลาเมื่อโตขึ้นจึงไม่ต้องการมีความสัมพันธ์กับหญิงซึ่งเป็นเพศเดียวกับแม่ เนื่องจากถือว่าเป็นเพศที่เป็นแม่ หรืออาจรู้สึกผิดเพราะคิดว่าถ้าไปรักหญิงอื่นจะเป็นการทรยศต่อแม่ เช่นเดียวกัน เด็กหญิงที่มีความใกล้ชิดกับพ่อมากเมื่อโตขึ้นก็ไม่ต้องการมีความสัมพันธ์ทางเพศกับชายซึ่งเป็นเพศเดียวกับผู้เป็นพ่อ ความเอาใจใส่ของพ่อแม่ต่อเด็ก เช่น พ่ออาจจะรักแต่ลูกสาว ไม่สนใจลูกชาย ทำให้ลูกชายเกิดความรู้สึกเกลียดเพศของตนอยากเป็นเพศหญิง ดังเช่น ดำรงชัย บัวล้อมใบ. 2535 : 22-24) กล่าวว่า การรักลูกแบบลำเอียง ถ้าพ่อแม่ตามใจและเอาใจใส่สนใจลูกผู้หญิงมากกว่าลูกชายทำให้เด็กชายเกิดความรู้สึกอิจฉา หลงคิดว่าตนเป็นผู้หญิง พ่อแม่ก็รักและเอาใจใส่ตนมากขึ้น จึงประพฤติดนเป็นแบบผู้หญิงเพื่อเรียกร้องความสนใจ

อคติของคนในครอบครัวที่มีต่อเพศของเด็กบางครอบครัวอยากได้ลูกสาวหรือลูกชายมีแต่ผิดหวังไม่ได้ตามต้องการ จึงพยายามสนองความต้องการโดยการแต่งตัวให้ลูกหรือใช้วิธีการอบรมดูแลไปในแนวทางสำหรับเพศนั้นๆ ตามที่ต้องการซึ่งมีอิทธิพลผลักดันให้เด็กมีสัมพันธภาพทางเพศแบบรักเพศเดียวกัน ได้การอยู่ในครอบครัวที่มีเพศชายหรือเพศหญิงมากเกินไป ทำให้เด็กเกิดการเลียนแบบไปตามเพศนั้นๆ อีกประการหนึ่ง การพัฒนาเอกลักษณ์ของเด็กด้านหนึ่ง คือการที่ไม่อยากเหมือนอีกคนเช่นถ้าพี่เป็นคนเอาแต่เรียนไม่มีเพื่อน น้องจะปฏิบัติในทางตรงข้ามคือ ไม่สนใจเรียนแต่มีเพื่อน ถ้าพี่สาวทำตัวมีนิสัยเหมือนผู้ชายคอยทำตัวเป็นผู้ปกป้องทุกอย่างหรือพี่ชายทำตัวแข็งแกร่งมากเกินไป เด็กชาย ซึ่งเป็นน้องมักทำตัวเป็นผู้หญิง เป็นคนอ่อนแอต้องการความคุ้มครอง

พันธุกรรมและการเกิดมาเพื่อเป็น (Born to be)

จากการที่ได้มีการนำเสนอผลการศึกษาที่เกี่ยวข้องกับสาเหตุของชายรักเพศเดียวกัน โดยมีนักวิจัยหลายคนได้กล่าวถึงกรณีไม่ว่าจะเป็นพันธุกรรมดังกล่าว เช่น เนตรชนก บัวนาค (2532 : 33-37) ได้ศึกษาพบว่าสาเหตุของการเป็นรักเพศเดียวกันว่า การขาดดุลทางฮอร์โมนในช่วงเดียวกัน ทศนีย์ ธนาประชุม (2532 : 15-28) ได้ศึกษาพบว่า สาเหตุของรักเพศเดียวกัน ไม่อาจเจาะจงถึงสาเหตุที่แน่นอนได้ เชื่อว่าเกิดจากสาเหตุหลายประการร่วมกัน มีผลให้เกิดพฤติกรรมรักเพศเดียวกันขึ้นซึ่งในกรณีที่เกี่ยวข้องกับพันธุกรรมและการเกิดมาเพื่อเป็นรักเพศเดียวกัน ได้มีการกล่าวไว้ดังนี้

สาเหตุทางด้านสภาวะร่างกาย มีผู้ทำการศึกษาปัจจัยทางด้านสภาวะทางร่างกายและชีววิทยา ซึ่งได้อธิบายถึงพฤติกรรมรักเพศเดียวกัน ซึ่งแบ่งการศึกษาออกเป็น 2 แนวคือ การศึกษาเกี่ยวกับฮอร์โมน และการศึกษาเกี่ยวกับพันธุกรรม

1. การศึกษาเกี่ยวกับฮอร์โมน เป็นการศึกษาถึงผลของฮอร์โมนจากต่อมไร้ท่อ ที่มีต่อการเป็นรักเพศเดียวกัน โดย ไฮด์ (ทัศนีย์ ธนาประชุม. 2532 : 15; อ้างอิงจาก Hyde. 1982 : 383) ได้รวบรวมการศึกษาที่ผ่านมา โดยกล่าวถึงการศึกษาในระยะแรกของกลาส และคณะ (Glass, et al.) ในปี ค.ศ.1940 ยังไม่สามารถอธิบายผลของฮอร์โมนต่อรักเพศเดียวกัน จนปัจจุบันมีการพัฒนาความละเอียดและเที่ยงตรงของเครื่องมือที่ใช้ในการตรวจ แต่ก็ยังไม่สามารถยืนยันถึงความแตกต่างของระดับฮอร์โมนในชายรักเพศเดียวกันและชายรักต่างเพศได้เนื่องจากมีผลการศึกษาต่างๆ ยังไม่สอดคล้องกัน อย่างไรก็ตามแม้ว่าผลการศึกษาในเรื่องนี้จะไม่แน่ชัด แพทย์บางรายก็ได้บำบัดรักษาชายรักเพศเดียวกันด้วยเทสโตสเตอโรน (Testosterone)

2. การศึกษาเกี่ยวกับพันธุกรรม โดย ไฮด์ (ทัศนีย์ ธนาประชุม. 2532 : 16; อ้างอิงจาก Hyde. 1982 : 383,386) ได้รวบรวมการศึกษาถึงอิทธิพลของพันธุกรรมซึ่ง มักเป็นการศึกษาในฝาแฝดและการศึกษาทางโครโมโซม ในปี ค.ศ.1952 คอลแมน (Kallmann) ได้ศึกษาฝาแฝดรักร่วมเพศจำนวน 85 คู่พบว่าคู่ฝาแฝดที่เกิดจากไข่ใบเดียวกัน 45 คู่ อาจไม่มีลักษณะรักเพศเดียวกัน ทั้งสองคน ขณะที่คู่แฝดที่เกิดจากไข่ใบเดียวกัน จำนวน 40 คู่ มีลักษณะ รักเพศเดียวกันทั้งคู่ ซึ่งผลของการศึกษานี้สนับสนุนถึงความเกี่ยวข้องของพันธุกรรม แต่ในปีค.ศ.1983 โคลบ์ (Kolb) ได้ศึกษาฝาแฝดจากไข่ใบเดียวกันที่เป็นรักเพศเดียวกัน ผลการศึกษาทราบว่าไม่พบความสัมพันธ์ระหว่างการเป็นรักเพศเดียวกัน กับการเป็นคู่แฝดซึ่งนอกจากปัจจัยข้างต้นก็ได้มีการศึกษาวิจัยสาเหตุด้านอื่นที่มีความเกี่ยวข้องนั่นคือ สาเหตุทางพันธุกรรม หรือ การเกิดมาเพื่อเป็น “เกย์” ซึ่งมาจากรายงานการศึกษาทางวิทยาศาสตร์ ได้แสดงให้เห็นว่าการเป็น “เกย์” ก็อาจมีแหล่งกำเนิดมาจากปัจจัยทางด้านพันธุกรรมซึ่งนักวิทยาศาสตร์กลุ่มนี้เชื่อว่ามียีนของสิ่งแวดล้อมเข้ามาเกี่ยวข้องเพียงเล็กน้อยเท่านั้น ซึ่งมีสาระว่า ลักษณะของมนุษย์ (Phenotype) ไม่ว่าจะเป็นความสูง สีผิว สีผม หมู่เลือด เหล่านี้เป็นต้น ล้วนแต่ถูกควบคุมด้วยสารพันธุกรรมที่เราเรียกว่า ยีน (Gene) หรือที่เรามักจะเรียกกันว่า ดีเอ็นเอ (DNA, deoxyribonucleic acid) นั่นเอง ซึ่งคำว่า ดีเอ็นเอที่เราจะได้ยินกันบ่อยๆกับการตรวจดีเอ็นเอเพื่อพิสูจน์ความเป็นพ่อ แม่ ลูกกันเพื่อในการพิสูจน์ในด้านของนิติเวช เพื่อตรวจหาผู้กระทำผิด การที่มนุษย์เรามีหน้าตาที่ไม่เหมือนกัน ก็เนื่องจากมียีนที่แตกต่างกันนั่นเอง แต่จะยกเว้นในแฝดแท้ (Monozygotic twins) ที่เกิดจากไข่หนึ่งใบและตัวอสุจิหนึ่งตัว ทำให้มียีนเหมือนกันทุกประการ ตัวอย่างเช่น ยีนที่ควบคุมลักษณะสีผมของเราให้มีสีดำ เราสามารถที่จะย้อมผมเป็นสีอื่นได้ แต่เราไม่สามารถที่จะเปลี่ยนแปลงยีนที่ควบคุมลักษณะอยู่ได้ ก่อนอื่นเราามาทำความเข้าใจจักแผนภูมิแบบง่ายๆกับคำว่ายีนหรือดีเอ็นเอ (DNA) กันก่อน เพื่อที่จะได้อ่านบทความเรื่องยีนที่ทำให้เป็น “เกย์” นี้ได้อย่างเข้าใจมากยิ่งขึ้น

ร่างกาย→ อวัยวะ→ เนื้อเยื่อ→ เซลล์→ นิวเคลียส→ โครโมโซม→ ยีนหรือดีเอ็นเอ
(Body) (Organs) (Tissues) (Cell) (Nucleus) (Chromosome) Gene or DNA

ร่างกายของมนุษย์จะประกอบไปด้วยอวัยวะต่างๆ เช่น แขน ขา เป็นต้นอวัยวะต่างๆ นี้จะประกอบไปด้วยเนื้อเยื่อหลายชนิด เช่น แขนก็ประกอบไปด้วยเนื้อเยื่อผิวหนัง กล้ามเนื้อ และกระดูก เป็นต้น ในเนื้อเยื่อแต่ละชนิดจะประกอบไปด้วยกลุ่มเซลล์ที่มีรูปร่างเหมือนกันมาทำหน้าที่ร่วมกัน เช่น เซลล์ของผิวหนังจะเป็นกลุ่มเซลล์ที่แบนเรียบมาซ้อนทับกัน ถ้าเราเปรียบเทียบว่าเซลล์นั้นคือฟองไข่ ส่วนไข่แดงของฟองไข่ก็คือนิวเคลียสนั่นเอง ภายในนิวเคลียสจะมีอวัยวะหนึ่งที่เรียกว่าโครโมโซม ซึ่งสามารถมองเห็นได้ชัดเจนขณะที่เซลล์กำลังมีการแบ่งตัว โดยโครโมโซมจะมีลักษณะเป็นแท่งอยู่กันเป็นคู่ ๆ ดังที่ ลลิตา วีระสิริ (2530 : 20-21)กล่าวว่า โครโมโซมของคนเรามีอยู่ 46 ตัวหรือ 23 คู่ ในจำนวนนี้คู่หนึ่งเป็นโครโมโซมเพศ โครโมโซมในสิ่งมีชีวิตแต่ละชนิดก็จะมีจำนวนที่แตกต่างกันออกไป เช่น ในมนุษย์มี 23 คู่ (46 แท่ง) ในแมลงหวี่มี 4 คู่ (8 แท่ง) เป็นต้น และบนโครโมโซมจะเป็นที่อยู่ของพันธุกรรม ที่เป็นตัวควบคุมลักษณะของสิ่งมีชีวิตที่เราเรียกว่ายีนหรือดีเอ็นเอนั่นเอง ในมนุษย์จะมีจำนวนโครโมโซมทั้งหมด 23 คู่ (46 แท่ง) โดยโครโมโซมคู่ที่ 1 ถึง 22 เราเรียกว่า โครโมโซมร่างกาย (Autosome) โครโมโซมคู่ที่ 23 นั้นเราเรียกว่าโครโมโซมเพศ (Sex-chromosome) ในโครโมโซมเพศนี้จะแบ่งได้ออกเป็นสองชนิดคือ โครโมโซมมีขนาดใหญ่ เราเรียกว่าโครโมโซมเอ็กซ์ (X chromosome) และโครโมโซมที่มีขนาดเล็ก เราเรียกว่า โครโมโซมวาย (Y chromosome) สำหรับการกำหนดเพศในมนุษย์นั้น ถูกควบคุมโดยโครโมโซมเพศ ในมนุษย์ผู้ชายจะมีโครโมโซมเพศเป็น XY และในผู้หญิงเป็น XX ซึ่งยีนที่อยู่บนโครโมโซมเอ็กซ์ (X chromosome) นี้มีความสำคัญอย่างมากเกี่ยวกับการเกิดโรคทางพันธุกรรมในมนุษย์ เช่น โรคตาบอดสี โรคเลือดไหลไม่หยุด (Hemophilia) และรวมทั้งในปัจจุบันนี้ได้มีรายงานว่า ยีนที่ควบคุมความเป็น “เกย์” ก็ถูกควบคุมอยู่บนโครโมโซมเอ็กซ์ (X chromosome) ด้วยเช่นกัน

โครโมโซมวายมีขนาดเล็กกว่าโครโมโซมเอ็กซ์ นอกจากนี้โครโมโซมวาย ยังมียีนที่ควบคุมลักษณะของมนุษย์อยู่เพียงเล็กน้อยเท่านั้น ตัวอย่างเช่นการมีขนที่ใบหูของเพศชายในคนอินเดีย โครโมโซมวาย จะมีเฉพาะในผู้ชายเท่านั้น ส่งผลให้ลักษณะที่ถูกควบคุมด้วยโครโมโซมวาย จะถูกถ่ายทอดจะพ่อก็ไปยังลูกชาย สืบต่อไปยังหลานชาย และสืบต่อไปเรื่อย ๆ ในทายาทที่เป็นเพศชายเท่านั้น ช่วงของการปฏิสนธิระหว่างไข่กับอสุจิ ลูกชายรับโครโมโซมวาย มาจากตัวอสุจิของพ่อเท่านั้น (เนื่องจากแม่ไม่มีโครโมโซมวาย) สำหรับโครโมโซมเอ็กซ์อีกหนึ่งตัวได้รับมาจากไข่ของแม่ หากลูกชายเกิดโรคที่ผิดปกติบนโครโมโซมเอ็กซ์ ตัวอย่างเช่น ตาบอดสี เลือดไหลไม่หยุด หรือเป็น “เกย์” แสดงว่าแม่มียีนที่ผิดปกติอยู่บนโครโมโซมเอ็กซ์อย่างน้อย 1 ตัว ในทางตรงกันข้ามชายที่เป็นโรคดังกล่าวลักษณะที่ผิดปกติที่อยู่บนโครโมโซมเอ็กซ์ก็จะถ่ายทอดไปให้ลูกสาว แต่ลูกสาวอาจไม่แสดงอาการของโรคได้ เนื่องจากในเพศหญิงมีโครโมโซมเอ็กซ์สองตัว เราเรียกเพศหญิงที่มียีนผิดปกติแฝงอยู่แต่ไม่แสดงอาการเป็นโรคว่า พาหะ (Carrier)

ดังนั้น การศึกษาทางด้านพันธุกรรมโดยทั่วไปจึงไม่ได้รับการยอมรับ นักพันธุกรรมเองก็แย้งสมมติฐานเรื่องนี้โดยเห็นว่าถ้ารักเพศเดียวกัน ถูกควบคุมโดยพันธุกรรมและยีนของรักเพศเดียวกัน ก็น่าจะได้รับอิทธิพลของการเลือกสรรทางธรรมชาติขจัดให้หมดไปโดยเร็ว ด้วยเหตุที่ว่าบุคคลรักเพศเดียวกัน ต้องการจะมีความสัมพันธ์ทางเพศกับบุคคลเพศเดียวกันเท่านั้น ดังนั้นโอกาสในการถ่ายทอดทางยีนจึงไม่มี ซึ่งต่างจากบุคคลรักทั้งสองเพศที่มีการเกี่ยวข้องทางเพศได้ทั้งสองเพศ พวกนี้จึงมีโอกาสดังผ่านยีนได้ แต่ก็ถือว่าเป็นอีกแนวคิดหนึ่งที่มีความน่าสนใจในการศึกษา โดยที่นำเสนอเป็นวิธีทางวิทยาศาสตร์ ซึ่งมีความน่าเชื่อถือ และมีความเป็นไปได้ เหมือนกับกรณีอื่นๆ ที่ได้มีการนำเสนอทางการวิชาการต่างๆซึ่งก็เป็นอีกสาเหตุหนึ่งที่ได้มีการอธิบายให้เห็นถึงความเป็นไปได้นั้นอย่างน่าศึกษา เช่นกัน

สิ่งแวดล้อมอื่น ๆ

นอกจากสาเหตุและสัมพันธ์ภาพจากครอบครัว พันธุกรรมและการเกิดมาเพื่อเป็น (Born to be) ยังมีนักวิจัยอีกกลุ่มหนึ่งที่มีความเชื่อว่าสาเหตุดังกล่าวอาจเกิดขึ้นจากหลายๆสาเหตุ ซึ่งอาจมาจากสิ่งแวดล้อมอื่นๆ ดังเช่น เนตรชนก บัวนาถ (2532 : 33-37) กล่าวว่า สิ่งแวดล้อมเป็นสิ่งที่มีส่วนผลักดันให้คนมีพฤติกรรมรักเพศเดียวกัน คือ สถาบันที่แยกชายหญิงออกจากกัน เช่น โรงเรียนประจำ คุก หรือกองทัพ มีผลทำให้บางคนหาทางออกในด้านความต้องการ ทางเพศด้วยการมีสัมพันธ์รักเพศเดียวกัน บางคนที่ไม่ได้เป็นรักเพศเดียวกัน เมื่อพ้นจากสภาพแวดล้อมเช่นนั้นก็กลับคืนเข้าสู่สภาพปกติ คือ มีความรักต่างเพศแต่ก็มีจำนวนไม่น้อยที่กลายเป็นรักเพศเดียวกันอย่างถาวรดังเช่น ประณม จันทิม (2536 : 2-30) ได้อธิบายสาเหตุสิ่งแวดล้อมเป็นข้อๆ ดังนี้

1. เกิดจากการหลงตัวเองมาก ก็เลยรักสิ่งที่ตนเองเคยมีอยู่ อาทิเช่น เคยเป็นหรือได้เป็นนักกีฬาเหรียญทองที่เก่งกล้าสามารถในกีฬาหลายๆประเภท มีรูปร่างดีสวยงามเป็นที่หลงใหลของบุคคลที่พบปะ ฯลฯ แต่ความเก่ง ความงามดังกล่าวกำลังจะหมดสิ้นไป หรืออาจจะรักในสิ่งที่ตนเองเคยอยากมีอยากเป็น แต่ไม่เคยมีไม่เคยเป็น ก็เลยทดแทนความต้องการของตนเองด้วยการสนใจบุคคลในเพศเดียวกันกับสิ่งที่ตนเองขาดอยู่

2. เกิดจากการอยากรู้ อยากลอง อยากสนุก หลายคนทำไปเพราะความต้องการที่จะทดลอง หรือเพื่อความสนุก ตื่นเต้น ที่สามารถให้คนเพศเดียวกันกับตนมาสนใจแล้วคลั่งไคล้ตัวเองได้เกิดความภาคภูมิใจถือว่าตนมีดีและมีความเป็นพิเศษเหนือกว่าคนอื่นในเพศเดียวกัน

3. เกิดจากการกระทบกระเทือนใจอย่างรุนแรงในกรณีที่มีปัญหาทางอารมณ์อย่างหนัก ได้รับความกระทบกระเทือนอย่างมากเกี่ยวกับความรักความสัมพันธ์ระหว่างเด็กวัยรุ่นชายหญิงก็อาจเป็นสาเหตุของรักเพศเดียวกันได้ เช่น เด็กชายที่มีอารมณ์อ่อนไหวง่าย เกิดความผิดหวังในความรักครั้งแรกของตนก็อาจโศกเศร้าเสียใจอย่างมากจนมองเห็นเป็นว่าชีวิตรักต่างเพศเป็นความขมขื่นปวดร้าว ทรมานใจมาก เกิดความรู้สึกขลาดกลัวและหลีกเลี่ยงความผิดหวังในครั้งต่อไปก็เลย

หันมาสนใจและรักใคร่อยู่กับบุคคลในเพศเดียวกัน หรือกรณีที่เด็กหญิงที่มีอารมณ์รุนแรงอ่อนไหวง่าย เกิดความรักและหลงใหลในชายคนรัก แต่ไม่ได้รับความสนใจที่ดีตอบหรืออาจจะถูกดูถูกเยาะเย้ยให้อายและเจ็บใจ อาจหันไปสนใจในบุคคลเพศเดียวกันได้

ปฏิภาณ เหตระกุล (2547 : 16-17) ได้อธิบายถึงสาเหตุการรักเพศเดียวกันที่นอกเหนือจากครอบครัว คือ โรงเรียน กล่าวว่า การขาดแบบอย่างบุคลิกของเพศชาย ในโรงเรียนประถมส่วนใหญ่มักมีแต่ครูผู้หญิง โดยเฉพาะครูผู้หญิงที่สนใจเอาใจใส่ แต่เด็กค่อนข้างดีและเป็นเด็กที่มีหน้าตาเรื้อนร่างดี เช่น เด็กชายที่หาแบบอย่าง ความเป็นชายจากบิดาไม่ได้ เมื่อมาอยู่โรงเรียนก็ไม่มีแบบอย่างความเป็นชายจากครู จำแบบอย่างบุคลิกภาพความเป็นผู้หญิงเพิ่มมากขึ้นในช่วงเด็กเล็กนี้ยังไม่รู้ตัว เช่นเดียวกับ ดำรงชัย บัวล้อมใบ (2535 : 22-24) ได้กล่าวในกรณีสภาพแวดล้อมในโรงเรียน อาจเกิดจากการล้อเลียนของเพื่อน หรือครูในโรงเรียน อาจเป็นเพราะเด็กคนนั้นหน้าตาดี หรือทำทางอ่อนแอ จึงมักถูกเพื่อนล้อเลียน บ่อยๆ เข้า เด็กชายก็อาจเกิดความสับสน สงสัยไม่แน่ใจ ขาดความเชื่อมั่นในเอกลักษณ์และบทบาททางเพศมากขึ้น ระบบการศึกษาของโรงเรียนโรงเรียนที่มีนักเรียนชายล้วนจะทำให้มีโอกากระตุ้นให้เด็กชายอยากเป็นหญิงมากกว่าโรงเรียนสหศึกษา เพราะในแง่จิตวิทยาเมื่อคนสองคนมาอยู่ร่วมกัน คนหนึ่งจะพยายามทำตัวเป็นผู้นำและอีกฝ่ายหนึ่งทำตัวเป็นผู้ตามโดยไม่รู้ตัว ในโรงเรียนชายล้วน เด็กชายที่อ่อนแอกว่า หน้าตากระเดียดไปทางผู้หญิงมากกว่า จึงอาจทำท่าเป็นฝ่ายหญิง เป็นฝ่ายที่อ่อนแอ เพื่อให้ผู้ชายที่แข็งแรงกว่าเป็นผู้ปกป้อง ล้อเลียน ซึ่งอาจเกิดเป็นความพอใจในบทบาทต่อไปได้ แต่ในโรงเรียนสหศึกษานั้นนักเรียนหญิงซึ่งแสดงเป็นฝ่ายเรียบร้อยอ่อนแออยู่แล้วทั้งทางร่างกายและจิตใจต้องทำตัวเข้มแข็งเป็นผู้ชายมากขึ้น การจัดกิจกรรมของโรงเรียน ครู – อาจารย์ บางท่านเห็นเด็กชายหน้าตาน่ารักก็จัดให้เด็กนั้นแสดงบทบาทผู้หญิงเมื่อมีการจัดแสดงละครหรือการแสดงต่างๆบนเวที หรือเด็กชายซึ่งไม่เคยได้รับความสนใจเมื่อปฏิบัติตัวเป็นผู้ชาย แต่เมื่อปฏิบัติตัวหรือแสดงตัวเป็นผู้หญิงกลับมีคนสนใจ ชื่นชม ก็อาจเกิดความภาคภูมิใจ รู้สึกตัวเองมีคุณค่า เป็นความรู้สึกเด่น จึงแสดงตัวจนเป็นนิสัย ไม่อยากเป็นผู้ชาย หรือแสดงท่าทางเป็นชายอีกต่อไป

นอกจากสาเหตุต่างๆที่ได้กล่าวมาแล้ว อิทธิพลทางสังคมก็เป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่มีผลเพราะสังคมนอกจากจะกำหนดความแตกต่างของบทบาททางเพศ ยังเป็นที่มาของสาเหตุของการเป็นรักเพศเดียวกันที่น่าสนใจอีกด้วย ดังเช่น ดำรงชัย บัวล้อมใบ (2535 : 22-24) กล่าวว่า แบบอย่างจากสื่อมวลชน โดยเฉพาะตัวแสดงใน โทรทัศน์ ภาพยนตร์ หรือในหนังสือ เมื่อนักแสดงเป็นผู้ชายแต่แสดงเป็นผู้หญิง เด็กชายที่ขาดแบบอย่างจากบิดา จากครูผู้ชาย หรืออาจเลือกแบบที่แสดงท่าทางกระตือรือร้นมาเป็นแบบอย่างเอาไว้ ค่านิยมทางสังคมที่ไม่เหมาะสม เช่นค่านิยมที่แสดงถึงความเชื่อว่า การเป็นผู้ชายนั้นต้องเป็นคนแข็งแรง ต้องชอบเล่นกีฬา พุดจาโผงผาง หยาบคาย ก้าวร้าว เกเร ต้องชกต่อยกัน ต้องสูบบุหรี่ ถ้าเด็กชายที่มีลักษณะสับสนและไม่สามารถมีพฤติกรรมดังกล่าวได้ จะยิ่งสับสนว่า ตนเองคงเป็นผู้หญิงมากกว่าจะยิ่งวางตัวไม่ถูก เกิดความสับสนอยู่ในใจ อีกประการคือ เกิดจากลัทธิการเป็นคนเด่นคนดัง ในสังคมปัจจุบันเป็นสังคมที่อยู่ในโลกของการแข่งขันชิงดีชิงเด่น บางคนมุ่งไปด้านกีฬา ดนตรี กิจกรรม พวกที่มีแนวโน้มทางเพศที่ไม่เหมาะสม ทำตัวให้

เด่นดังด้านอื่นๆได้ จึงมุ่งมาสู่การทำท่าทาง การแสดงตัว กระตุงกระดิง การเอาอกเอาใจคนอื่นหรือทำอะไรแปลกๆที่สามารถเป็นที่สนใจของผู้อื่นได้

สุวัทนา อารีพรรค (บุปผา คุณพิโน. 2530 : 8-10; อ้างอิงจาก สุวัทนา อารีพรรค. 2524 : 282-283) กล่าวว่า การกระทบกระเทือนใจอย่างรุนแรงจากความสัมพันธ์ระหว่างเด็กวัยรุ่นชายกับหญิง อาจเป็นสาเหตุของรักเพศเดียวกันได้

ประนอม สโรชมาน(ปฐวิภาณ เหตุระกุล. 2547 : 18-19; อ้างอิงจาก ประนอม สโรชมาน. 2524 : 164-179) ได้กล่าวถึงสาเหตุทางด้านจิตวิทยาและสังคม ไว้ดังนี้ ในยุคหนึ่งนัก จิตวิทยาและคนทั่วไปเชื่อตามทฤษฎีของ ฟรอยด์ ว่า การเป็นรักเพศเดียวกันเกิดจากการชะงักงันของพัฒนาการ (Psychosexual development) ในระบบอวัยวะสืบพันธุ์ (Phallic stage) เด็กในชั้นนี้จะมีอายุประมาณ 4 ขวบ เด็กชายจะรักแม่ เด็กหญิงจะรักพ่อ ทั้งเด็กชายและเด็กหญิงจะอิจฉาพ่อหรือแม่ที่เป็นเพศเดียวกับตน และในที่สุดเด็กจะผ่านพัฒนาการขั้นนี้ไปได้ด้วยการปรับตัวประพฤติดนเปลี่ยนแบบ (Identify) พ่อหรือแม่ที่เป็นเพศเดียวกับตน แต่พวกรักเพศเดียวกันจะมีความรักแบบโรแมนติคฝังตรึงอยู่กับพ่อหรือแม่ที่ต่างเพศกับตน ทั้งยังประพฤติดนเปลี่ยนแบบอีกด้วย ทำให้บทบาททางเพศของเด็กสับสน ช่วงระยะเวลานี้ความสนใจของเด็กอยู่ที่อวัยวะเพศ เด็กเกิดความสุขที่ได้แตะต้องลูบคลำ ตอนนี้เด็กชายและเด็กหญิง จะมีประสบการณ์ต่างกัน ขณะที่เด็กชายแตะต้องลูบคลำอวัยวะเพศของตนเด็กจะนึกถึงแม่ว่าดาภาพว่า ตนเป็นพ่อ เรียกช่วงนี้ว่า ออดิพัล พีเรียท (Oedipal periot) ตามละครกรีกโบราณที่โอดิปัสฆ่าพ่อและแต่งงานกับแม่ของตน เด็กรู้ตัวว่าพ่อจะโกรธ ถ้าพ่อรู้ความไม่ฝืนในใจของตน เด็กกลัวว่าพ่อจะตัดอวัยวะเพศของตน เพื่อเป็นการลงโทษความยุ่งยากนี้เรียกว่า ออดิพัล คอนฟลิคท์ (Oedipal conflict) วิธีการแก้ข้อขัดแย้งเด็กก็คือ เลิกความปรารถนาเดิมที่เคยมีต่อพ่อแม่ เสียสละพยายามทำตัวเลียนแบบพ่อ เป็นจุดเริ่มต้นของการมีมโนธรรม (Superego) การประพฤติดนเปลี่ยนแบบพ่อนี้กินความรวมไปถึงการยอมรับค่านิยมตามแบบพ่อ ถ้าความขัดแย้งดังกล่าวของเด็กแก้ไขไม่หายโตขึ้นเด็กจะเป็นคนเจ้าชู้ไม่เลือกหน้า ไม่มีหัวใจ มีแต่ราคะ หรือมีจะนั้นก็เป็นคนรักเพศเดียวกัน

“เกย์” เป็นภาวะที่เกิดขึ้นต่อบุคลิกภาพ ยังไม่มีทฤษฎีใดจะอธิบายสาเหตุนี้ได้อย่างสมบูรณ์ ความเข้าใจถึงกลไกการเกิดก็ยังไม่เป็นที่แน่ชัดแต่ที่ทราบกันแล้วว่าสภาวะนี้จะเกิดก็ต่อเมื่อมีองค์ประกอบร่วมกันหลายอย่างหลายประการซึ่งผู้เชี่ยวชาญยอมรับแล้วว่าองค์ประกอบเหล่านี้เกิดขึ้นในวัยเยาว์โดยมีสิ่งสำคัญที่จะทำให้เกิดขึ้น เช่นความสัมพันธ์ระหว่างพ่อแม่ ความสัมพันธ์กับบุคคลต่างๆ ที่สร้างความกดดันจนมีผล แม้แต่สังคมที่มีการกำหนดบทบาทต่างๆต่อการพัฒนาการทางอารมณ์ ความคิด นำไปสู่การยอมรับตนเองในลำดับต่อไป

แนวคิดเกี่ยวกับการยอมรับตนเอง

การที่บุคคลที่เป็น “เกย์” ได้ตระหนักและทราบว่าตนเองเป็น “เกย์” เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นภายหลังคือ ขั้นตอนของการยอมรับตนเองหรือการเปิดเผยตัว (Coming out) มีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับโลกของ “เกย์” ในการตัดสินใจที่จะนิยมความรู้สึกทางเพศของบุคคลในลักษณะของค่านิยมแบบรักเพศเดียวกัน เป็นแผนการของการที่มีแรงกระตุ้นรักเพศเดียวกันอย่างต่อเนื่องเป็นระยะเวลานาน (พวงผกา มหาวิโรชาติกุล. 2545 : 13) และการรับคำนิยามของตนเอง (Self-definition) แบบรักเพศเดียวกันของบุคคล มักจะเกี่ยวพันกับการเข้าสู่วัฒนธรรมย่อยของรักเพศเดียวกัน (Homosexual subculture) ซึ่งจะสนับสนุนการให้คำนิยามใหม่แก่ความเป็นรักเพศเดียวกันในทางบวก และเชื่อว่ารักเพศเดียวกันเป็นทางเลือกหนึ่งของชีวิต ซึ่งจะทำให้บุคคลเริ่มเข้าสู่กิจกรรมต่างๆแบบรักเพศเดียวกัน ก่อนข้างสม่าเสมอขึ้น การยอมรับตนเองเป็นกระบวนการที่ดำเนินไปอย่างซับซ้อนและต่อเนื่องโดยเริ่มจากการเปลี่ยนแปลงเอกลักษณ์แบบรักต่างเพศมาสู่เอกลักษณ์แบบรักเพศเดียวกัน (ซึ่งเป็นกระบวนการก่อตัวของเอกลักษณ์แบบรักเพศเดียวกันนั่นเอง) สำหรับ “เกย์” บางคนการยอมรับตนเองอาจจะเริ่มและจบลงตรงขั้นตอนนี้ โดยการรับรู้ตนเองว่าเป็นรักเพศเดียวกันหรือการยอมรับตนเองว่าเป็นรักเพศเดียวกันแล้วเก็บรักษาเรื่องนี้ไว้เป็นความลับ อย่างไรก็ตามโดยส่วนใหญ่แล้ว “เกย์” มักผ่านมาสู่ขั้นตอนของการยอมรับตนเองบุคคลอื่นๆ ว่าเป็นรักเพศเดียวกันโดยเพราะอย่างยิ่งการยอมรับตนเองต่อโลกของ “เกย์” หรือชุมชน “เกย์” ดังนั้นเพื่อเป็นการสร้างภาพลักษณ์ที่ดีให้แก่ตนเองและทำให้เอกลักษณ์รักเพศเดียวกันที่ตนรู้สึกลดความรุนแรงจากการถูกประทับตราว่าเป็น ผู้เบี่ยงเบนทางเพศ บุคคลจึงหาคำอธิบายที่เป็นที่ยอมรับของสังคมโดยการเรียนรู้วัฒนธรรมย่อยและเมื่อเกิดภาพลักษณ์ที่ดีกับตนเองก็จะก้าวสู่การยอมรับตนเองต่อไป (ประภาพรรณ วงศาโรจน์. 2532 : 1-2)

คำนิยามของคำว่า “คัมมิง เอาท์” (Coming out) หรือการยอมรับตนเอง ได้มีผู้ศึกษาเสนอไว้หลายท่าน ดังเช่น กานองและ ซิมอน (Cronin. 1974 : 268; อ้างอิงจาก Gagnon; & Simon. 1971) กล่าวว่า การยอมรับตนเอง ว่า “เป็นจุดหนึ่งของเวลาเมื่อปัจเจกบุคคลรับรู้โดยอัตตะของตนเองถึงเอกลักษณ์ความเป็นรักเพศเดียวกันของตนและเป็นการแสดงออกครั้งแรกต่อชุมชนผู้รักเพศเดียวกัน” สำหรับ “การยอมรับตนเองเป็นกระบวนการเริ่มแรก (Initial process) ในการระบุตัวเองว่าเป็นผู้รักเพศเดียวกันและยังหมายถึงกระบวนการปฏิสังสรรค์ระหว่างบุคคลนั้นกับสังคมภายนอกอีกด้วย” ส่วน แดงค์ (Dank. 1971 : 181) ให้คำนิยามแต่เพียงสั้น ๆ ของการยอมรับตนเอง ว่าเป็น การที่บุคคลหนึ่งนิยามตนเองว่าเป็น “เกย์” พลัมเมอร์ (Plummer. 1981) ได้กล่าวถึงการยอมรับตนเองว่าเป็นกระบวนการซับซ้อนที่ประกอบด้วยขั้นตอน เห็นว่าโดยทั่วไปการยอมรับตนเองของ “เกย์” ส่วนมากจะไม่ผ่านขั้นตอนครบทุกขั้นตอน อันได้แก่

1. การการยอมรับตนเองต่อตัวเอง คือ เริ่มมองตนเองว่าเป็นรักเพศเดียวกัน (เกย์)
2. การยอมรับตนเองต่อโลกของ “เกย์” คือ การเริ่มจะพบปะสังสรรค์กับ “เกย์” คนอื่นๆ

3. การยอมรับตนเองต่อโลกของรักต่างเพศ คือ เริ่มที่จะเปิดเผยความเป็น “เกย์” ของตนเองต่อบุคคลที่ไม่ใช่ “เกย์”

ถึงแม้ว่า “การยอมรับตนเอง” จะมีความหมายมากมาย สิ่งสำคัญที่สุดในประสบการณ์ “เกย์” จะเกิดขึ้นเมื่อบุคคลรับรู้ตนเองว่าเขาคือ รักเพศเดียวกัน โดยการยอมรับกับตนเองถึงความพอใจแบบรักเพศเดียวกันและบอกกับตนเองว่าเขาคือผู้รักเพศเดียวกันซึ่งมักจะเกิดขึ้นพร้อมๆ กับการเริ่มสำรวจชุมชน “เกย์” ดังนั้น สำหรับการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้การยอมรับตนเองจึงถูกให้ความหมายในแง่ของ กระบวนการประทับตราตนเองหรือการที่บุคคลนิยามตนเองว่า เขาคือรักเพศเดียวกัน ซึ่งคือการยอมรับตนเองของบุคคลว่าเขาคือ “เกย์” และกระบวนการเปิดเผยตัวนี้จะเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกันอย่างใกล้ชิดกับการเริ่มปรากฏตัวของบุคคลต่อโลกของ “เกย์”

อย่างไรก็ตามก่อนที่จะพวกเขายอมรับตนเอง “เกย์” หนึ่งจำนวนมากจะพบความยากลำบากในการนิยามตนเองว่าเป็นรักเพศเดียวกัน แม้กระทั่งในกรณีที่เขามีความปรารถนาทางเพศหรือมีกิจกรรมทางเพศแต่เฉพาะกับเพศเดียวกันเท่านั้นก็ตาม การยอมรับตนเองจึงเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับเรื่องกาย อารมณ์ สังคม (พัชราภรณ์ ศรีสวัสดิ์. 2542 : 35) ซึ่งเป็นเหตุผลที่สำคัญที่การพัฒนาเอกลักษณ์แบบรักเพศเดียวกันเป็นไปได้ยาก สาเหตุก็เนื่องจากกระบวนการ ชัดเกล (Socialization) ที่บุคคลได้รับจากพ่อแม่ หรือตัวแทนทางสังคมอื่นๆต่างก็เน้นให้บุคคลรู้จักแต่ความหมายของรักต่างเพศเท่านั้น เช่น ผู้ชายเมื่อเติบโตขึ้นจะต้องมีคู่และแต่งงานกับเพราะผู้หญิงเท่านั้น ถ้าผิดไปจากนี้ก็ถือว่าเป็นเรื่องไม่ปกติในสังคมหรือแม้แต่การสอนเพศศึกษาตามโรงเรียนหรือสถาบันการศึกษาอื่นๆ ก็จะเน้นเพศสัมพันธ์ระหว่างชายและหญิง ตามแบบของรักต่างเพศ โดยไม่มีการสอนแนวปฏิบัติสำหรับความเป็นรักเพศเดียวกัน อย่างไรก็ตามแม้ว่าบุคคลจะไม่ได้ผ่านขบวนการชัดเจนทางสังคมจากตัวแทนหรือสถาบันทางสังคมที่สำคัญ แต่ก็ยังมีการบริบททางสังคมที่บุคคลสามารถเรียนรู้ความหมายของรักเพศเดียวกัน ซึ่งสามารถทำให้รับรู้และนิยามตนเองรวมทั้งเปิดเผยตัวต่อบุคคลอื่นๆ ว่าเขาคือ “เกย์” ได้

การยอมรับตนเองหรือสมมติธรรมของเอกลักษณ์รักเพศเดียวกันอาจจะไม่ได้เกิดขึ้นในทันทีใดขณะที่มีความปรารถนาหรือมีความสัมพันธ์ทางกายกับเพศเดียวกัน นั่นคือการเริ่มเข้าสู่วัฒนธรรมของรักเพศเดียวกันจะมีอิทธิพลสำคัญต่อการนิยาม การเป็น “เกย์” ในเวลาเดียวกันหรือใกล้เคียงกับระยะที่เขาเริ่มเข้าร่วมติดต่อสัมพันธ์ทางสังคมกับ “เกย์” คนอื่นๆ

ถึงแม้ว่าบุคคลจะตัดสินใจประทับตราหรือนิยามความรู้และพฤติกรรมว่าคือพฤติกรรมของรักเพศเดียวกันก็จริงแต่อย่างไรก็ตามบุคคลส่วนใหญ่ก็ยังไม่พร้อมที่จะนิยามตนเองว่าเขาเป็น “เกย์” ในเวลาเดียวกันที่เขาตระบุนิสัยและพฤติกรรมของเขาเหตุผลของการประทับตราความรู้สึกแต่ไม่ประทับตราเอกลักษณ์ก็คือความสับสนเกี่ยวกับธรรมชาติของเอกลักษณ์ทางเพศของตนเองในช่วงวัยรุ่นซึ่งเกิดจากข้อจำกัดของข้อมูลข่าวสาร ทำให้บุคคลไม่สามารถได้รับความรู้สึกที่ถูกต้อง เป็นจริงเกี่ยวกับรักเพศเดียวกันและความเป็นรักเพศเดียวกันได้ประการหนึ่งอีกประการหนึ่งก็คือภาพพจน์ในทางลบที่สังคมได้ให้กับผู้ซึ่งมีเอกลักษณ์แบบรักเพศเดียวกันเป็นตัวขวางกั้นพัฒนาเอกลักษณ์ของบุคคล ดังนั้นการได้รับทราบข้อมูลข่าวสารของรักเพศเดียวกันและความเป็น

รักเพศเดียวกันจึงเป็นสิ่งจำเป็น ที่จะสนับสนุนให้บุคคลตัดสินใจประทับใจประทับใจตราตนเองว่าเป็นรักเพศเดียวกันโดยเฉพาะอย่างยิ่งข้อมูลข่าวสารในทางบวกที่เอาได้รับมาจากวัฒนธรรมย่อยหรือโลกของ “เกย์” ทรอยเดน (Troiden. 1979 : 24) ได้อ้างถึงแนวความคิดของนักปฏิสังสรรค์นิยม (the interactionist) ตั้งเดิมของ มีด (Mead) ที่ แดงค์ (Dank,) และ วอเรน (Warren) ได้นำมาปรับใช้กับความ เป็นรักเพศเดียวกันแล้วเสนอว่า นัยสำคัญที่แท้จริงของวัฒนธรรมย่อยจะเปิดโอกาสให้บุคคลได้ เข้าใจถึงความรู้สึกและลักษณะเอกลักษณ์ ตลอดจนทัศนคติต่อความเป็น “เกย์” ได้

รูปแบบพฤติกรรมทางเพศ

การที่จะกล่าวถึงรูปแบบพฤติกรรมทางเพศของ “เกย์” ยังต้องอ้างอิงการแบ่งประเภทของ รักเพศเดียวกันในลำดับแรกเพื่อกล่าวเชื่อมโยงไปสู่บุคคลที่เป็น “เกย์” ซึ่งจากพฤติกรรมที่ปรากฏ เหมือนกับเป็นมุมมืดที่บุคคลเหล่านั้น ไม่กล้าที่จะบอกกับใครได้สนิทใจว่าเคยมีความสัมพันธ์ทาง เพศกับเพศเดียวกันในส่วนนี้ คินซี; และคนอื่นๆ (นงลักษณ์ เอมประดิษฐ์. 2535 : 20; อ้างอิงจาก Kinsey. 1972) ได้ศึกษาเด็กผู้ชายวัยรุ่นในระดับมัธยมศึกษาการศึกษา พบว่าเด็กชายในช่วงอายุ ไม่เกิน 19 ปี มีประสบการณ์เป็นพวกรักเพศเดียวกันประมาณร้อยละ 30 ในชั้นมัธยมต้น และร้อยละ 45 ในชั้นมัธยมปลาย อย่างไรก็ตาม พฤติกรรมแบบรักเพศเดียวกันนี้อาจเป็นแบบชั่วคราว เช่นเกิด ในช่วงที่มีการพัฒนาทางบุคลิกภาพตามปกติคือเมื่อเข้าสู่วัยรุ่นและเมื่อเข้าสู่วัยรุ่นแล้วระยะเวลา หนึ่งพฤติกรรมดังกล่าวค่อยๆหายไปหรือบางที่อาจเกิดในบางสภาวะที่มีผล เช่นเมื่ออยู่ในหอพัก โรงเรียน ประจำค่ายทหาร คุณ เป็นต้น เมื่อพ้นจากสภาวะการณดังกล่าวพฤติกรรมรักเพศเดียวกัน อาจหายไปได้ (นงลักษณ์ เอมประดิษฐ์. 2535 : 19)

จากการศึกษาของ เวินเบอร์ก ในปี 1978 (กิตติคุณ อางคาสัย. 2540 : 16-17; อ้างอิงจาก Weinberg) ได้ศึกษาพวกรักเพศเดียวกันโดยแยกแยะระหว่างกิจกรรมรักเพศเดียวกันที่เป็นการ กระทำความสงสัยในการเป็นพวกรักเพศเดียวกันของตนเองและการประทับใจตราตนเอง คือรักเพศ เดียวกันและได้พบ แบบแผน 4 รูปแบบด้วยกันคือ

รูปแบบที่ 1: หมายถึงกระบวนการที่บุคคลเข้าสู่กิจกรรมทางเพศกับเพศเดียวกัน อาจจะเป็นเพราะอยากทดลอง เพื่อความสนุกสนาน สถานการณ์บังคับหรือเพื่อเงิน โดยไม่ได้คิด อะไรมากไปกว่านั้น ต่อมาจากการเรียนรู้และได้นิยามใหม่จากบริบททางสังคม ทำให้เขาเริ่มสงสัย ตัวเองว่าพฤติกรรมที่ผ่านมานั้นจัดเป็นบุคคลผู้รักเพศเดียวกันหรือไม่และในที่สุดก็เริ่มมองตนเอง และให้คำนิยามแก่ตนเองว่าเป็นผู้รักเพศเดียวกันโดยสมบูรณ์

รูปแบบที่ 2: หมายถึงกระบวนการที่บุคคลเมื่อเคยหรือมีกิจกรรมที่เป็นความสัมพันธ์กับ คนเพศเดียวกันแล้ว ก็สรุปตนเองโดยไม่ต้องสงสัยว่าเป็นพวกรักเพศเดียวกัน ในกรณีนี้เป็นไปได้คำ นิยามจากจิตแพทย์ ข้อมูลจากหนังสือหรือจากการบอกกล่าวที่เป็นตราประทับจากสังคม ซึ่งให้ ความหมายแก่พฤติกรรมของความเป็นรักเพศเดียวกันไว้เป็นส่วนช่วยเป็นเครื่องชี้ให้บุคคลได้ เรียนรู้ความหมาย เชื่อและรับความหมายไว้แก่ตน

รูปแบบที่ 3: หมายถึงกระบวนการที่บุคคลเริ่มต้นด้วยความสงสัยหรือระแวงว่าตัวเองเป็นพวกรักเพศเดียวกันและพบว่ากิจกรรมนั้นได้ก่อให้เกิดความพึงพอใจแก่ตนเอง จะผลักดันให้บุคคลยอมรับตนเองว่าเป็นบุคคลรักเพศเดียวกัน

รูปแบบที่ 4: หมายถึงกระบวนการที่บุคคลเริ่มต้นที่จะสงสัยด้วยตนเองว่าตนเองอาจจะเป็นพวกรักเพศเดียวกันเช่นเขาอาจจะมีความพึงพอใจมีความปรารถนาในชายหนุ่มที่มีเสน่ห์เพศเดียวกับตน โดยที่ยังไม่เคยมีพฤติกรรมแบบรักเพศเดียวกันเลย แต่จากการนิยามและให้ความหมายโดยผ่านการปฏิสังสรรค์กับบุคคลนั้นๆในทางสังคม นำไปสู่การเชื่อแน่ว่าตนเองเป็นผู้รักเพศเดียวกันและภายหลัง จากการนิยามตนเองเช่นนั้นแล้วจึงเริ่มเข้าสู่กิจกรรม ความสัมพันธ์แบบรักเพศเดียวกัน

สุวิพันธ์ เย็นสบาย(2544 : 2) กล่าวว่า การแบ่งประเภทของ “เกย์” อาจทำได้ในโดยใช้เกณฑ์แบ่งที่แตกต่างกัน ในการวิจัยครั้งนี้ ใช้เกณฑ์แบ่งจากรูปแบบการใช้ชีวิต ประกอบด้วย กลุ่มกิจกรรม (Activities) กลุ่มความสนใจ (Interests) และกลุ่มความคิดเห็น (Opinions) โดยใช้หลักการวิเคราะห์ปัจจัย (Factor Analysis) หาค่าทางสถิติ จัดแบ่งรูปแบบการดำเนินชีวิต (Lifestyle) ได้เป็น 6 รูปแบบ คือ

1. โฮมมี่ เกย์ (Homey Gay Lifestyle) เป็นรูปแบบการดำเนินชีวิต ที่ชอบทำกิจกรรมในบ้านและกิจกรรมทางศาสนา รวมทั้งกิจกรรมเพื่อความรู้เช่น ชอบปลูกต้นไม้ เข้าครัว พักผ่อนอยู่บ้าน วันหยุด ชอบทำบุญ และนั่งสมาธิบ้าง นอกจากนี้ ยังชอบเข้าห้องสมุด และชมนิทรรศการต่างๆ

2. ไนต์ โกอิง เกย์ (Night Going Gay Lifestyle) เป็นรูปแบบการดำเนินชีวิต ที่ชอบเที่ยวกลางคืน ชอบเต้นรำ สับนุห์รี้ ดื่มเหล้า เพราะคิดว่าไม่ใช่เรื่องเสียหาย คิดว่าการซุบซิบนินทา เป็นเรื่องสนุกปาก มีความเห็นว่า ยาเสพติด ยาอี เป็นสิ่งคลายเครียด มองว่าสินค้าไทย ไม่มีคุณภาพ รวมทั้งมองการแสดงของไทยเป็นสิ่งล้าสมัย

3. ออฟเวียส เกย์ (Obviously Gay Lifestyle) เป็นรูปแบบการดำเนินชีวิต ที่เปิดเผยความเป็น “เกย์” เต็มตัว นิยมแต่งตัวแฟนซีเป็นผู้หญิงบ้างเป็นบางโอกาส มักเปลี่ยนคู่นอนบ่อยให้ความสำคัญกับรูปร่างหน้าตาของผู้ที่จะมาเป็นแฟนในอนาคตด้วย มีความสนใจในเรื่องสวยๆ งามๆ คิดว่าผู้ชายแต่งหน้าอ่อนๆได้ และคิดว่าการแต่งตัวแปลกๆ เวอร์ๆ ดูเท่ดี ชอบกิจกรรมการพนัน กลุ่มนี้พร้อมให้ความร่วมมือกับกิจกรรม “เกย์” เป็นอย่างดี

4. เทรนด์ดี้ เกย์ (Trendy Gay Lifestyle) เป็นรูปแบบการดำเนินชีวิต ที่สนใจในความก้าวหน้าของชีวิตและความก้าวหน้าทางวิทยาการใหม่ๆ ใฝ่หาความรู้เพิ่มเติมอยู่เสมอ ให้ความสำคัญกับการติดต่อสื่อสาร เช่น ขาดอุปกรณ์ติดต่อสื่อสารไม่ได้ เปิดรับสื่อต่างๆ มาก ชอบลองของใหม่ก่อนเพื่อน รักอิสระ เป็นตัวของตัวเองสูง ขณะเดียวกัน ก็มีสังคมกลุ่มเพื่อนที่เหนียวแน่น

5. คอนเซอร์เวทีฟ เกย์ (Conservative Gay Lifestyle) เป็นรูปแบบการดำเนินชีวิตที่นิยมใช้ชีวิตแบบระมัดระวังตัว เช่น ตระหนักถึงการเก็บออม ออกกำลังกาย เล่นกล้ำม มีความใส่ใจ

ในการรักษารูปร่างให้ดี หลีกเลี่ยงอาหารที่มีไขมันหรือน้ำตาลสูง พิถีพิถันการแต่งกาย นอกจากนี้ยังมีกิจกรรมด้านการท่องเที่ยวสูง ชอบเที่ยวต่างจังหวัด และต่างประเทศ

6. เฮลตี้ เกย์ (Healthy Gay Lifestyle) เป็นรูปแบบการใช้ชีวิตที่คำนึงถึงสุขภาพเป็นหลัก มีกิจกรรมด้านกีฬา ออกกำลังกาย เล่นกล้าม มีความใส่ใจด้านสุขภาพสูง เช่น เลี่ยงอาหารมัน อาหารหวาน พิถีพิถันการแต่งกาย ชอบท่องเที่ยว

จากการศึกษา พบว่า กลุ่ม “เกย์” ในกรุงเทพฯ ส่วนใหญ่ ดำเนินชีวิตแบบ Conservative และแบบ Trendy มากที่สุด อย่างไรก็ตาม รูปแบบการดำเนินชีวิตทั้ง 6 แบบนี้ ไม่ได้หมายความว่า “เกย์” บุคคลหนึ่งจะถูกจัดให้อยู่ในรูปแบบการดำเนินชีวิตแบบใดแบบหนึ่ง แต่หมายความว่า รูปแบบการดำเนินชีวิตของกลุ่มตัวอย่าง “เกย์” ที่ได้จากการสำรวจมีปัจจัยที่เด่นๆ เท่านั้น

การแสดงพฤติกรรมทางเพศของ “เกย์” อาจมีได้หลายระดับตั้งแต่การมีพฤติกรรมทางเพศแบบธรรมดาซึ่งอาจกล่าวได้ตามแนวทางของรักเพศเดียวกัน ที่มีรูปแบบการแสดงความรักใกล้ชิดสนิทสนม การเกี้ยวพาราสีไปจนถึง การสัมผัสหรือการร่วมเพศ และที่พวกเรารักเพศเดียวกัน แสดงพฤติกรรมทางเพศนั้น อาจเป็นการ ชั่วคราว หรือถาวรก็ได้

พฤติกรรมทางเพศของรักเพศเดียวกันซึ่งนอกจากจะเล่าโลมคู่ร่วมด้วยการกอดจูบลูบคลำ เพื่อเป็นการปลุกอารมณ์โดยทั่วไปแล้ว ยังมีการกระทำต่างๆ เพื่อให้สำเร็จความใคร่ให้แกกันและกัน ในรูปแบบลักษณะโดยการใช้มือจับองคชาติ กระทำจนถึงขั้นหลังน้ำกามออกมาหรือที่เรียกว่าการสำเร็จความใคร่สอดใส่องคชาติเข้าไปในช่องปากแล้วกระตุ้นให้เกิดอารมณ์โดยใช้ปากลิ้นในการอม ตูด หรือเลียองคชาติ (Oral sex or Oral genital contact or Fellatio) จนสำเร็จความใคร่ ร่วมเพศทางทวารหนัก (Anal intercourse or Sodomy) โดยการสอดใส่องคชาติเข้าไปในช่องทวารหนัก ใช้องคชาติเสียดสีหรือถูไถไปมาระหว่างขาอ่อนหรือร่องก้นของคู่ร่วมซึ่งอาจจะทำให้เกิดการสำเร็จความใคร่ได้เช่นกัน (บงกชมาศ เอกเยี่ยม. 2532 : 41-42)

ไฮด์ (นันทิรัตน์ คุณากร. 2532 : 14; อ้างอิงจาก Hyde. 1982 : 367-368) ได้ทำการแบ่งพฤติกรรมรักเพศเดียวกัน ออกเป็นประเภทต่าง ๆ ดังนี้

1. พวกที่เป็นรักร่วมเพศจากการขาดโอกาสหรือเป็นไปตามสถานการณ์ (Depreavation homosexuality หรือ Situational homosexuality) เป็นพฤติกรรมที่เกิดขึ้นมาแทนที่เมื่อบุคคลไม่สามารถหาทางระบายความต้องการทางเพศออกได้ด้วยการมีสัมพันธ์กับต่างเพศ

2. พวกรักร่วมเพศแอบแฝง (Latent homosexuality) รักเพศเดียวกัน แอบแฝงแบบนี้ เป็นแนวความคิดของ ซิกมันด์ ฟรอยด์ (Sigmund Freud) ซึ่งเชื่อว่าคนมีแนวโน้มที่จะเป็นรักเพศเดียวกัน แต่เก็บกดความรู้สึกไว้ในระดับจิตไร้สำนึกทำให้มีความวิตกกังวลอยู่มาก บางคนจะใช้กลไก ป้องกันตัวเอง รีแอคชั่น (Reaction formation) โดยทำตัวตรงกันข้ามกับความรู้สึกที่ซ่อนเร้น ทำตัวเป็นชายชาติรักมากเกินไป และปฏิเสธการเป็นรักเพศเดียวกัน นอกจากนี้ รักเพศเดียวกันแบบแอบแฝงยังใช้ในความหมายที่แสดงถึงการตอบสนองทางจิตใจ โดยที่บุคคลสามารถถูกกระตุ้นทางจิตใจได้ด้วยบุคคลที่มีเพศเดียวกับตน แต่ไม่เคยมีความสัมพันธ์ทางเพศจริง

3. พวกปกปิด (Covert homosexuality) หรือเปิดเผย (Overt homosexuality) การเป็นรักเพศเดียวกันของตน พวกปกปิดเป็นพวกที่ใช้ชีวิตส่วนใหญ่ในฐานะพวกรักเพศเดียวกัน ไม่ว่าจะเป็นการแสดงออกทางด้านการงานหรือการมีความสัมพันธ์ทางสังคม แต่พวกรักเพศเดียวกันเพื่อนใกล้ชิดจะทราบการเป็นรักเพศเดียวกัน ส่วนพวกเปิดเผย (Overt homosexuality) เป็นพวกที่ไม่ได้ปกปิดการเป็นรักเพศเดียวกัน พยายามแสดงลักษณะของตนให้ชัดเจนขึ้น

จากการที่ได้กล่าวถึงรักร่วมเพศก็ได้มีการเชื่อมโยงถึงรูปแบบพฤติกรรมทางเพศของ “เกย์” ซึ่งมีผู้ได้ทำการศึกษาไว้ดังนี้

วัลลภ ปิยะมโนธรรม (ทัศนีย์ ธนาประชุม. 2532 : 12-14; อ้างอิงจาก วัลลภ ปิยะมโนธรรม. 2531 : 60-6) กล่าวไว้ คือ

เกย์คิงและเกย์ควีนเป็นคำที่ใช้เรียกบุคคลรักเพศเดียวกันชายตามบทบาททางเพศที่แสดงออก โดยที่เกย์คิงจะใช้แทนผู้ชายที่รับบทบาทเพศชาย ไม่แสดงท่าทางกระตือรือร้นอย่างผู้หญิงและพฤติกรรมของเขาคงจะมีเพศสัมพันธ์เป็นลักษณะของการเป็นฝ่ายกระทำให้อีกฝ่าย (คล้ายบทบาทของผู้ชายที่เป็นฝ่ายรุกผู้หญิง) ส่วนเกย์ควีนใช้แทนผู้ชายที่มีบทบาทเป็นเพศหญิงซึ่งอาจมีกริยาท่าทางคล้ายผู้หญิงด้วยและชอบเป็นฝ่ายถูกกระทำมากกว่าโดยรู้สึกตัวเองเหมือนผู้หญิงทั่วไป

ลักษณะต่างๆ ที่กล่าวมานี้เป็นความผิดปกติที่ไม่เหมือนกันและต้องแยกจากการเป็นเรื่องรักเพศเดียวกัน โดยที่บุคคลที่มีลักษณะดังกล่าวนี้ไม่ใช่เป็นรักเพศเดียวกันแต่ในความเป็นจริงสังคมพบว่าบุคคลรักเพศเดียวกันอาจมีลักษณะบางอย่างดังกล่าวว่าเป็นรักเพศเดียวกัน และมีลักษณะของลักษณะ คือชอบแต่งกายเหมือนเพศตรงข้ามด้วย เป็นต้น ในการศึกษาครั้งนี้จะเน้นประเด็นลงไปที่รักเพศเดียวกันชาย ฉะนั้นจะกล่าวถึงรักเพศเดียวกันชาย หรือ “เกย์” นั้นทีรัตน์ คุณากร (2532 : 12) ได้กล่าวไว้ว่า บทบาท “เกย์” มี 3 บทบาท คือ เป็นฝ่ายกระทำอย่างเดียวหรือเกย์คิง (Active Homosexual) เป็นฝ่ายรองรับการกระทำอย่างเดียว หรือ เกย์ควีน (Passive Homosexual) แบบผสม คือเป็นทั้งฝ่ายกระทำและฝ่ายรองรับการกระทำ (Bisexual) ซึ่งทั้ง 3 บทบาทนี้ จะพบอยู่ใน 4 รูปแบบด้วยกันคือเป็นทั้งเกย์คิงและเกย์ควีนในคนเดียวกันเป็นเกย์ควีน แต่สามารถร่วมเพศกับผู้หญิงและมีภรรยาได้

เกย์คิง : เป็น “เกย์” ที่เป็นฝ่ายกระทำ ลักษณะท่าทางของเกย์คิงเหมือนผู้ชายปกติธรรมดาทั่วไป อาจสังเกตได้ว่าพวกนี้สนใจแต่เด็กหนุ่มวัยรุ่น ไม่สนใจผู้หญิง เกย์คิงมักจะมีอารมณ์ปกติ เพียงแต่มีวิถีทางเพศแบบ “รักเพศเดียวกัน” เท่านั้น และพบว่ามีจำนวนมากบางคนถึงจะมีครอบครัวแล้วก็ตาม แต่ในส่วนลึกของจิตใจแล้ว ไม่ได้มีความรู้สึกทางเพศกับผู้หญิงเท่ากับผู้ชายจึงพยายามแสวงหาผู้ที่มาตอบสนองต่อความต้องการแบบรักเพศเดียวกัน เกย์คิงบางคนอาจใช้ชีวิต “เกย์” ชั่วระยะเวลาหนึ่งแล้วเกิดอาการเบื่อก็จะหันกลับไปมีความสัมพันธ์ทางเพศกับผู้หญิง หรือมีครอบครัวสักระยะหนึ่งก็จะกลับมาเป็น “เกย์” อีกดังนั้นจะพบว่าเกย์คิงมักจะเป็นในช่วงวัยรุ่นหนุ่มแล้วจะกลับมาเป็นอีกในช่วงวัยผู้ใหญ่ ซึ่งการเป็นในช่วงหลังค่อนข้างจะเป็นหนักกว่าเดิม

เกย์ควีน : เป็น “เกย์” ที่เป็นฝ่ายรองรับการกระทำ เกย์ควีนมักจะเกิดจากการที่ได้คลุกคลีกับผู้หญิงมาตลอดจึงมีจิตใจและอารมณ์อ่อนไหวง่าย มักเลียนแบบกิริยาท่าทางแบบผู้หญิงเมื่อติดเป็นนิสัยก็แก้ไม่หายแล้วค่อยๆเปลี่ยนเป็นพฤติกรรมเกย์ควีนต่อไป คนที่เป็นเกย์ควีนบางประเภทจะปิดบังซ่อนเร้นตัวเองทำตัวเป็นผู้ชายเต็มตัว

เกย์แบบผสม : “เกย์” พวกนี้ทำตัวเป็นได้ทั้งฝ่ายกระทำ และฝ่ายรองรับการกระทำซึ่งเดิมอาจเป็นเกย์คิงหรือเกย์ควีนแบบใดแบบหนึ่งอยู่แล้ว แต่เมื่อมาพบ “เกย์” ที่ลักษณะเหมือนกัน ก็อาจลองผลัดเปลี่ยนปฏิบัติต่อกันเลยติดเป็นนิสัย “เกย์” แบบผสมที่เกิดจากผู้ที่มีภรรยาแล้วอาจจะเนื่องมาจากความเบื่อหรือจำเจกับภรรยาก็หันไปมีความสัมพันธ์กับผู้ชายด้วยกันเพื่อเป็นการเปลี่ยนรสชาติ จึงกลายเป็น “เกย์” ไป แต่ก็ยังมีเพศสัมพันธ์กับภรรยาเช่นเดิม

สรุปได้ว่า “เกย์” เป็นกลุ่มบุคคลในสังคมกลุ่มย่อย ที่มีความหลากหลายในรูปแบบการดำเนินชีวิตเช่นเดียวกับสังคมอื่นๆทั่วไป แต่ภาพที่ปรากฏเป็นตัวแทนของกลุ่ม “เกย์” มักเป็นภาพเชิงลบ ทั้งที่มีรูปแบบการดำเนินชีวิตอีกหลายแบบที่ไม่ได้ถูกกล่าวถึง เช่น ตระหนักถึงการเก็บออม ใส่ใจในปัญหาสิ่งแวดล้อม ตั้งใจทำงานให้ประสบความสำเร็จ อาจเพราะการที่สื่อสารมวลชนนำเสนอภาพ เพราะเล่นประเด็นเฉพาะความเบี่ยงเบนทางเพศ โดยอาจจะมีการมองข้ามประเด็นอื่นเช่น ด้านความสามารถ ด้านการใช้ชีวิต ด้านการสร้างชื่อเสียง ยังมีส่วนให้สังคมมองกลุ่ม “เกย์” บิดเบือนจากภาพรวมที่แท้จริง ยิ่งสร้างช่องว่างระหว่างสังคมให้กว้างขึ้น สื่อมวลชนในแขนงต่างๆ จึงควรตระหนักและพิจารณาเสนอภาพของกลุ่ม “เกย์” ในประเด็นอื่นนอกเหนือจากประเด็นทางเพศ มุมมองเดียว

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับ “เกย์”

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับ “เกย์” มีทั้งในประเทศและต่างประเทศ ซึ่งต่างก็ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับทั้ง “เกย์” และชายรักเพศเดียวกัน ไว้ดังนี้

บงกชมาศ เอกเอี่ยม (2532 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่อง “เกย์” กระบวนการพัฒนาและธำรงเอกลักษณ์รักร่วมเพศ เพื่อต้องการทราบถึงแบบแผนที่บุคคลดำเนินไปสู่การยอมรับเอาความหมายของความเป็นรักร่วมเพศให้กับเอกลักษณ์ของตน ตลอดจนการรักษาเอกลักษณ์นั้นให้มีความคงทน โดยมีวัตถุประสงค์ 2 ประการ คือ

1. ศึกษาว่าในกระบวนการที่นำไปสู่การบ่งชี้ลักษณะและนิยามความหมายให้แก่เอกลักษณ์ บุคคลจะต้องผ่านขั้นตอนที่ต่อเนื่องอย่างไรบ้าง

2. ศึกษาว่าภาวะเงื่อนไขทางสังคมและประสบการณ์สำคัญใดบ้าง ที่เกิดขึ้นในแต่ละขั้นตอนของกระบวนการที่มีอิทธิพลต่อการได้มาและธำรงไว้ซึ่งเอกลักษณ์ “เกย์” โดยกลุ่มประชากรที่ศึกษามีจำนวน 10 คน โดยการสัมภาษณ์แบบเจาะลึกประกอบการสังเกตอย่างมีส่วนร่วม ผลการศึกษาพบว่า กระบวนการพัฒนาและธำรงเอกลักษณ์รักร่วมเพศ มีลักษณะเป็นขั้นตอนอย่างต่อเนื่องและผ่านเงื่อนไขสำคัญของการยอมรับความหมายประเภททางสังคมแบบรักร่วมเพศมาให้กับตนเองใน 4 ขั้นตอน คือ

2.1 ขั้นตอนการเกิดความรู้สึกว่าแตกต่างจากผู้อื่น เป็นจุดเริ่มการรับคำนิยามรักร่วมเพศ โดยบุคคลจะรับรู้ว่าลักษณะพฤติกรรมบางประการแตกต่างไปจากชายทั่วไปในสังคมอันทำให้เขาได้รับการตอบสนองจากผู้ร่วมปฏิสังสรรค์ในลักษณะที่ผิดแปลกไปจากคนอื่น ๆ ซึ่งอาจรวมถึงการที่บุคคลถูกระบุว่าเป็นผู้รักร่วมเพศจากคำนิยามใดคำนิยามหนึ่งด้วย

2.2 ขั้นตอนการแยกความรู้สึกและการกระทำออกจากเอกลักษณ์ซึ่งเป็นขั้นตอนที่บุคคลเข้าสู่ภาวะของการสงสัยตนเองว่าอาจจะเป็น “เกย์” แต่เขาไม่สามารถที่จะรับคำนิยามรักร่วมเพศมาให้กับตนเองได้ ทั้งนี้เพราะคำนิยามดังกล่าวได้ถูกประทับรอยมลทินจากสาธารณชนว่าเป็นความผิดปกติหรือเป็นความเปี่ยงเบนของสังคม ดังนั้นผู้รักร่วมเพศจึงต้องพยายามหาเหตุผลต่าง ๆ เพื่อมาอ้างตนเอง ถึงการแสดงพฤติกรรมรักร่วมเพศของเขาเพื่อปฏิเสธเอกลักษณ์และรอยมลทินทางสังคม

2.3 ขั้นตอนการเปิดเผยตัวบุคคลจะยอมรับกับตนเองว่าเขาคือผู้รักร่วมเพศซึ่งจะสัมพันธ์กับการเข้าสู่โลกของ “เกย์” ที่ทำให้ผู้รักร่วมเพศได้พบกับบุคคลนัยสำคัญหรือบุคคลอ้างอิงของเขาได้ทดสอบความเป็นรักร่วมเพศของตนเอง และเรียนรู้ถึงความหมายตลอดจนแบบแผนในการดำเนินชีวิต “เกย์” อันถือได้ว่าเป็นเงื่อนไขสำคัญของการก่อตัวของเอกลักษณ์ของผู้รักร่วมเพศ

2.4 ขั้นตอนการยึดมั่นผูกพันต่อเอกลักษณ์ เป็นการตัดสินใจเลือกเอาวิถีชีวิตแบบ “เกย์” มาเป็นส่วนหนึ่งของแบบแผนในการดำเนินชีวิตโดยไม่อาจจะทิ้งความรักความผูกพันต่อความสัมพันธ์และเอกลักษณ์รักร่วมเพศ จนต้องธำรงรักษาไว้ เงื่อนไขสำคัญก็คือผู้รักร่วมเพศขาดแนวโน้มนำทางเพศต่อเพศตรงข้าม โดยไม่สามารถสร้างความรักความใคร่กับเพศหญิงได้ ดังนั้นการที่จะยึดถือเอกลักษณ์สองเพศหรือรักต่างเพศจึงเป็นไปได้ยาก นอกจากนั้นการที่ผู้รักร่วมเพศสามารถปรับตัวให้เข้ากับโลกทางสังคม โดยปรับพฤติกรรมเพื่อผสมผสานให้เข้ากับโลกของรักต่างเพศ อันเป็นการช่วยลดรอยมลทินจากสังคม ประกอบกับการเข้าสู่โลกของ “เกย์” ซึ่งเป็นวัฒนธรรมย่อยของกลุ่มสมาชิกชาว “เกย์” คอยสนับสนุนความรู้สึกและพฤติกรรม ย่อมจะทำให้เอกลักษณ์รักร่วมเพศเกิดความมั่นคง

ประภาพรณ วงศาโรจน์ (2532 : 1-2) ทำการศึกษาถึงการพัฒนาเอกลักษณ์รักเพศเดียวกันในหมู่วัยรุ่น พบว่ามีแบบแผนการพัฒนาเอกลักษณ์อย่างต่อเนื่องเป็นกระบวนการ คือ เริ่มต้นจากการมีความชอบในบทบาทข้ามเพศ การกระทำบทบาทข้ามเพศ การมีรูปแบบคล้ายผู้หญิงและมีความพึงพอใจในเพศเดียวกัน โดยการปฏิสังสรรค์ทางสังคม สิ่งเหล่านี้จะทำให้เกิดความรู้สึกว่าตนแตกต่างจากผู้ชายทั่วไปนำไปสู่ความสงสัยในเอกลักษณ์ของตนเอง และเมื่อเกิดความรู้สึกเกี่ยวกับความเป็นรักเพศเดียวกัน ในตัวเองก็จะเก็บไว้ เพราะรู้ว่าไม่เป็นที่ยอมรับจากสังคมทำให้ความเชื่อมั่นในตนเองลดลง

พรุ่ง วงศ์จรัสกุล (2532 : 62-64) ได้ศึกษาปัญหาของนักศึกษาชายที่มีพฤติกรรมรักเพศเดียวกัน พบว่านักเรียนชายรักเพศเดียวกันประสบปัญหามากที่สุดในด้านคนรักหรือคู่ครอง รองลงมาคือปัญหาความสัมพันธ์กับบิดา สำหรับปัญหาด้านเพื่อนเป็นปัญหาที่ประสบน้อยที่สุด

ทัศนทานต์ ดวงรัตน์ (2539) ได้ศึกษาเปรียบเทียบจากกลุ่มตัวอย่างชายรักเพศเดียวกันที่แปลงเพศจำนวน 15 คน กลุ่มชายรักเพศเดียวกันที่ไม่แสดงออกหรือเปิดเผยการเป็นรักเพศเดียวกัน ของตนจำนวน 15 คน เพื่อทราบความสัมพันธ์ระหว่างบทบาทการสื่อสารในครอบครัวกับการตัดสินใจแปลงเพศพบว่า กลุ่มชายรักชายที่แปลงเพศมีลักษณะการแสดงออกทางพฤติกรรมเป็นผู้หญิงมากกว่า แต่มีโอกาสนำความรู้จากการเรียนจากสถาบันการศึกษา มาใช้ในการทำงานน้อยกว่าและประกอบอาชีพที่มีความมั่นคงน้อยกว่า ส่วนในด้านความสัมพันธ์ในครอบครัวพบว่า กลุ่มชายรักเพศเดียวกันที่แปลงเพศกับชายรักเพศเดียวกันที่ปกปิด มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับมารดาและพี่สาวน้องสาวมากกว่าทางบิดาหรือพี่ชายน้องชาย

จากการได้ศึกษางานวิจัยที่มีในประเทศเกี่ยวกับที่เกี่ยวข้องที่สามารถอธิบายเกี่ยวกับ “เกย์” ส่วนใหญ่จะเป็นการอธิบายเกี่ยวกับสาเหตุและธรรมชาติของชายรักเพศเดียวกัน ทศนคติการยอมรับตนเอง พัฒนาการและการสร้างเอกลักษณ์ เพื่อการบอกกล่าวของกลุ่ม “เกย์” ของตน เป็นกลุ่มอีกกลุ่มหนึ่งที่ต้องการการมองจากสังคมให้เป็นเรื่องปกติ และต้องการการดำเนินชีวิตอย่างปกติสุขในสังคม

ได้มีผู้ศึกษาเกี่ยวกับรักเพศเดียวกันในต่างประเทศไว้ดังนี้

สกอฟิลด์ (วัชร อัมจิตร. 2538 : 28; อ้างอิงจาก Schofield. 1965) สำนวนว่าคนโสดจำนวน 1,873 คน ที่มีอายุระหว่าง 18-19 ปี ในอังกฤษ โดยที่ไม่ได้ตั้งใจศึกษาถึงอุบัติการณ์ของการรักเพศเดียวกันแต่พบว่าผู้ชายร้อยละ 5 และหญิงร้อยละ 2 ที่ยอมรับว่าเคยมีประสบการณ์รักเพศเดียวกัน ซึ่งจากการศึกษานี้เองผลการศึกษามีความคล้ายกับการศึกษาของ คินซี; และคนอื่นๆ (พวงผกา มหาวิทยาลัยกุล. 2545 : 25; อ้างอิงจาก Kinsey. 1972) ที่ได้ให้การสัมภาษณ์ชนิดลงลึกโดยศึกษากลุ่มตัวอย่างชายจำนวน 5,300 คน พบว่า ผู้ชายร้อยละ 37 ยอมรับว่าตลอดชีวิตวัยรุ่นจนถึงวัยชราเคยมีพฤติกรรมรักเพศเดียวกันจนถึงขั้นจุดสุดยอด (Orgasm) ร้อยละ 8 เคยมีประวัติเป็นรักเพศเดียวกันติดต่อกันอย่างน้อย 3 ปี ในช่วงอายุ 16-55 ปี และร้อยละ 4 เป็นรักเพศเดียวกันตั้งแต่วัยรุ่นจนเกือบตลอดชีวิต ร้อยละ 13 ยอมรับว่าความรู้สึกทางเพศถูกกระตุ้นโดยผู้ชายด้วยกัน แม้ว่าความจริงคนเหล่านี้จะไม่มีพฤติกรรมที่เปิดเผยหลังผ่านวัยรุ่นมาแล้ว

ไซมอนส์; และ แชมเบอร์ (เนตรชนก บัวนาค. 2532 : 42; อ้างอิงจาก Simons; and Chamber. 1965) ได้ศึกษาพฤติกรรมเบี่ยงเบนดังนี้ คือ

1. สำนวนความคิดเห็นของคนทั่วไปที่มองว่าพฤติกรรมใดเป็นพฤติกรรมเบี่ยงเบน โดยเสนอรูปแบบพฤติกรรม 14 ชนิด ให้ผู้ตอบให้น้ำหนักคะแนนความเบี่ยงเบนตามลำดับความมากน้อยของการเบี่ยงเบนพฤติกรรมเหล่านี้ ได้แก่ “เกย์” การติดยาเสพติด การติดสุรา โสเภณี อาชญากรรม เลสเบี้ยน คอมมิวนิสต์ พวกคลั่งการเมือง และพวกที่ไม่เชื่อในพระเจ้า โดยพบว่าพฤติกรรมที่มีความถี่ของการตอบสูงสุด คือ “เกย์” (49 เปอร์เซ็นต์) คือผู้ตอบเห็นว่า “เกย์” เป็นพฤติกรรมที่เป็นปัญหามากที่สุดในจำนวนรายชื่อพฤติกรรมที่กำหนดให้

2. สำนวจความคิดแบบตายตัวของคนทั่วไป (Public stereotype) ที่มีต่อพฤติกรรมเบี่ยงเบนชนิดต่างๆและพบว่าความรู้สึกนึกคิดของคนทั่วไปต่อพฤติกรรมเบี่ยงเบนมีลักษณะแยกเป็นสองทาง (Dichotomy) คือ ฝ่ายหนึ่งเห็นว่าผู้เบี่ยงเบนเป็นเสมือนสัตว์โลกที่ถูกความมืดมนเข้าสิงสู่ คือเป็นผู้ชั่วร้าย ดังนั้น “เกย์” จึงเป็นลักษณะของความชั่วร้าย อีกฝ่ายหนึ่งเห็นว่า ผู้เบี่ยงเบนเป็นคนปกติธรรมดาทั่วไป

3. สำนวจตัวแปรที่มีความเกี่ยวข้องกับแนวโน้มที่จะสร้างความคิดแบบตายตัวต่อ “เกย์” ที่มีต่อพฤติกรรมเบี่ยงเบน พบว่า ระดับการศึกษามีความสัมพันธ์กับแนวโน้มที่จะสร้างความคิดแบบตายตัว โดยระดับการศึกษา กับความคิดแบบตายตัวต่อพฤติกรรมเบี่ยงเบนมีความสัมพันธ์กันในทางลบค่อนข้างสูงคือ .63 นั่นคือ กลุ่มตัวอย่างที่มีการศึกษาสูง จะมีความคิดแบบตายตัวต่อพฤติกรรมเบี่ยงเบนน้อย คือ ยอมรับผู้เบี่ยงเบนได้มากกว่าผู้มีการศึกษาต่ำ นอกจากนี้ยังพบว่า ความคิดแบบตายตัวต่อพฤติกรรมเบี่ยงเบนเป็นผลมาจากการรับรู้คำอธิบายพฤติกรรมมนุษย์ในแนวจิตวิเคราะห์ที่แพร่หลายทางสื่อมวลชนคือสื่อ การรับรู้ความสัมพันธ์กับความคิดแบบตายตัวที่มีต่อพฤติกรรมเบี่ยงเบนแต่ละชนิด

เพอร์ชิง; และ อลิซาเบธ มารี (Pershing; & Elizabeth Marie. 1998 : Abstract) ได้ศึกษาความคิดเห็นของ “เกย์” เลสเบียน ไบเซ็กชวล และพวกไม่แบ่งเพศ เกี่ยวกับการแต่งงานและความสัมพันธ์กับคู่ครองโดยการศึกษาเป็นการสำรววจความคิดเห็นของ “เกย์” เลสเบียน ไบเซ็กชวล และพวกไม่แบ่งเพศ เกี่ยวกับการแต่งงานและการมีความสัมพันธ์กับคู่ครองของบุคคลเพศเดียวกันที่ขอด้วยข้อบังคับกฎหมาย ผลการศึกษาแสดงให้เห็นว่าบุคคลกลุ่มนี้ต้องการการยอมรับและการสนับสนุนจากสังคมในการแต่งงานอย่างถูกต้องตามกฎหมาย ต้องการการยอมรับและต้องการเป็นส่วนหนึ่งของสังคม พวกเขาเห็นว่าการเป็น “เกย์” เลสเบียน ไบเซ็กชวล หรือไม่แบ่งเพศเป็นทางเลือกของบุคคล และต้องการมีสิทธิที่เท่าเทียมกับคนอื่นๆ

จากการที่สังคมมองเห็นบริบทหนึ่งที่มีการนำเสนอของกลุ่ม “เกย์” และให้การยอมรับในวิถีชีวิตมากขึ้นตามลำดับ นำไปสู่ความเคยชินและมองกลุ่ม “เกย์” อย่างไร้อคติ เนื่องจากความไม่เข้าใจในรูปแบบการดำเนินชีวิตที่จับจ้องและมีทัศนคติเกี่ยวกับ “เกย์” ในแง่ลบนี้ ทำให้มีข้อสงสัยนับตั้งแต่ทำไมถึงเป็น “เกย์” และคนที่เป้น “เกย์” มีวิถีหรือรูปแบบการดำเนินชีวิตต่างๆ ความคิดเกี่ยวกับกลุ่มของตน การดำรงชีวิตที่ต้องเกี่ยวข้องกับสังคมหรือองค์กรต่างๆ การดำเนินกิจกรรมอื่นๆ การที่ “เกย์” ประสบปัญหาการไม่ยอมรับจากครอบครัวและบุคคลในสังคม เนื่องจาก ไม่มีการนำเสนอการศึกษาการดำรงชีวิตหรือรูปแบบชีวิตที่ถูกต้องชัดเจนเพียงพอ แม้ว่ากลุ่ม “เกย์” ในปัจจุบันจะได้รับการยอมรับในระดับหนึ่งก็ตาม ในทางตรงกันข้ามกับการที่สังคมยังไม่เปิดกว้าง ไม่เข้าใจ ทำให้มีการปะทะทั้งทางร่างกายและจิตใจ ทำให้วิถีชีวิตของ “เกย์” มีการถูกจึงต้องมีการปรับตัวในทุกๆด้านซึ่งควรจะได้มีการศึกษาการกดทับด้วยวิถีทางสังคมที่มีอิทธิพลมากกว่ากลุ่ม “เกย์” กลุ่มบุคคลที่ความเป็นเอกลักษณ์ ความเป็นตัวตนของกลุ่มที่มีการสร้างผ่านรูปแบบการดำรงชีวิตต่างๆ ที่มีวิถีแนวทาง มีวัฒนธรรมทางเพศที่มีรูปแบบชัดเจน ทั้งความคิดเกี่ยวกับตนเอง และการมีปฏิสัมพันธ์กับกลุ่มบุคคลต่างๆ

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาเรื่อง การศึกษาวิถีชีวิตของ “เกย์” ผู้วิจัยมีวัตถุประสงค์ที่จะศึกษาให้เห็นว่า วิถีชีวิต “เกย์” มีความน่าสนใจ ควรทำการวิจัย จุดประสงค์ก็เพื่อช่วยให้สังคมเข้าใจชีวิตของ “เกย์” มากขึ้นโดยผ่านปัจจัยด้านต่างๆที่มีความเกี่ยวข้องตามการให้กรอบแนวคิด เริ่มตั้งแต่ตัวของ “เกย์” และบุคคลและองค์กรที่ “เกย์” เข้าไปเกี่ยวข้อง รวมทั้งข้อมูลอื่นๆที่ได้จากการสัมภาษณ์ ผู้วิจัยได้ทำการศึกษา “เกย์” ที่มีความหลากหลายตามวัยต่างๆพร้อมที่จะให้ข้อมูลเพราะจะได้ข้อมูลที่เป็นจริงและเป็นประโยชน์ในการประเมินและวิเคราะห์ผลต่อไป

ในการศึกษาวิจัย ผู้วิจัยเลือกใช้ การศึกษาเชิงคุณภาพ (Qualitative methodology) โดยเชื่อว่าจะทำให้เข้าถึงผู้ที่อยู่ในรูปแบบชีวิตนั้นๆ ได้ดีกว่าวิธีการอื่น ซึ่งการวิจัยเชิงคุณภาพมีลักษณะเฉพาะแตกต่างจากการวิจัยรูปแบบอื่นๆ นับตั้งแต่การตั้งปัญหา เพื่อให้ทราบและเข้าใจในรูปแบบวิถีชีวิตของ “เกย์” จำเป็นต้องทำการศึกษาเกี่ยวกับกลุ่มดังกล่าวในเชิงชีวประวัติ (Biography) โดยการศึกษาในครั้งนี้ผู้วิจัยใช้ระเบียบวิธีวิทยา (Methodology) โดยการใช้วิธีการศึกษาในรูปแบบของการศึกษาประวัติจากคำบอกเล่า (Oral history) ซึ่งได้มาจากผู้ให้ข้อมูลมาประกอบในการดำเนินการวิจัย ทั้งนี้เนื่องจากสามารถที่จะกล่าวได้ถึงวิถีชีวิตการดำเนินรูปแบบการกระทำของบุคคลในสังคม โดยยึดหลักที่ว่าพฤติกรรมของบุคคลหรือหรือการกระทำทุกอย่างไม่ได้จบอยู่ในตนเอง ทุกพฤติกรรมย่อมมีความหมาย ซึ่งผู้เล่าเรื่องจะบอกเล่าชีวิตของเขาตั้งแต่ต้นจนถึงปัจจุบัน ทำให้ทราบว่าตัวเขามีชีวิตความเป็นอยู่และเกี่ยวข้องกับบุคคลต่างๆอย่างไร ซึ่งก็คือวิถีชีวิตของเขานั้นเอง

ขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูล

ขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูล ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการโดยแบ่งเป็นขั้นตอนดังต่อไปนี้ คือ

ขั้นตอนที่ 1 การเข้าถึงกลุ่มตัวอย่าง

ในการเข้าถึงกลุ่มตัวอย่าง ผู้ศึกษาได้รับความช่วยเหลือจากบุคคล ที่รู้จักที่เป็น “เกย์” ให้การแนะนำและรู้จัก จึงทำให้สามารถเข้าถึงกลุ่มตัวอย่างเหล่านั้นได้ โดยในการทำวิจัยครั้งนี้ได้มีปัจจัยที่เอื้อต่อการดำเนินการ คือ

ขั้นตอนแรก เนื่องจากผู้ศึกษาได้รู้จักเป็นการส่วนตัวกับ “เกย์” ก่อนบ้างแล้วจึงทำให้สามารถเรียนรู้ถึงสภาพของบุคคลที่เป็น “เกย์” พอสมควร ซึ่งได้รับความร่วมมือเป็นอย่างดีในการให้ข้อมูลเบื้องต้น และให้คำแนะนำต่างๆ ที่เป็นประโยชน์ต่อการศึกษาวิจัยครั้งนี้ พร้อมทั้งเป็นสะพานเชื่อมให้ผู้ศึกษาสามารถเข้าถึง กลุ่มตัวอย่างได้ง่ายยิ่งขึ้น

ขั้นตอนที่ 2 การเข้าถึงกลุ่มตัวอย่างโดยใช้ Snow Ball Sampling Technique คือ เทคนิคที่ใช้สำหรับการเข้าถึง “เกย์” ที่จะศึกษา มีลักษณะดังนี้

1. เมื่อได้ทำการสังเกตอย่างมีส่วนร่วม และการพูดคุยกลุ่มตัวอย่าง“เกย์” ที่มีคุณสมบัติตามที่ต้องการจะศึกษา แล้วก็ขอให้ “เกย์” คนนั้น ระบุถึงเพื่อนที่เป็น “เกย์” คนอื่นอีก
2. ทำการศึกษาต่อจาก “เกย์” ที่ได้รับการระบุจาก “เกย์” คนแรก และบอกถึงคนต่อไป จนเป็นกลุ่มที่ใหญ่ขึ้น วิธีการนี้เองทำให้ได้ตัวอย่างเพิ่มขึ้นทำให้เครือข่ายของการศึกษาและแหล่งข้อมูลกระจาย และกว้างมากยิ่งขึ้น

ขั้นตอนที่ 3 การเลือกกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างหรือผู้ให้ข้อมูลหลัก (Key informant) จะมีความสำคัญต่อการวิจัย ทั้งนี้เนื่องจากผู้ศึกษาและผู้ให้ข้อมูล ต้องมีการประสานสัมพันธ์กัน เพื่อให้ได้ข้อมูลข่าวสารที่ถูกต้องแม่นยำ ปรากฏการณ์ รวมถึงวัฒนธรรมย่อยของกลุ่มตัวอย่างที่ทำการศึกษาด้วย

อย่างไรก็ตาม ผู้ให้ข้อมูลต้องมีลักษณะที่พึงมีในการศึกษาการดำรงชีวิต ซึ่ง บงกชมาศ เอกเอี่ยม (2532 : 73- 76) ได้เสนอไว้ดังนี้

1. เข้าใจในวัฒนธรรมของตนเองเป็นอย่างดี (Through enculturation) ลักษณะของผู้ให้ข้อมูลหลักที่ดีจะต้องผ่านกระบวนการธรรมชาติของการเรียนรู้ถึงวัฒนธรรมพิเศษของตน ซึ่งศักยภาพของผู้ให้ข้อมูลหลักแต่ละคนจะแตกต่างกันไปในระดับของการเรียนรู้ถึงวัฒนธรรมหรือโลกของผู้ให้ข้อมูลหลักที่สามารถให้ข้อมูลที่ดีนั้น มักจะผ่าน เหตุการณ์ และเรียนรู้โลกของตนเป็นเวลานานพอสมควร ทำให้เขาสามารถตอบคำถาม ได้อย่างมั่นใจ เนื่องจากเขาเรียนรู้การแสดงพฤติกรรมนั้นๆ อย่างเป็นธรรมชาติหรือเป็นไปโดยอัตโนมัติ

2. อยู่ในสภาพของวัฒนธรรมที่แตกต่างไปจากผู้วิจัย (An Unfamiliar Cultural Scene) การที่มีลักษณะพฤติกรรมหรือวัฒนธรรมที่แตกต่างกันออกไปจะทำให้ผู้วิจัยสามารถดึงจุดที่น่าสนใจในการวิเคราะห์ออกมาได้มากขึ้น ทั้งนี้เพราะลักษณะความแตกต่างดังกล่าวจะทำให้ผู้ศึกษาสามารถรับรู้และดึงเอาสิ่งที่ผู้ให้ข้อมูลหลักให้มาได้

ขั้นตอนที่ 4 การทำวิจัยกับกลุ่มตัวอย่าง

ในการศึกษาวิจัย กลุ่มตัวอย่างเป็นผู้เปิดโลกของเขาให้ผู้ศึกษาได้เข้าไปศึกษาเรียนรู้ และมีส่วนช่วยผู้วิจัยทำความเข้าใจโลกแห่งความจริงทางสังคมที่ต้องการค้นพบกลุ่มตัวอย่างจึงเป็นบุคคลที่มีความสำคัญเป็นที่สุด สิ่งหนึ่งที่ผู้ศึกษาจะต้องมีคือความรับผิดชอบต่อผู้ให้ข้อมูล เพื่อการศึกษา ดังนั้นผู้ศึกษาต้องยึดถือจรรยาบรรณแห่งการศึกษาด้วย

ผู้ให้ข้อมูล

ผู้ให้ข้อมูลสำหรับการวิจัยในครั้งนี้คือ “เกย์” จำนวน 10 คน แต่ละรายที่ได้มาเล่าเรื่องราวชีวิตที่มีความแตกต่างกันตามแต่ละช่วงอายุที่มีประสบการณ์ และวุฒิภาวะที่พอเพียงที่จะให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเองได้ดี ซึ่งจะได้ความหลากหลายในรายละเอียดชีวิตของ “เกย์” แต่ละคน ซึ่ง “เกย์” ที่ให้สัมภาษณ์ทุกคน ยอมรับในความเป็น “เกย์” ของตนเอง ล้วนแต่มีความพร้อมที่จะให้ข้อมูล เพราะถือว่าเป็นการบอกกล่าวกับบุคคลอื่นๆ ให้เข้าใจเกี่ยวกับโลกของพวกเขา ผู้วิจัยได้ติดต่อและได้รับการตอบรับจาก “เกย์” รายแรก ชื่อ พงษ์ (นามสมมุติ) อายุ 26 ปี สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี อาชีพข้าราชการครู ซึ่งเป็นผู้ที่ผู้วิจัยรู้จักและได้มีการพูดคุยกันมาเป็นระยะเวลาพอสมควร โดยผู้วิจัยได้แจ้งให้พงษ์ทราบว่าผู้วิจัยกำลังทำวิทยานิพนธ์ ได้อธิบายวัตถุประสงค์ของการวิจัยและได้พูดคุยซักถามจนละเอียด พงษ์ยินดีที่จะให้ข้อมูล โดยที่ผู้วิจัยได้ขออนุญาตหมายต่อมาประมาณ 3 สัปดาห์ผู้วิจัยจึงได้นัดหมาย เพื่อบอกกับพงษ์เรื่องประเด็นของการเก็บข้อมูล พงษ์ยินดีที่จะให้ข้อมูลตามประเด็นที่ได้ตั้งไว้ สำหรับเรื่องราวของพงษ์นั้นมีการเล่าเรื่องเกี่ยวกับตนเอง การมีสัมพันธภาพเกี่ยวกับเพื่อนโดยเฉพาะเพื่อนร่วมงานมีความชัดเจนพอสมควร โดยในประเด็นอื่น ก็มีความสมบูรณ์ พอเพียงในการเก็บข้อมูลตามประเด็นที่ได้ตั้งไว้

รายที่สอง ชื่อ เอ็กซ์ (นามสมมุติ) อายุ 29 ปี สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี อาชีพ พนักงานบริษัท เอ็กซ์เป็นเพื่อนของพงษ์ โดยที่ผู้วิจัยได้ขอให้พงษ์แนะนำเพื่อนที่เป็น “เกย์” และมีความพร้อมที่จะให้ข้อมูลกับผู้วิจัย พงษ์จึงได้นัดให้ผู้วิจัยได้พบกับเอ็กซ์ ซึ่งในตอนแรก เอ็กซ์ ไม่ต้องการที่จะให้ข้อมูลเพราะกลัวว่าจะมีการเผยแพร่ ผู้วิจัยจึงอธิบายให้เข้าใจถึงจรรยาบรรณ และการดำเนินการวิจัย และการเก็บข้อมูลไว้เป็นความลับ ซึ่งเอ็กซ์ก็ได้ให้ความร่วมมือในการ เก็บข้อมูลเป็นอย่างดีทุกครั้งที่นัดหมาย โดยผู้วิจัยได้มีการนัดหมายที่หอพักของพงษ์ เพราะไม่สะดวกที่จะนัดพบที่อื่น เอ็กซ์มีเรื่องราวชีวิตที่น่าสนใจ และให้ข้อมูลที่ครอบคลุมทุกประเด็น ที่ผู้วิจัยได้ตั้งไว้ เอ็กซ์ยังได้มีการแนะนำเพื่อนคนอื่นที่ต้องการให้ข้อมูลคนอื่นๆ อีก

รายที่สาม ชื่อ ชิต (นามสมมุติ) เป็นเพื่อนที่ทำงานของเอ็กซ์ อายุ 34 ปี สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโท ทำงานเป็นหัวหน้าฝ่ายทรัพยากรมนุษย์ที่บริษัทเอกชนแห่งหนึ่ง โดยที่เอ็กซ์ เป็นผู้แนะนำ ชิตทราบว่าผู้วิจัยต้องการทราบข้อมูลเพื่อทำวิจัยจากเอ็กซ์ มีความยินดีที่จะให้ข้อมูล ผู้วิจัยจึงมีความสบายใจมากขึ้นโดยการสัมภาษณ์ชิต ผู้วิจัยได้ทำการเก็บข้อมูลส่วนมากที่ทำงานของชิต และบางประเด็นผู้วิจัยก็ได้รับความร่วมมือจากชิตให้สัมภาษณ์ทางโทรศัพท์ ซึ่งชิตก็เสนอที่จะแนะนำผู้ให้ข้อมูลคนอื่นๆ อีก

รายที่สี่และห้า ชื่อ นัน (นามสมมุติ) อายุ 45 ปี ราช (นามสมมุติ) อายุ 51 ปี นันและราชมีธุรกิจส่วนตัวที่บ้าน เป็นการส่งขายของที่ระลึกที่ทำจากกระดาษสาทั้งสองเปิดเผยว่าเป็นคู่รักกันและใช้ชีวิตร่วมกันมาเกือบ 20 ปีแล้ว ในระยะแรกผู้วิจัยมีความวิตกกังวลในการสัมภาษณ์ เพราะนันและราชต่างไม่ค่อยมีเวลาเพราะต้องเดินทางไป-กลับต่างจังหวัดอยู่บ่อยๆ ผู้วิจัยจึงได้ทำการนัด

หมายโดยการใช้โทรศัพท์ และนัดหมายการสัมภาษณ์โดยใช้สวนสาธารณะแห่งหนึ่ง โดยได้รับความร่วมมือจากทั้งนั้นและราชเป็นอย่างดี ตลอดการเก็บข้อมูล

หลังจากนั้นผู้วิจัยได้รับการติดต่อจากพงษ์ ว่ามีกลุ่มผู้ที่จะให้ข้อมูลอีกกลุ่มหนึ่งมีจำนวน 4 คน ซึ่งเป็นเด็กนักเรียนที่โรงเรียนพงษ์ที่ทำงาน และเป็นครูที่ปรึกษาอยู่ ซึ่งพงษ์ได้ให้คำปรึกษากับเด็กกลุ่มนี้เป็นประจำ มีอายุ ตั้งแต่ระหว่าง 13 – 18 ปี เรียนอยู่ชั้น ม.2 ถึง ม.6 เด็กกลุ่มดังกล่าว มองผิวเผินดูแทบไม่ออกว่าเป็น “เกย์” คือยังมีรูปลักษณะของความเป็นชาย เด็กทุกคนเป็นนักกีฬาและนักดนตรีของโรงเรียน ซึ่ง พงษ์ ได้ขอร้องผู้วิจัยให้การเก็บข้อมูลเป็นความลับ และขอให้ผู้วิจัยได้ให้คำปรึกษากับเด็กกลุ่มนี้ด้วย เพราะมีรายหนึ่งที่ยังมีความสับสนวุ่นวายในตนเอง แต่ที่เหลือทั้งสามคนยอมรับในความเป็น “เกย์” ซึ่งทำให้ผู้วิจัยมีความดีใจที่จะได้ข้อมูลที่แตกต่างและหลากหลายในการเก็บข้อมูล

ต่อมาเด็กนักเรียนคนหนึ่ง (สงวนนาม) ในกลุ่มข้างต้น บอกกับผู้วิจัยว่ามีเพื่อนบ้านมีความสนใจที่จะให้ข้อมูล ผู้วิจัยก็ได้ขอเบอร์โทรศัพท์และได้พูดคุยทราบชื่อ วัด (นามสมมุติ) อายุ 68 ปี เป็นข้าราชการบำนาญ เกษียณอายุ มาแล้ว 8 ปี อาศัยอยู่กับมารดา ซึ่งยังมีชีวิตอยู่ วัด ทราบการทำการวิจัยและมีความสนใจและได้นัดหมายพบที่ร้านอาหารแห่งหนึ่งใกล้ๆบ้าน โดยการนัดหมายครั้งนี้ผู้วิจัยมีความกังวลเพราะเป็นผู้ใหญ่และมีอายุ แต่เมื่อได้พูดคุยแล้วผู้วิจัยได้เห็นมุมมองอีกหลายประเด็น ในกรณีของการใช้ชีวิต ซึ่งมีความน่าสนใจ ผู้วิจัยได้ใช้สถานที่การเก็บข้อมูลที่บ้านของวัด โดยวัดได้ให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี ทุกครั้งที่มีการนัดหมาย

ซึ่งการเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัย ผู้วิจัยได้แจ้งให้ผู้ให้สัมภาษณ์ทราบ ความเป็นมาวิธีการและจรรยาบรรณ ของการวิจัยโดยเฉพาะการเก็บข้อมูลไว้เป็นความลับและไม่นำข้อมูลชื่อสกุลจริงของผู้ให้สัมภาษณ์ไปเปิดเผย ไม่ว่ากรณีใดๆเพื่อสร้างความสบายใจและความเชื่อใจในการให้ข้อมูล ผู้วิจัยจะเน้นย้ำและปฏิบัติตามคำขอนั้นทุกครั้งตลอดการสัมภาษณ์

การสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลัก (Interviewing an Key Informant)

ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการศึกษาวิเคราะห์ในครั้งนี้ การสัมภาษณ์ถือว่าเป็นวิธีการหลักที่ถูกนำมาใช้เพื่อค้นหาความเป็นจริงภายในโลกของ “เกย์” ซึ่งจะเกี่ยวพันกับการใช้ภาษาระหว่าง ผู้วิจัยและผู้ให้ข้อมูล ดังนั้นผู้วิจัยจำเป็นต้องเรียนรู้ถึงภาษาที่ผู้ให้ข้อมูลพูดเพื่อทำความเข้าใจถึงความหมายของปรากฏการณ์ต่างๆ ซึ่งถูกแทนด้วยภาษาพิเศษภายในวัฒนธรรมย่อยของ “เกย์” ที่สื่อออกมาระหว่างการสัมภาษณ์

ภาษาเป็นรูปของสัญลักษณ์แทนความหมายและความเข้าใจร่วมกันภายในสังคม ภาษาถูกใช้ในการจดบันทึกภาคสนาม การสัมภาษณ์ การวิเคราะห์ และการทำความเข้าใจอย่างลึกซึ้งถึงปรากฏการณ์ ผู้วิจัยเผชิญหน้ากับผู้ให้ข้อมูลหลักภาษาก็คือสื่อของความหมายทั้งสองฝ่ายได้ปฏิสัมพันธ์ต่อกัน ตามที่ สุกางค์ จันทวานิช (2546 : 120) กล่าวว่า นักวิจัยต้องเรียนรู้ภาษาของเจ้าของประวัติชีวิต เพื่อจะได้เข้าใจข้อมูลที่เจ้าของประวัติถ่ายทอดให้ในระดับลึกซึ้งอย่างที่เรียกกันว่ารู้

Subjective meaning ของเจ้าของประวัติชีวิต อีกทั้งยังรู้ความหมายของเรื่องปลีกย่อยในวัฒนธรรมที่ห่อหุ้มเจ้าของประวัติอยู่ การรู้ภาษาอย่างดี จะช่วยให้ผู้วิจัยใช้ภาษาที่เหมาะสมถูกต้องในการรวบรวมข้อมูลที่จะได้มาโดยยาก เช่น ข้อมูลที่เป็นเรื่องส่วนตัวอย่างมาก

ดังนั้นในการศึกษาลักษณะดังกล่าวจะต้องเกี่ยวกับภาษาอย่างน้อยที่สุด 2 ภาษา คือ ภาษาของผู้วิจัยและภาษาของผู้ให้ข้อมูลหลัก เพราะภาษาไม่ได้มีหน้าที่แต่เพียงเป็นสื่อความหมายเพื่อการติดต่อสื่อสารเท่านั้น แต่ภาษายังมีหน้าที่ในการสร้างและแสดงความเป็นจริงทางสังคมอีกด้วย เมื่อเป็นเช่นนี้การเรียนรู้ภาษาของผู้ให้ข้อมูลหลัก จึงกลายเป็นหลักสำคัญของการศึกษาภาคสนามและการสัมภาษณ์เนื่องจากเป้าหมายของการวิจัยก็คือ พยายามเรียนรู้ถึงความหมายของปรากฏการณ์หรือวัฒนธรรม ตามรูปแบบเนื้อหาต่างๆ ในวัฒนธรรมนั้น ๆ

สำหรับการศึกษาคั้งนี้ ถึงแม้ว่าผู้วิจัยและผู้ให้ข้อมูลหลัก จะพูดภาษาเดียวกันในการติดต่อสื่อสาร แต่ภายในเนื้อหาของภาษาที่ผู้ให้ข้อมูลหลักพูดนั้น ก็มีรายละเอียดปลีกย่อยออกไปในลักษณะที่ผู้วิจัยหรือคนในสังคมส่วนใหญ่ไม่อาจทำความเข้าใจได้โดยตรง เช่นเดียวกับภาษาในกลุ่มวัฒนธรรมย่อยทั่วไป ภายในโครงสร้างสังคมที่ซับซ้อนจะมีภาษาและสิ่งแวดล้อมทางวัฒนธรรมที่สามารถรับรู้และเข้าใจได้เฉพาะกลุ่ม โดยที่บุคคลภายนอกกลุ่มไม่อาจรับรู้ได้เลย อย่างไรก็ตาม เราต้องระลึกเสมอว่า ภาษาแม้ว่าจะใช้แตกต่างกันออกไป แต่เบื้องหลังของคำและประโยคที่ต่างกันั้น มนุษย์ทุกคนกำลังพูดในสิ่งเดียวกัน (Spradley, 1979 : 4) นั่นคือในภาษาที่ต่างกันั้นเราหมายถึงความเป็นจริงทางสังคม หรือปรากฏการณ์ทางสังคม เดียวกันเช่นคำว่า “เียน” ซึ่งเป็นภาษาในวัฒนธรรมย่อยของชาว “เกย์” จะหมายความว่า “น่าเกลียด” ในภาษาของผู้วิจัยนั่นเอง ดังนั้นในการศึกษาวิจัยวิถีชีวิตของ “เกย์” ในครั้งนี้ ผู้วิจัยจึงพยายามที่จะเรียนรู้จากการใช้ภาษาแสดงหรือภาษาพิเศษ (special argot) ที่ผู้ให้ข้อมูลหลักใช้โดยตรงการศึกษาอย่างจริงจังถึงวิธีการที่ผู้ให้ข้อมูลหลักพูด จะทำให้ผู้วิจัยสามารถแปลความหมายจากภาษาของวัฒนธรรมหนึ่งไปสู่รูปแบบที่เหมาะสมสำหรับอีกวัฒนธรรมหนึ่งได้ อันจะทำให้การสัมภาษณ์เป็นไปอย่างราบรื่นมากขึ้นเช่น ทำให้ผู้วิจัยทราบว่าจะต้องถามคำถามอย่างไร จึงสามารถทำให้ผู้ให้ข้อมูลหลักมีความเข้าใจร่วมกับผู้วิจัยคำถามอะไรที่น่าจะอยู่เบื้องหลัก กิจกรรมซึ่งเกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน นอกจากนั้นยังทำให้ผู้วิจัยสามารถค้นพบว่าภาษาพิเศษและคำแสดงต่าง ๆ มีการจัดประเภทของประสบการณ์อย่างไร และผู้ให้ข้อมูลหลักใช้ประเภทของประสบการณ์เหล่านั้นในการจัดระเบียบความคิดของเขาอย่างไรด้วย ซึ่งลักษณะเช่นนี้จะมีส่วนช่วยอย่างมากในการสัมภาษณ์แต่ละครั้ง ไม่ว่าจะเป็นการสัมภาษณ์ถึงพื้นฐานทางเศรษฐกิจและสังคม ลักษณะของการดำเนินชีวิตประจำวัน หรือความคิดเห็นทั่ว ๆ ไป หรือการสัมภาษณ์แบบเจาะลึกถึงความรู้สึก การรับเอาความหมายของความเป็นรักเพศเดียวกันให้กับตนเอง การผูกพันคนเข้ากับโลกของ “เกย์” รวมถึงลักษณะอื่นๆ ที่มีความสำคัญต่อกระบวนการพัฒนาและดำรงเอกลักษณ์รักเพศเดียวกันของ “เกย์” การสัมภาษณ์ดังกล่าวอาจจะทำให้การสัมภาษณ์ทั้งแบบเผชิญหน้าและทางโทรศัพท์ เพื่อให้ได้ข้อมูลจากจุดยืนของ “เกย์” เอง

การรวบรวมข้อมูล

ระเบียบวิธีการศึกษาและเก็บรวบรวมข้อมูล โดยใช้ศึกษาชีวิตประวัติ จากการบอกเล่าเรื่องราวของ “เกย์” และการสังเกตในขณะที่ทำการพูดคุยสัมภาษณ์ เพื่อที่จะทำให้เข้าใจปรากฏการณ์ที่ศึกษาได้ชัดเจนมากขึ้น โดยจะให้ความสำคัญกับการเชื่อมประสาน การสังเกต และการทำให้รากฐานเชิงประจักษ์บรรลุสู่ข้อเสนอสังเกตอย่างต่อเนื่องด้วย ดังนั้นจึงเน้นการรวบรวมข้อมูลพฤติกรรมที่ศึกษา ในแง่ของเวลาความต่อเนื่องของพฤติกรรมและผลของการกระทำเหล่านี้ เช่น การใช้คำพูด การสนทนา ท่าที่ที่เปิดเผย มีลักษณะเป็นสัญลักษณ์ หรือพฤติกรรมที่ปกปิด และพยายามให้ข้อมูลจากสิ่งแวดล้อมต่างๆ ที่ปรากฏการณ์เกิดขึ้นเพื่ออธิบายพฤติกรรมของผู้ถูกศึกษาอย่างถูกต้องตามความเป็นจริงจากจุดยืนของผู้ถูกศึกษาภายในโลกของเขาเอง โดยในขั้นแรกผู้วิจัยจะยึดถือความเป็นกลางในขณะที่เข้าไปศึกษาถึงความเป็น “เกย์” โดยไม่มีอคติต่อโลกทัศน์หรือวัฒนธรรมย่อยของพวกเขาว่าเป็นสิ่งที่น่ารังเกียจหรือแปลกประหลาดหรือน่าชื่นชมแต่อย่างไร แล้วพยายามสวมจุดยืนของผู้รักเพศเดียวกัน ที่ทำการศึกษา และมองธรรมชาติของพฤติกรรมต่าง ๆ จากทัศนคติ และความรู้สึกนึกคิดของเขาเอง

ในการค้นหาคำตอบสำหรับคำถามข้างต้น ผู้ให้ข้อมูลเรียนรู้ถึงความหมายของสิ่งต่างๆ จากการสังเกต และการเข้าร่วมปฏิบัติสังสรรค์ทางสังคมกับคนอื่นๆ แนวคิดนี้สามารถนำมาใช้ได้กับกระบวนการศึกษาและการค้นพบความหมายของพฤติกรรมที่แสดงออกของผู้ให้ข้อมูลหลักและเหตุการณ์ต่างๆ ภายในวัฒนธรรมของเขา ซึ่งในการศึกษาภาคสนามเราจะพยายามค้นพบถึงความหมายและวัฒนธรรมจากข้อมูล 3 ประการ คือ

1. จากสิ่งที่ผู้ให้ข้อมูลหลักพูด
2. จากแนวทางที่ผู้ให้ข้อมูลหลักแสดงพฤติกรรม
3. จากวัสดุ อุปกรณ์ที่ผู้ให้ข้อมูลหลักใช้

ในขณะที่ความรู้เกี่ยวกับความหมายภายในวัฒนธรรม สามารถที่จะรับรู้ได้โดยผ่านการติดต่อสื่อสารทางภาษา หรือการพูดคุย แต่อย่างไรก็ตามข้อมูลอีกส่วนหนึ่งเราไม่อาจหาได้จากการพูดหรือการแสดงพฤติกรรมโดยตรง ทั้งนี้เพราะส่วนประกอบของความหมายส่วนใหญ่จะแสดงออกมาเป็นลักษณะของการให้ความหมายโดยนัยศัพท์แสดง หรือความหมายแฝงอื่น ๆ

ผู้วิจัยจึงจำเป็นต้องให้ความใส่ใจอย่างระมัดระวังกับคำพูด กริยาท่าทาง วัสดุอุปกรณ์ และปรากฏการณ์ต่างๆ แห่งการปฏิสังสรรค์ระหว่างผู้วิจัยกับผู้ให้ข้อมูลหลัก เกิดขึ้นเพื่อค้นพบความหมายโดยนัยดังกล่าวด้วย เมื่อเป็นเช่นนี้ผู้วิจัยจึงใช้การสังเกตแบบมีส่วนร่วมควบคู่ไปกับการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักเพื่อศึกษาพฤติกรรมของกลุ่มตัวอย่าง การเข้าร่วมฟัง และเฝ้าดูในสิ่งแวดล้อมธรรมชาติของเขาผู้ซึ่งกลายเป็น“วัตถุ”แห่งการสังเกตภายในสถานการณ์และเป็นผู้ให้ข้อมูลหรือผู้ให้ข้อมูลหลัก ในขณะเดียวกัน ซึ่งจะทำให้ข้อมูลจากการสัมภาษณ์ มีความสมเหตุสมผลมากขึ้น และน่าเชื่อถือมากขึ้น เมื่อเข้าทำการสังเกตอย่างมีส่วนร่วม

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลจากการสัมภาษณ์ “เกย์” ในการถ่ายทอดวิถีการดำเนินชีวิต โดยผู้วิจัยเป็นผู้ไขชีวิตผ่านการเล่าเรื่องราว ตามคำบอกเล่าของ “เกย์” (Oral history) ทั้งในส่วนหนึ่งของเรื่องส่วนตัวของ “เกย์” บุคคลและองค์กรต่างๆ ที่ “เกย์” เข้าไปเกี่ยวข้อง เริ่มตั้งแต่ตัวของ “เกย์” ความรู้สึก การนึกคิด เกี่ยวกับตนเอง ไปถึงการแสดงตนต่อสังคมต่างๆ ออกตามหัวข้อสำคัญต่างๆ ข้อมูลบางอย่าง อาจมีเรื่องราวหรือประเด็นใหม่ๆ ที่น่าสนใจ เพราะบางครั้งการให้ข้อมูลของผู้ให้สัมภาษณ์ อาจมีบางประเด็นที่น่าสนใจต่อการวิเคราะห์ นอกเหนือจากที่ได้วางแผนคิดหรือมีผู้ทำการศึกษาไว้ ซึ่งผู้วิจัยจึงได้ทำการแยกแยะเรื่องราวชีวิตบางที่ได้ตั้งเพื่อศึกษาตามกระบวนการวิธีการวิจัย เพื่อดึงจุดจุดสำคัญและจำเป็นต่อการวิเคราะห์ออกมา แล้วนำมาเสนอเป็นบทที่สี่

การนำเสนอข้อมูล

เมื่อได้ข้อมูลจากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลัก ข้อมูลที่ได้เป็นการให้ข้อมูล โดย “เกย์” ซึ่งข้อมูลที่เป็นข้อมูลดิบนั้นต้องจัดกระทำ โดยแยกประเด็นหัวข้อตามเรื่องราวที่ “เกย์” แต่ละคนได้ให้ข้อมูล โดยการจัดเรียงลำดับกระบวนการเกิดในชีวิตของ “เกย์” ในลำดับเรื่องราวตอนต่างๆ มีความเกี่ยวเนื่องต่อการมีสัมพันธภาพทางสังคม กลุ่มบุคคล องค์กรต่างๆ รวมไปถึง การนึกคิด อารมณ์ ความรู้สึกของ “เกย์” คนนั้นๆ ด้วย ซึ่งส่วนต่างๆ ของเรื่องราวล้วนมีความเกี่ยวเนื่องกันในทางสังคม เพื่อเป็นการแสดงให้เห็นว่า “เกย์” มีการดำเนินวิถีชีวิตอย่างไร ตามประสบการณ์ชีวิตของ “เกย์” เอง แล้วนำมาเสนอในบทที่ห้า

บทที่ 4

วิถีชีวิตของเกย์

การศึกษาวีถีชีวิตของคนกลุ่มหนึ่งที่มีความแตกต่างจากบุคคลที่สังคมตราให้ว่าเป็นบุคคลที่ดำเนินชีวิตต่างจากบรรดาบรรณธรรมทางเพศ ตามคำนิยามทางสังคมที่กำหนดขึ้นและการที่ “เกย์” ได้ถูกมองด้วยความไม่เข้าใจนี้เองจึงมีคำถามว่า มีแหล่งความรู้ใดที่จะกล่าวถึงแนวทางการดำรง ชีวิตของ “เกย์” อย่างถูกต้อง ความรู้ความเข้าใจดังกล่าวที่มีอคติ ก็มาจากความไม่เข้าใจในพฤติกรรม ผู้วิจัยจึงมีความสนใจการศึกษาโดยใช้การวิจัยเชิงคุณภาพ เป็นกุญแจไขความข้องใจว่า “เกย์” มีวิถีการดำเนินชีวิตอย่างไร ซึ่งต้องกล่าวตั้งแต่ คำเรียกขาน สาเหตุ สัมพันธภาพกับบุคคลหรือองค์กร ที่มีความเกี่ยวข้องและปัจจัยอื่นๆ ซึ่งปัจจัยทั้งหลายดังกล่าว คือการตอบคำถามเกี่ยวกับบุคคลที่เป็น “เกย์”

1. การรับรู้และตัวตนของ “เกย์”

1.1 “เกย์” สังคมเรียกขาน

จากการใช้คำเรียกผู้ชายที่มีรสนิยมรักเพศเดียวกัน ว่า ตู้ต หรือ กะเทย ซึ่งทั้งสองคำนี้ คำว่ากะเทยเป็นคำที่อธิบายผู้ที่เป้นชายที่รับเอาบทบาททางเพศหญิงมาเสนอต่อสังคม (บงกชมาศ เอกเอี่ยม. 2532 : 95) ในระยะหลังจึงเกิดศัพท์ใหม่ี่เรียก กะเทย อีกชื่อคือ ตู้ต ซึ่งมีความหมายเหมือนกัน แต่ก็ยังอิงความหมายถึงชายที่แสดงอาการต้งตึงหรือมีการแสดงออกแบบผู้หญิงอย่างเห็นได้ชัด ต่อมาเมื่อผู้คิดคำว่า “เกย์” ซึ่งเป็นศัพท์ใหม่ที่มีความต้องการแยกแยะให้เห็นความแตกต่างโดยอิงความหมายถึงชายรักชายที่ยังดำรงเอกลักษณ์ของเพศชาย หรือยังแสดงบทบาทเพศชายซึ่งแตกต่างจากคำนิยามของตู้ต กะเทย อย่างสิ้นเชิง มีผู้ให้ข้อมูล ดังนี้

...ไม่อยากให้เรียกอย่างไหนทั้งนั้นหละ คืออาจจะพูดแรงไป เอ้อ อย่างผมเป็นเกย์ ก็รู้ตัวว่าเป็นเกย์ แต่ยังไม่อยากให้เขาตราได้หรอกว่า เป็นเกย์ โดยเปิดเผยเพราะผมยังต้องอยู่กับสังคมที่ยังมองว่าพวกเรา เป็นพวกที่ไม่รู้สิ ถ้าจะถามว่าเป็นอะไร ก็คงไม่ตอบว่าเป็นหรือ ตู้ต อะไรนั้นเกลียดด้วย ตอบ เป็นเกย์ ดีกว่า น่าฟังกว่า...

และ

... พี่ชอบคำนี้ละ เกย์เนี่ย ไม่ชอบเลย กะเทย ตู้ต ตอนนี ใครมาถามว่า เป็นเกย์ หรือ พี่ก็ชอบมากกว่า ที่จะมาถามว่าเป็นตู้ตเป็นกะเทยนะ ตู้ตหรือกะเทย มันไม่ใช่เรานะ เราไม่แสดงออกจนขนาดนั้น ...

การถูกคนทั่วไปเรียกว่า “เกย์” นั้น ผู้ที่เป็น “เกย์” ทุกคนที่ให้การสัมภาษณ์ให้การยอมรับคำว่า “เกย์” มากกว่า คำเรียกขานบุคคลที่เป็นรักเพศเดียวกันแบบอื่นๆ ไม่ว่าจะเป็น ตู้ต กะเทย ซึ่งไม่มี “เกย์” คนใดที่อยากให้ใช้คำนี้เรียกเลย และเมื่อพิจารณาแล้วพบว่า “เกย์” ทุกคน

ต้องการให้แบ่งแยกและชี้ชัดเพื่อให้เห็นความแตกต่างในการเรียกขานให้ชัดเจน เมื่อผู้วิจัยถามถึงความรู้สึกและความคิดเห็นกับผู้ที่เป็นกะเทยหรือตุ๊ด ได้ความว่า

... คนจะเกลียดเกย์ ก็เพราะพวกนี้แหละ คิดดูนะ บางที ก็ไม่ชอบนะเวลาเห็น กะเทยที่แต่งตัวแบบ อุบาห์ แต่งหน้า ทาหัว โอ๊ย พอคนเห็นเขาก็เหมารวม เข้าให้ เออ พวก กะเทย เกย์ พวกผิดเพศ เออ เอาเข้าไป เราไม่เหมือนมันซักกะหน่อย ...

จากการสัมภาษณ์ “เกย์” ทุกคนที่เป็นผู้ให้ข้อมูล ไม่ชอบผู้ที่แสดงออกแบบกะเทย (ขอเรียกรวมไปถึงตุ๊ด ด้วย) ซึ่งเหตุผลส่วนมากก็เนื่องมาจากการที่สังคมมักเหมารวมว่าเป็นพวกเดียวกันและเหตุผลหลักคือการที่มีการแสดงออกจนเกินความพอดี ทั้งการแต่งกายและเพราะการแสดงออกของกะเทย ที่มีการแสดงออกจรรยาเป็นผู้นำมากเกินไปนั่นเอง เพราะ “เกย์” ยังคงอิงความหมายการแสดงออกและการแต่งกาย ยังคงเป็นเพศชายเป็นส่วนมากอยู่นั่นเอง ซึ่งเป็นปัจจัยหนึ่งที่สามารถบ่งชี้ให้ทราบว่า บุคคลเป็น “เกย์” มีการนิยามเอกลักษณ์ต่อวิถีชีวิตและความเป็นตัวเองต่างจากประเภทของรักเพศเดียวกันทั่วไป

1.2 เกิดมาเพื่อเป็นหรือบริบท (สิ่งแวดล้อม)

การที่บุคคลหนึ่งจะพัฒนาหรือนำไปสู่การเป็น “เกย์” นั้นเป็นอีกวิถีทางของกลุ่มบุคคลกลุ่มหนึ่งที่มีการดำเนินชีวิตต่างจากเพศชายทั่วไป ซึ่งมีสาเหตุหลายประการที่มีอิทธิพลโน้มนำพฤติกรรมทางเพศแห่งการเป็น “เกย์” อาจสรุปได้ยาก และปัจจุบันยังคงวนเวียนกับสาเหตุทั้งหลายเหล่านั้น สำหรับการวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยได้ตั้งแนวทางจากการได้รับข้อมูลจากผู้ให้สัมภาษณ์ กล่าวได้ว่า ได้ข้อมูลที่บ่งชี้สาเหตุเพียงสองกรณี คือ กรณีเกิดมาเพื่อเป็น “เกย์” (Born to be gay) และกรณีที่สอง คือ สิ่งแวดล้อม ซึ่งเป็นกรณีที่กล่าวถึงมาก เพราะมีผู้ศึกษาหลายท่านเชื่อในกรณีดังกล่าว และมีความเชื่อไปจนถึงที่ว่าเป็นเพราะพันธุกรรม ว่าการที่บุคคลเป็น “เกย์” คือการเป็นมาแต่กำเนิด คือลักษณะดังกล่าวจะต้องเป็นสิ่งที่ติดตัวคนๆ นั้นมาตั้งแต่เกิดหรือเป็นลักษณะประจำตัวของเขาเอง ไม่ใช่มาเรียนรู้จากสิ่งแวดล้อม ซึ่งผู้วิจัยกล่าวรวมกันในกรณีเกิดมาเพื่อเป็น “เกย์” (Born to be gay) :

... พี่ว่าพี่คงเป็นตั้งแต่เกิดแล้วนะ เกิดมาเพื่อเป็นแบบนี้มากกว่านะ ไม่รู้สิ เป็นเพราะพรหมลิขิตมั้ง รู้มาตั้งแต่ตอนเด็กแล้วละ ... ที่บ้านเลี้ยงดูละไม่ค่อยมีปัญหาเลี้ยงแบบผู้ชายแม่บอกว่าตอนเด็กชอบร้องไห้บ่อยๆเหมือนผู้หญิง แต่ก็ไม่เคยมีใครล้อว่าเป็นตุ๊ดเป็นเกย์ แต่ตัวเรารู้ดี ว่าเป็นแต่ตอนนั้นอาจจะรับไม่ได้ แต่ก่อน ก็ได้แต่หลอกตัวเองว่าเราต้อง ไม่ใช่...

การที่บุคคลจะเป็น “เกย์” อาจกล่าวได้ว่าอิทธิพลของการก่อกำเนิดและพันธุกรรม มีความเป็นไปได้สูง เพราะผู้ให้สัมภาษณ์ส่วนมากเข้าข่ายกรณีการเกิดเพื่อเป็น “เกย์” (Born to be gay) ซึ่งตรงกับแนวคิดของ คอลแมน (Kallmann) ผลของการศึกษานับจนถึงความเกี่ยวข้องของคนที่

เป็น “เกย์” ไม่สามารถเลือกได้นั้น คือ สาเหตุทางพันธุกรรมหรือการเกิดมาเพื่อเป็น “เกย์” (Born to be gay) แสดงให้เห็นว่าการเป็น “เกย์” มีส่วนที่มาจากปัจจัยทางด้านพันธุกรรมหรือจากตัวบุคคลนั้นๆ เอง ซึ่งนักวิทยาศาสตร์กลุ่มนี้เชื่อว่ามีปัจจัยของสิ่งแวดล้อมเข้ามาเกี่ยวข้องเพียงเล็กน้อยเท่านั้น แต่ก็ก็มีผู้ให้สัมภาษณ์ได้ให้ข้อมูลในกรณีของสิ่งแวดล้อม คือการอบรมเลี้ยงดูและบุคคลที่เกี่ยวข้อง เช่น

... โห ! ตั้งแต่ขบสองขบเลย โดนจับแต่งตัวอย่างนั้นอย่างนี้ เป็นนางรำบ้างเป็นนางละครไปบ้าง หน้าหวานใส คือแม่อยากได้ลูกผู้หญิง บอกว่าไปบนบานไว้ให้ได้ลูกผู้หญิง ไม่อยากได้ผู้ชายมันคือจับเขียนปาก ทาคิ้ว เวลาถึงงานอะไร ก็ชอบให้ไปรำไปร้อง พี่สาวก็เป็นใจด้วย เรียกน้องสาวประจำบ้านนี้มีลูกสาวสองคนบ้างแหละ ที่บ้านผู้หญิง ตริมน้ำ ลูกน้ำ ลูกป่า ลูกทุ่ง โอ๊ยเยอะ คิดว่ามาจากที่บ้านนั้นแหละ ...

ในกรณีหลัง ผู้ให้สัมภาษณ์ได้ให้เป็นกรณีที่ใหม่ เพราะผู้ให้สัมภาษณ์เชื่อว่าเพิ่งจะเป็นตอนโต ซึ่งอาจกล่าวได้ว่าบางครั้งผู้ที่ ก็อาจเป็นกรณีอีกกรณีหนึ่งที่มีผลต่อการเป็น “เกย์” คือจากการชอบเพศต่างเพศไปชอบเพศเดียวกัน ก็อาจจะมีคำถามว่าเป็นเพราะว่าเป็นมาก่อนแล้ว เมื่อมีการถูกกระตุ้นเลยทำให้แสดงอาการนั้นออกมาก็เป็นอีกแนวความคิดหนึ่ง ที่ยังคงสนับสนุนแนวความคิดแรก เพราะส่วนมากข้อมูลจากการสัมภาษณ์เข้าข่ายกรณี การเกิดเพื่อเป็น “เกย์” (Born to be gay) ซึ่งกล่าวได้ง่ายๆ ว่า เพราะบุคคลนั้นๆ เป็น “เกย์” เองอยู่แล้วเป็นลำดับแรก แต่อาจเพราะ “เกย์” บางคนปกปิดตัวเองหรือที่เรียกว่า แอบจิต คือ ไม่ยอมรับความต้องการทางเพศที่แท้จริงของตน เมื่อมีสิ่งกระตุ้นโดยกระตุ้นต่างกันในเวลาที่แตกต่างกันจนวันหนึ่งจึงแสดงพฤติกรรม “เกย์” ออกมาให้บุคคลอื่นทราบถึงความเป็นตัวตนจริงในเวลาที่เหมาะสม ซึ่งในการศึกษาครั้งนี้ เวลาที่เหมาะสมนั่นเอง คือเวลาที่บุคคลที่เป็น “เกย์” ได้แสดงความเป็นตัวเองประกาศตัว เรียกว่า การเปิดเผยตัว (Coming out) หรือการยอมรับตนเอง

1.3 การยอมรับตนเอง

การยอมรับตนเองหรือการเปิดเผยตัวคือการที่บุคคลๆ หนึ่งจะประกาศให้ทราบว่าบุคคลนั้นมีแนวทางการดำเนินรูปแบบที่เป็นตัวของตัวเอง ตรงตามความต้องการที่แท้จริงของตน บุคคลที่เป็น “เกย์” นั่นคือการยอมรับความเป็นตัวตนซึ่งเป็นการรับรู้ว่าเขายอมรับว่าตัวเองแตกต่างจากชายแท้ทั่วไป (บงกชมาศ เอกเอี่ยม. 2532 : 122) เพราะอย่างน้อยเขาก็คือยอมรับว่าตนเองเป็นผู้ชายที่มีความเป็นผู้หญิงอยู่ หรือบางคนไม่คิดว่าตนเองเป็นผู้ชายไม่เต็มร้อยเปอร์เซ็นต์ แต่ในขณะที่เดียวกันก็ไม่สามารถเป็นหญิงได้ตามปรารถนา ดังนั้นบุคคลที่เป็น “เกย์” จึงมักจะเข้าใจว่าเขาเป็นผู้ชายอีกพวกหนึ่งซึ่งแตกต่างจากผู้ชายธรรมดาในสังคม และเมื่อเวลาที่มีแนวโน้มทำให้มีความต้องการทางด้านเพศ ตลอดจนการแสดงออกหรือมีการกระทำทางเพศที่ต่างจากชายแท้ทั่วไปในสังคม ทำให้ “เกย์” ต้องมาพิจารณาตนเองและวิถีแนวทางการดำเนินชีวิตเพื่อตัดสินใจเกี่ยวกับอนาคต การให้เหตุผลต่อตนเองในลักษณะต่างๆ เพื่อนำมาอธิบายพฤติกรรมทางเพศของตน

ยอมเป็นเครื่องยืนยันว่าความเป็นจริงแล้วว่า พวกเขาไม่เหมือนชายแท้คนอื่นๆ เมื่อคนที่ เป็น “เกย์” ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงความหมายพฤติกรรมทางเพศและการดำเนินชีวิตของตน การยอมรับตนเอง จึงเกิดขึ้นซึ่งเมื่อมีการเปิดเผยตัว บุคคลที่เป็น “เกย์” ได้ตระหนักและทราบว่าตนเองเป็น “เกย์” เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นภายหลังคือขั้นตอนของการยอมรับตนเอง “เกย์” บางคนการยอมรับตนเองอาจจะ เริ่มและจบลงตรงในขั้นตอนระยะนี้ โดยการรับรู้ตนเองว่าเป็นรักเพศเดียวกันหรือยอมรับตนเองต่อ ตนเองว่าเป็นรักเพศเดียวกัน แล้วเก็บรักษาเรื่องนี้ไว้เป็นความลับ อย่างไรก็ตามโดยส่วนใหญ่แล้ว “เกย์” มักจะผ่านมาสู่ขั้นตอนของการยอมรับตนเองต่อบุคคลอื่นๆ ว่าเป็นรักเพศเดียวกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งการยอมรับตนเองต่อโลกของ “เกย์” หรือชุมชน “เกย์” ซึ่งการยอมรับตนเองเป็นกระบวนการ เริ่มแรก (initial process) ในการระบุตัวตนเองว่าเป็นผู้รักเพศเดียวกันและยังหมายถึงกระบวนการ ปฏิสังสรรค์ระหว่างบุคคลกับสังคมภายนอกอีกด้วย โดยเริ่มจากการยอมรับต่อตนเอง คือ เริ่มมอง ตนเองว่าเป็นบุคคลที่รักเพศเดียวกัน (เกย์)

... ตอนแรกพี่ก็สับสนนะ ไม่อยากเชื่อ ว่า เออ เราชอบผู้ชายเธอ ...ชอบเพื่อนที่เป็นผู้ชาย ต่อมาก็ ผู้ชาย ผู้ชาย ก็เอาชี เบียงเบนหรือเปล่า ก็คอยถามตัวเอง เราเป็นเกย์ เธอ .เออ เอ็งเป็นแล้วละ .. ใครมองอย่างไรช่างเขา ไม่อยากสนใจ เป็นตัวเราดีที่สุดแล้ว...

จากการที่ผู้ให้สัมภาษณ์ จะเห็นถึงการที่แสดงออกความรู้สึกของตนเองและเรียนรู้ศึกษา หาข้อมูลที่จะยอมรับตัวเองเป็นจุดเริ่มต้นแรก ของการยอมรับตนเองและสร้างทัศนคติที่ดีต่อการเป็น “เกย์” ไปจนถึงขจัดความกลัว ความหวั่นไหวต่อภาพลักษณ์ และอคติที่สังคมมีต่อ “เกย์” เป็น สิ่งสำคัญต่อการยอมรับตนเอง ผลลัพธ์ที่ดีจะทำให้เกิดความเชื่อถือในตนเองมากขึ้นและเกิดความ ภาคภูมิใจและความเคารพในตัวเองเมื่อหยุดการปฏิเสธตนเองทำให้เป็นอิสระที่จะแสดงความรู้สึก ที่แท้จริงของตนไปสู่การยอมรับตนเองต่อโลกของ “เกย์” คือเริ่มที่จะพบปะสังสรรค์กับ “เกย์” คนอื่นๆ

... กับเพื่อนนะ ก็เพื่อนที่เป็น เกย์ เหมือนกันนะ มีความรู้สึกไม่กล้า กับคนอื่น ตอนนั้นกลัวนะ ตอนแรกๆ ก็โดนล้อมาตั้งนาน แต่ก็ไม่ยอมรับ ไม่กล้า ไม่อยากให้มองเป็นอะไรๆ เรารู้ว่าเราชอบ คนนี้แล้ว เขาก็ลึงเล เราก็ลึงเล สรุปลเกย์ทั้งคู่ ก็ได้บอกให้รู้ว่าเป็น ก็คราวนั้น คิดว่า ไม่อยากเป็น ตัวประหลาด ไม่อยากหลอกใคร....

ชีวิต “เกย์” ในระยะนี้เป็นช่วงที่เริ่มที่จะมีเพื่อนที่เป็น “เกย์” เหมือนๆ กัน ทำให้ไม่ รู้สึกว่าโดดเดี่ยว ทำให้พัฒนาไปสู่การยอมรับตนเองต่อโลกของรักต่างเพศ คือ เริ่มที่จะ เปิดเผยความเป็น “เกย์” ของตนต่อบุคคลที่ไม่ใช่ “เกย์”

...ตอนแรกๆ ก็อยากบอกที่บ้านนะ แต่กลัวว่าถ้าบอกไปแล้ว พ่อคงเตะ หรือไม่ก็อาจโดนเฉดหัวออก จากบ้าน มันน่าเศร้านะ อยากเป็นตัวเองแต่ก็ทำไม่ได้ จนทุกวันนี้ พ่อแม่ ยังไม่รู้ละ ถ้าบอกจริงๆ จัง ตอนแรกก็คือพี่สาว ไม่รู้สิ ตอนนั้นวันเกิด เลี้ยงกันที่บ้าน พ่อ แม่หลับหมดแล้ว ก็อยู่กับพี่สาว

ล้างจานช่วยกันอยู่ ไม่รู้คิดยังไง ก็หลุดปาก บอกพี่.. (พี่สาว) เออ เป็นเกย์ นะ พี่สาวก็นิ่งไปชักพัก แต่ก็ไม่ว่าอะไร ก็คอยซัก แฉใจแล้วเหอ เราก็ร้องไห้ แต่ก็รู้สึกปลื้มใจนะ กล้ามาก...

ถึงแม้ว่า “การยอมรับตนเอง” จะมีความหมายมากมาย และในบางครั้งจะใช้ความหมายของ “Going public” เห็นว่า สิ่งที่สำคัญที่สุดในประสบการณ์ “เกย์” จะเกิดขึ้นเมื่อบุคคลรับรู้ตนเองว่าเขาคือ “เกย์” โดยการยอมรับกับตนเองถึงความพอใจแบบรักเพศเดียวกันคือการยอมรับว่าเขาคือ “เกย์” ดังนั้น สำหรับการศึกษาครั้งนี้การเปิดเผยตัวคือการเปิดเผยตัวต่อตนเองของบุคคลว่าเขาคือ “เกย์” และกระบวนการยอมรับตนเองนี้จะเป็นเรื่องที่เกี่ยวพันอย่างใกล้ชิดกับการเริ่มปรากฏตัวของบุคคลต่อโลกของ “เกย์” จากผู้ให้สัมภาษณ์ เห็นได้ว่าก่อนที่จะพวกเขาจะเปิดเผยตัว “เกย์” จะพบความยากลำบากในการนิยามตนเองว่าเป็นรักเพศเดียวกัน แม้กระทั่งในกรณีที่เขามีความปรารถนาทางเพศหรือมีกิจกรรมทางเพศแต่เฉพาะกับเพศเดียวกันเท่านั้นก็ตาม เหตุผลที่สำคัญที่การพัฒนาเอกลักษณ์แบบรักเพศเดียวกันเป็นไปได้ยากก็เนื่องมาจากกระบวนการขัดเกลา (Socialization) ที่บุคคลได้รับจากพ่อ แม่ หรือตัวแทนทางสังคมอื่นๆ ต่างก็เน้นให้บุคคลรู้จักแต่ความหมายของรักต่างเพศเท่านั้น เช่น ผู้ชายเมื่อเติบโตขึ้นต้องมีคู่และแต่งงานกับผู้หญิงเท่านั้น ถ้าผิดไปจากนี้ก็ถือว่าเป็นเรื่องที่ไม่ปกติในสังคมหรือแม้แต่การสอนเพศศึกษาในโรงเรียนหรือสถาบันการศึกษาอื่น ๆ ก็จะเน้นเพศสัมพันธ์ระหว่างชายและหญิงตามแบบของรักต่างเพศ โดยไม่มีการสั่งสอนแนวปฏิบัติสำหรับความเป็นรักเพศเดียวกันเลย

สรุปว่า “เกย์” จะต้องผ่านการต่อสู้ดิ้นรนทางจิตในการพยายามที่จะรับความรู้สึกแบบรักเพศเดียวกัน อีกทั้งยังต้องเผชิญกับความสับสนของแนวทางที่พวกเขาจะนิยามตนเอง และเมื่อมีการคลี่คลายความกังวลเนื่องมาจากการยอมรับ ไม่มองว่าการเป็น “เกย์” เป็นเรื่องการผิดปกติดีผลให้ “เกย์” มีความภาคภูมิใจในตนเองและสามารถบอกกับตนเองว่าเป็น “เกย์” ได้อย่างมั่นใจว่าเขา คือ “เกย์” เพื่อเป็นการยอมรับตนเองต่อบุคคลอื่นๆ ไม่ว่าจะเป็นผู้ที่ เป็น “เกย์” ด้วยกันหรือคนอื่นๆ ที่ไม่ใช่ “เกย์” ก็ตาม เป็นการต่อเนื่องสู่วิถีทางการมีสัมพันธ์ภาพกับบุคคลอื่นๆ ต่อไป

2. สัมพันธภาพกับบุคคลอื่น ๆ

การมีสัมพันธภาพกับบุคคลอื่นๆ เป็นการสร้างความมีคุณค่าในตนเองและให้ความหมายในการเป็น “เกย์” ว่าเป็นสิ่งที่ไม่ผิด ไม่ใช่สิ่งแปลกปลอม เพราะ “เกย์” ถูกกำหนดและถูกสร้างขึ้นมาด้วยทัศนคติการมองและการตีตราให้กับบุคคลที่เป็น “เกย์” อย่างเห็นได้ชัดเจนนยิ่งขึ้น “เกย์” แต่ละคนก็ใช้ชีวิตอยู่ร่วมกับคนอื่นๆ มาโดยตลอดชีวิต “เกย์” แต่ละคนจะมีจุดเปลี่ยนผ่านและการปรับตัวที่สำคัญในแต่ละช่วงชีวิต และในแต่ละบุคคลที่เกี่ยวข้องกับตัว “เกย์” อยู่ตลอดเวลา (ทศพร มณีศรีขำ. 2545 : 74)

2.1 ครอบครัว

ครอบครัวเป็นสถาบันที่ใกล้ชิดที่สุดของมนุษย์ที่ทำให้มีการปลูกฝังค่านิยม การคิดวิเคราะห์ต่างๆ จนถึงการสั่งสมประสบการณ์ ไม่ว่าจะเป็นการดำรงชีวิตที่ต้องเป็นไปตามบรรทัดฐานทางสังคม ทั้งทางเพศ คือ หญิง-ชาย ซึ่งพ่อแม่พยายามจัดการให้มีความถูกต้องตามแบบที่สังคมได้สร้างเอาไว้ ซึ่งบุคคลที่เป็น “เกย์” ต้องมีการปรับตัวให้เข้ากับบรรทัดฐานนั้น โดยบุคคลในครอบครัว คือ พ่อ แม่ พี่ น้อง ทำให้วิถีการดำเนินชีวิตของ “เกย์” ต่างจากลักษณะของเพศชายทั่วไป คือ “เกย์” อาจคิดว่าตนเองมีพฤติกรรมที่ผิดความคาดหวังทำให้มีผลกระทบกับบุคคลอื่นๆ ที่ “เกย์” ใช้ชีวิตอยู่

...ไม่อยากให้เขาเสียใจ ไม่ใช่อะไรหรอก ตอนนี้ ที่รู้จักแต่เพื่อนสนิท ที่บ้านเข้าใจว่าเป็นเป็นชายแท้ คนเจ้าชู้ ก็เลยต้องปิดมากหน่อย บางครั้งพูดกันเรื่องเกย์ พวกเขาก็หัวเราะ พูดถึงเกย์ ไม่ดีอย่างนั้นอย่างนี้ พ่อฉันแหละพูด ไอ้ดี ไม่มีทางเป็นหรอก ทราบดีว่านี่แหละ “เกย์” ตัวจริงเสียจริง อย่างนี้ ลูกเต็มบ้าน เราก็เครียดชียากเป็นตัวเองก็อยาก แต่ก็อยากทำให้เขาเสียใจ บางครั้งเก็บมานั่งคิดนะ เราเองเป็นตัวอะไร อยากจะออกประกาศกลัวพ่อแม่ รับไม่ได้ รับไม่ได้อยู่แล้วละ...

จากการคาดหวังของสมาชิกในครอบครัว ที่คอยระวังติดตามในการแสดงออกที่เป็นไปตามกลไกทางสังคม ผู้ให้สัมภาษณ์บางคนยังไม่กล้าที่จะแสดงออกในพฤติกรรม “เกย์” นั้นๆ ออกมา เพราะไม่อยากให้เกิดความเสียใจ โดยที่ “เกย์” บางคน ครอบครัวทราบและอยากให้มีความรอบคอบด้วยความเชื่อว่า ทำให้เลิกเป็น “เกย์” หรือลดพฤติกรรมนั้นลง

...บางครั้ง เห็นแม่ นั่งร้องไห้ แม่บอกไม่อยากให้เป็น แม่เลี้ยงมาผิดหรือ พูดถึงพ่อยิ่งไปกันใหญ่ รายนั้น เป็นเอา มาก เคยไล่ออกจากบ้าน เพราะลืมนิดประตุ ตอนนั้นม่เช็คกันกับเพื่อน(ชาย) พ่อเปิดมาเห็น กำลังทำอะไรกันเลย มันคงติดตาเขา ตอนหลังเขาก็ให้กลับมา แต่อาการเปลี่ยนไป ไม่ค่อยพูด ทุกครั้งที่พูดกับเขา เรายายที่จะสบตา มันทรมานนะ ครั้งหลังมีบังคับ ต้องแต่งนะ มึงต้องแต่งนะ ต้องมีเมียนะ มึงจะได้เลิกเป็น...

จากข้อมูลการสัมภาษณ์คนในครอบครัวส่วนมากไม่ว่าจะเป็น พ่อ แม่ พี่น้องในระยะแรก มีความคิดที่เป็นทุกข์ ไม่ยอมรับจนถึงมีความคิดในทางลบคือไม่ชอบ ไม่อยากที่จะคุยด้วย ทำให้เกิดความไม่พอใจในพฤติกรรม “เกย์” และมีการแสดงออกทางการกระทำที่รุนแรงขึ้น จนถึงขั้นที่ทำร้ายร่างกาย

...ตรงนี้เลย ทัดดอกไม้ โดนทั้งมือทั้งไม้ ไม่รู้ว่ามือไหน ทั้งตบ ทั้งต่อย ไอ้เราก็มัรู้ว่าทำอย่างไรมึงจะเลิกเป็นไหม เป็นผู้ชายดีๆ ไม่ชอบ เราก็มัไหว ปะหงก ปะหงก ครั้งหลังจะแรงหน่อย เอาไม้ตีเลย ขาบวม แล้วก็ไม่สนใจ ต่ำซ้ำ...

ในครอบครัว “เกย์” ที่มีพี่ชาย มักถูกปรับพฤติกรรมที่แตกต่างจากตนเอง โดยใช้กำลัง บางครั้งถึงกับทำร้ายร่างกาย ซึ่งส่วนมากจากการสัมภาษณ์พี่ชายของ “เกย์” ส่วนมากไม่ยากให้คนทั่วไปทราบว่ามีน้องชายเป็น “เกย์” เช่น

...แต่ก่อน พี่ชายนี้แหละ แต่ก่อนโดนเตะ โดน ต่อยบ่อย เขาไม่ชอบ ก็ดำ มึงจะเลิกเป็นไหม คือ ไม่ชอบเอามากๆ มีครั้งหนึ่ง จับได้ว่าดูวีดีโอ เกย์ เท่านั้นแหละ ดูเหมือนว่าเขาจะแหยงๆ ไม่ค่อยจะพูดด้วย เพื่อนมาไหว้ก็ไม่รับไหว้ เขาเกลียดมาก พี่คงไม่ยากคุยด้วยมากหรอก...

ความไม่พอใจในพฤติกรรม “เกย์” ซึ่งในขณะเดียวกัน น้องชายก็มีลักษณะที่คล้ายกับพี่ชาย คือ ไม่ค่อยพอใจ แต่ไม่กล้าทำร้ายร่างกาย แต่ยังคงมีความอับอาย แล้วยังทำให้มองเพื่อนที่คบนั้นมองเป็นทางลบด้วยจนกลายเป็นการไม่ยอมรับ เช่น

...มันก็ไม่ค่อยชอบนะ มันบอกทำไมต้องเป็นน้องที่มีพี่เป็นเกย์ ด้วย คงอาย....

และ

...เวลามีคนถามน้องว่า เป็นน้องชายของผมหรือเปล่า น้องก็จะบอกว่าไม่ใช่ แต่ก็ไม่ได้มาต่อว่าอะไรมาก บางครั้งน้องก็ขอร้อง แบบให้เลิกเป็น น้องเขายาย เวลาที่คนไปพูดว่า ไอ้น้องเกย์ อะไรอย่างนั้น เราก็คิดมาก ทำให้น้องอายหรือเปล่า...

กรณีต่างๆ นั้น กล่าวถึงความสัมพันธ์ภายในครอบครัว มีทั้ง พ่อ แม่ พี่น้อง จึงกล่าวได้ว่าครอบครัวของ “เกย์” มีความสำคัญกับชีวิตของ “เกย์” มาก เพราะเป็นสถาบันที่ “เกย์” จะพัฒนาชีวิตไปสู่การดำเนินชีวิตไปในทางที่ดีหรือไม่ดีได้ หลายคนก็รู้ว่า ลูก พี่ หรือ น้อง เป็น “เกย์” บางคนไม่เข้าใจก็อาจจะไม่ยากปฏิเสธด้วย ก็ก่อให้เกิดความเครียด สัมพันธภาพก็เริ่มแยจนกลายเป็นความไม่เข้าใจ การเข้าใจในพฤติกรรมจึงเป็นเรื่องที่สำคัญ การที่ครอบครัวเข้าใจในพฤติกรรม และให้การยอมรับ ย่อมที่จะช่วยให้ลูก หรือพี่ น้อง ที่เป็น “เกย์” สามารถจะยืนหยัดต่อสู้ใช้ชีวิตและมีความภูมิใจ เช่น

...อยากร้องไห้แหละ เวลาที่พ่อ บอกว่า ไม่ว่าเราจะเป็นอะไร เป็นโจรผู้ร้าย เป็นคนชั่วช้าอย่างไร แกก็เป็นลูกฉัน เป็นเกย์ไม่เห็นเป็นไร เป็นคนดีสิ พ่อจะดีใจ เท่านั้นแหละ บ่อน้ำตาแตก เข้าใจเราไม่รู้ว่าจะมีใครโศกดีเหมือนเราบ้างสบายใจนะทำให้ทำอะไรได้มาก ไม่ต้องคิดมาก มีอะไรก็จะบอกพ่อ รักพ่อนะ...

ในกรณีแรก พ่อให้ความเข้าใจในพฤติกรรมโดยไม่เอาความแตกต่างนั้นมาเป็นอคติ ซึ่งในขณะเดียวกันแม่ ก็มีความสำคัญ ไม่น้อยไปกว่าพ่อ ในการให้ความรักความเข้าใจ เช่น

...ก็อยู่กับแม่ นะ แม่เห็นเรามาแต่เล็กก็ไม่มีปัญหาอะไร ใครมาว่าเป็นตุ๊ด เป็นเกย์ แม่ก็สวนไปตลอด เป็นอะไรก็ลูกกู ลูกกูไปทำอะไรให้ คือแม่เขาไม่ชอบ ที่ใครมาว่าลูกเขา เราเองก็สงสารแม่ เราลูกคนเดียวด้วย กลัวเหมือนกันจะไม่มีคนดูแล แต่เขาก็ให้กำลังใจ เรามาก อยากให้อยู่ด้วยกัน ไม่ต้องมีอะไร ลูกจะเป็นเกย์ ก็ลูกฉัน...

สรุปได้ว่าการที่ “เกย์” ได้รับการเข้าใจจากสมาชิกในครอบครัว สามารถทำให้ “เกย์” มีความภาคภูมิใจในความเป็นตัวเอง และมีความมั่นใจในการดำรงชีวิต ผิดกับ “เกย์” ที่ไม่ได้รับการยอมรับซึ่งมีแต่ความอึดอัดใจและไม่สบายใจ มีจำนวนน้อยที่ครอบครัวให้การยอมรับวิถีชีวิตของบุคคลดังกล่าวจึงมีความแตกต่างกัน ซึ่ง “เกย์” ที่ได้รับการยอมรับ ก็ทำให้มีความภูมิใจ มีกำลังใจที่จะดำรงชีวิตต่อไป ซึ่งน่าสังเกตว่าการดำรงชีวิตของ “เกย์” กับสถาบันครอบครัวมีความเปราะบางในเรื่องของความรู้สึก ที่ยังต้องการการยอมรับ ความเข้าใจ ความเอาใจใส่ ซึ่งเป็นพื้นฐานที่ครอบครัวควรจะหยิบยื่นให้ นั่นเป็นสัมพันธภาพที่มีผลกระทบต่อการมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่นๆ ต่อไป

2.2 เพื่อน

เนื่องจากมนุษย์เป็นสัตว์สังคม จากที่มนุษย์ได้ผ่านการปะทะสังสรรค์กับบุคคลในครอบครัวซึ่งเป็นหน่วยหนึ่งทางสังคมที่ใกล้ชิดมนุษย์ที่สุดแล้วกลุ่มบุคคลต่อมาที่ใกล้ชิด คือ เพื่อน ซึ่งเป็นอีกหน่วยหนึ่งของสังคมที่มนุษย์ต้องมีการพบปะ พูดคุยทำกิจกรรมร่วมกัน การศึกษาในครั้งนี้ได้เน้นเรื่องของวิถีชีวิตของ “เกย์” จึงจะเลยไม่ได้ที่จะกล่าวถึงเพื่อน ความหมายของเพื่อน ในการศึกษาในครั้งนี้จึงได้รวมทั้งเพื่อนที่เป็น “เกย์” และเพื่อนที่ไม่ใช่ “เกย์” เพื่อแสดงให้เห็นแนวทางการคบหาวิธีการเลือกที่จะให้ความสนิท แนวทางการคบหา ความรู้สึกและเจตคติที่มีต่อเพื่อน จึงนำเสนอโดยการเปรียบเทียบให้เห็นถึงแนวทางที่ชัดเจนในลำดับเริ่มแรก

...กับเพื่อน ตอนนั้นผมเปิดเผยตัวเอง ตอนเรียนปีสี่ แต่ก่อนก็แบบแมนๆทั่วไป ไปเที่ยว ไปกิน คบแต่ชายแท้ทั้งนั้น มันอึดอัดนะ อยากบอก เคยพูดเล่นๆหลายครั้งว่าเป็นเกย์ เพื่อนก็ ไอ้บ้า หลอกกู อย่าเป็นเชียวนะมึง จันกูเลิกคบจริงๆ พอมายอมรับว่าเป็นเกย์จริงๆ ก็ตามคาด เริ่มออกห่าง แยกไป เห็นได้ชัด มันคงเกลียดเรามาก...

เนื่องจากระยะแรก “เกย์” ต้องประสบต่อการมองที่แตกต่างจากเพศทั่วไปเพราะคนที่เป็นเพื่อนที่ไม่ใช่ “เกย์” รู้สึกว่าสังคมจับจ้องจากสังคม ถูกกล่าวหา ถูกล้อเลียน จึงมีพฤติกรรมการคบหาที่ลดความมีปฏิสัมพันธ์ที่น้อยลง ไม่ว่าจะเป็น การพูดคุย หรือการให้การช่วยเหลือ ซึ่งเหตุนี้เองจากผู้ให้สัมภาษณ์ จะเห็นได้ว่า “เกย์” มีความวิตกกังวล จากการสัมภาษณ์จะเห็นได้ว่าผู้ให้

สัมภาระณ ที่ไ้ผ่านประสบการณ์การแยกแยะ การไม่ยอมรับรวมถึง ความไม่เข้าใจ ทำให้ “เกย์” เริ่มมีการปรับตัวและวางแนวทางการคบหาเพื่อนได้แคลง

...พี่จะแบ่งคนนะ อะ กลุ่มเพื่อนที่ไม่ใช่เกย์ กลุ่มที่เป็นเกย์ พี่ก็จะคบคนละแบบ กับเพื่อนที่เป็นเกย์ พี่ก็จะ เต็มที่ พูดคุย เรื่องนั้นเรื่องนี้ เรื่องเพศ เรื่องส่วนตัว คือมันสบายใจกว่านะ เหมือนกับว่า ได้พูดกับคนของเรา มันสบายใจกว่า ต้องยอมรับว่าพี่มีเพื่อนที่เป็นเกย์น้อยส่วนเพื่อนที่ไม่ใช่เกย์ พี่ก็จะไม่ค่อยพูดเรื่องส่วนตัวมากนัก ไม่อยากมีปัญหา เคยพูดกับเพื่อนที่ไม่ใช่เกย์ เขาเลิกคบ พี่เลยนะ พี่ก็เลยต้องแยกเพื่อนออกเป็นกลุ่มๆ...

สรุปได้ว่า วิถีชีวิตของ “เกย์” ในการคบเพื่อน มีความกดดันในระยะแรกๆ ที่บางครั้งไม่สามารถที่จะหาทางออกหรือทางเลือกอื่น ซึ่งเป็นการรับรู้และปรับตัวให้เข้ากับความต้องการของตัวเองอย่างแท้จริง ภายหลังจึงได้คบหากับเพื่อนที่มีลักษณะพฤติกรรมที่เหมือนกับตนเอง ก็คือการพัฒนาเพื่อคบเพื่อนที่เป็น “เกย์” เหมือนกัน โดยยังคงรักษาสัมพันธภาพกับเพื่อนคนอื่นๆ ที่ไม่ได้เป็น “เกย์” เพียงแต่ลดบทบาทความใกล้ชิด การมีปฏิสัมพันธ์ในด้านต่างๆ ลดลงตามแนวทางที่มีความแตกต่างกัน เช่น การพูดคุย การนัดหมายเพื่อทำกิจกรรมร่วมกัน ซึ่งก็เป็นการปรับตัวที่มีความน่าสนใจ เพราะคนที่เป็น “เกย์” ส่วนมากยอมรับการตีจากของเพื่อนที่ไม่ชอบ “เกย์” และทุกคนพยายามค้นหาเพื่อนที่เป็น “เกย์” เพื่อคบหาลดความตึงเครียด ความโดดเดี่ยว ในการดำเนินชีวิต ซึ่งทำให้วิถีชีวิตของพวกเขาเป็นความจริง ไม่หลอกลวง มีการคบหาในทางบวก คือให้กำลังใจจนเกิดการเข้าใจตนเองและคนอื่นได้ชัดเจนสามารถที่จะดำเนินชีวิต และดำรงอยู่ในสังคมได้อย่างมีคุณค่าและไม่สร้างความเดือดร้อนให้กับคนรอบข้าง

2.3 ครู อาจารย์

สถานศึกษาถือว่าเป็นสถานที่บ่มเพาะความคิด เจตคติ นอกจากนี้ สถานศึกษา ยังเป็นสถานที่ที่เป็นกระบวนการขัดเกลาทางสังคม ครู อาจารย์ ก็คือผู้ถ่ายทอดสิ่งต่างๆ ส่งต่อไปให้ผู้เรียน เป็นเสมือนเครื่องหมายการยอมรับทางสังคม ที่ต้องใกล้ชิดกับผู้เรียน ทั้งผู้เรียนที่มีพฤติกรรมที่เหมาะสมและไม่เหมาะสม ซึ่งในกรณีของผู้ที่มีพฤติกรรมไม่เหมาะสมยังโยงไปถึงผู้ที่มีความเปี่ยงเบนทางเพศ ซึ่งรวมไปถึงผู้ที่เป็น “เกย์” ที่สังคมยังให้ความคิดที่ฝังลึกว่าเป็นที่น่ารังเกียจ ครู อาจารย์จึงมีหน้าที่ในการควบคุมและปฏิบัติกับผู้ที่เป็น “เกย์” ตามแนวทางการขัดเกลามีเจตคติ ส่วนตัวของครู อาจารย์ท่านนั้น เมื่อพิจารณาตามความเป็นจริง บางท่านก็เฉยๆ กับพฤติกรรมนั้นๆ และบางท่านก็แสดงอาการไม่ชอบและไม่พอใจออกมา

...ครูบางคนนะ เขาจะแอนด์เลย เห็นได้ชัด มองแบบไม่ค่อยดี บางทีพอสอนอะไรเข้าจะย้า พวกผิดเพศ พวกวิปริต เกิดมาเป็นผู้ชายดีๆ ไม่ชอบ เสียชาติเกิด ไม่น่าเกิดมาเลย ผู้ชายยิ่งน้อยๆ ยังเป็นตุ๊ด เป็นเกย์ อย่าให้เจอนะ ดูซิ เขาว่า...

จนบางครั้งเนื่องจากความมีอคติ ความไม่เข้าใจ ก็ส่งผลถึงการประเมินโดยอคติส่วนตัว ทำให้เกิดความลำเอียง

... บางทีให้คะแนนแบบไม่ยุติธรรม เรารู้เลย อะไรวะ ทำได้เหมือนกัน อย่างวิชา(..) เราเองก็ยังไม่ค่อยเก่ง มารู้ทีหลัง อ้อ เขาไม่ชอบเกย์นี่เอง ..

ทำให้ “เกย์” มีการปรับตัวเพื่อลดความมีอคตินั้น

... ก็จะพยายาม ทำตัวเป็นแมนนะ ตอนที่เรียนอยู่ ไม่งั้นโดนจวกและ เขาไม่ชอบเอามากๆ อาจารย์ไม่ต้องพูดถึง เขาคือคนที่เกย์ ด่าเลยนะ ไอ้ตุ๊ด ไอ้กระเทย อะไรอย่างนี้ เราเองก็สะดุ้ง ต้องวางฟอร์มเป็นแมน ออกเสียงครึบดังๆ เดินท่าทางดีๆ อะไรอย่างนี้...

สรุปว่า ถึงแม้ “เกย์” มีความต้องการที่จะแสดงออกในการเป็นตัวตนตามแบบแนวทางของตัวเอง แต่เนื่องจากการถูกควบคุมด้วยกฎระเบียบ ความถูกต้องตามหลักทางสังคม ที่ปลูกฝังมาอย่างยาวนานในเรื่องการแสดงออกทางเพศที่เหมาะสม โดยเฉพาะสถานศึกษา ที่มีกฎข้อห้ามผ่านครู อาจารย์ ซึ่งเป็นผู้รักษาระเบียบให้อยู่ในกฎเกณฑ์ และบทบาททางเพศที่เหมาะสม มีผลต่อวิถีชีวิตของ “เกย์” อย่างมากในการที่จะต้องปฏิบัติตามกฎเกณฑ์เหล่านั้น เพื่อลดความตึงเครียด “เกย์” ทุกคนที่ให้ข้อมูลล้วนต้องมีการปรับตัวลดการแสดงตัวตนจริง เพื่อลดความมีอคติของครู อาจารย์ เพราะในบางกรณี “เกย์” บางคนถูกกระแทก ถูกกลั่นแกล้ง ว่ากล่าว หรือความลำเอียงต่างๆ ที่เกิดขึ้นไม่ว่าจะเป็นการให้คะแนน การให้ความไว้วางใจในการทำกิจกรรม ทำให้ “เกย์” ต้องยอมปฏิบัติตามกฎระเบียบนั้นๆ โดยดี และ ยอมปฏิบัติตาม เช่น ซ้ายแท้ทั่วไป วิธีทางการดำเนินชีวิตนี้เอง ทำให้ “เกย์” มีทักษะในการปรับตัวในการแสดงออกต่อไปในสังคมอื่นๆ ที่ต้องประสบต่อไป

2.4 หัวหน้งาน

การดำเนินชีวิตของมนุษย์นั้น หลังจากการศึกษาเล่าเรียนแล้ว ก็หนีไม่พ้นที่ต้องทำงานเพื่อหาเลี้ยงชีพ “เกย์” ก็เช่นเดียวกัน จากการปะทะสังสรรค์กับ ครูอาจารย์ ในสถานศึกษา สังคมต่อไปที่ “เกย์” ต้องมีสัมพันธภาพด้วย ก็คือสังคมของการทำงาน ซึ่งในหน่วยสังคมนี้ หัวหน้งานถือว่ามีความสำคัญเพราะเป็นผู้ที่ควบคุมดำเนินการไม่ว่าจะเป็นระเบียบการปฏิบัติ การพิจารณาความดีความชอบโดยเฉพาะ “เกย์” ในปัจจุบัน ถึงแม้สังคมจะเปิดกว้างว่าการเป็น “เกย์” เป็นเรื่องปกติ เป็นรสนิยมทางเพศอีกรูปแบบหนึ่ง ไม่ใช่พวกวิปริตผิดเพี้ยนเหมือนแต่ก่อน แต่ความเป็นจริงการมองอย่างมีอคติยังคงมีอยู่

... กับหัวหน้าพี่ ไม่ได้เลย เขาจะคอยมองตลอดว่าเราเป็นอย่างไร ทำอะไรผิดก็จะคอยว่า คือเรารู้สึกว่า เขาจับผิดนะ อย่ามาเถียงอะไรประมาณนี้ เคยมีบางครั้งที่เขาพูดมา เราก็เสียใจนะ ว่าเราแรงๆ ไอ้เกย์ห่วย อะไรอย่างนี้ แต่พี่ก็ไม่ตอบโต้นะ เจ็บใจมาก เหมือนเขาไม่เข้าใจเรา...

เมื่อ “เกย์” ได้พบกับความรุนแรงทางความคิดที่มีแต่อคติ การไม่ยอมเปิดรับทำให้ “เกย์” หลายคนต้องปรับตัว ลดความเป็นตัวตนจริงลง ตามความต้องการและความพอใจของหัวหน้างาน เพื่อการเลื่อนขั้นเลื่อนตำแหน่ง

... เราปรับตัวตลอด เราเป็นเกย์ เขามองไม่ค่อยดีอยู่แล้ว ตอนเลื่อนตำแหน่ง ดูเหมือนเขาจะเน้นผู้ชายนะ ผู้ชายแท้นะ เรานั่งฟังเราทำผิดอะไร เราก็ทำงาน ทำผลงานได้เท่ากัน ออกจะมากกว่าด้วยซ้ำ แต่ก็เก็บไว้ลึกๆ ทำไมเขาไม่เข้าใจ...

ถึงแม้ “เกย์” จะมีการปรับตัว แต่เนื่องจากความไม่เข้าใจในความมีอคติต่อ “เกย์” ทำให้ส่งผลกระทบต่อชีวิตการทำงานของ “เกย์” มาก บางคนโดนแกล้ง บางคนถูกว่ากล่าว จนถึงขั้นถูกขจัดขวางจากหัวหน้างาน ไม่เจริญก้าวหน้าในอาชีพ เพราะสาเหตุที่เป็น “เกย์”

... เคยถูกเรียกไปคุยนะ คุณจะเป็นหัวหน้างาน หัวหน้าแผนกได้ยังงี้ ในเมื่อผมยังไม่รู้เลยว่าคุณเป็นเพศไหน มันจะเป็นการประจานแผนกนะ จะให้ตี คุณย้ายแผนกเถอะ คุณขนาดนี้ สายตาที่เขามองดูถูกมากๆ เหมือนกับว่าเราทำให้คนทั้งแผนกอาย จงงานไม่เดิน ไม่เห็นจะเกี่ยวกันเลย ไม่แฟร์...

ซึ่งเห็นได้ว่ามีผลต่อการดำเนินชีวิต เพราะต้องถูกจับจ้อง จนถึงความต้องการที่จะขจัดขวางหรือแม้แต่การประจาน ตรงข้ามกับ “เกย์” บางราย ได้ร่วมงานกับหัวหน้างานที่มีความเข้าใจในพฤติกรรมโดยไม่ใช่อคติส่วนตัว

...เขาไม่ว่านะ เขาบอกว่า ไม่สนหรอก จะเป็นอะไร ทำงานให้ฉันได้ ไม่เกงานเป็นคนดีไม่โกงเวลา แค่นี้ก็พอแล้ว ตรงนี้ ชอบมาก เขาไม่ได้มองเกย์อย่าเราต่ำเลย เราก็พร้อมเต็มที่กับงาน...

ในขณะเดียวกัน “เกย์” บางรายได้ทำงานโดยมีหัวหน้างานที่เป็น “เกย์”

...ที่ทำงานพี่เป็นเกย์เยอะ พี่เลยโชคดี ผู้บังคับบัญชา พี่ทำได้เต็มที่กว่าพี่ที่เคยทำงานเดิมอยู่ซีเนียร์ (หัวหน้างาน) ก็เป็นเกย์ เขาไม่ว่านะ เขาบอกว่า ไม่สนหรอก จะเป็นอะไร ทำงานให้ฉันได้ ไม่เกงานเป็นคนดีไม่โกงเวลา แค่นี้ก็พอแล้ว ตรงนี้ ชอบมาก เราก็พร้อมเต็มที่กับงาน เขาเข้าใจแสบปี่มาก...

สรุปว่า ในการมีสัมพันธภาพกับหัวหน้างาน “เกย์” ยังถูกต่อต้านจากหัวหน้างานที่ยังไม่เปิดรับต่อการเป็น “เกย์” ยังมีอคติ ทั้งยังมองว่า “เกย์” คือสิ่งผิดปกตเป็นสิ่งแปลกปลอมในหน่วยงาน มองได้จากการที่ผู้ให้สัมภาษณ์ข้อมูลหลายคนต้องประสบกับความทุกข์คือการที่ต้องปรับตัวให้เข้ากับความต้องการของหัวหน้างาน ถึงแม้ว่าจะมีการปรับตัวแล้วก็ตามก็ไม่สามารถลดความมีอคตินั้นลงๆ ได้ทั้งหมด ทำให้มีแต่ความเบื่อหน่าย มีเพียงบางรายเท่านั้น ที่มีความสุขในการทำงานอย่างแท้จริง ก็เนื่องมาจากการได้รับการยอมรับและมองผู้ที่เป็น “เกย์” อย่างเป็นกลาง เช่นคนปกติทั่วไป หัวหน้างานที่นำอคติส่วนตัวมาตัดสินเรื่องงาน ทำให้ผู้ให้สัมภาษณ์สองรายสุดท้ายที่มีแต่ความสุขที่จะทำงานให้กับหน่วยงานนั้นด้วยความรัก ความเต็มใจที่จะรับผิดชอบการทำงานในตำแหน่งของตนในอาชีพนั้นๆ อย่างแท้จริง ยังมีจำนวนน้อยที่ได้รับการยอมรับ จึงน่าเป็นห่วงที่วิถีชีวิตการทำงานของ “เกย์” ส่วนมากไม่ราบรื่นเท่าใดนัก ไม่ว่าจะเป็นการถูกตักเตือน ดุด่าว่ากล่าวให้เสียหาย การมองอย่างมีอคติหรือการที่ถูกกลั่นแกล้งไม่ให้ก้าวหน้าในตำแหน่งที่ควรได้นอกเสียจากจะได้ร่วมงานกับหัวหน้างานเป็น “เกย์” หรือหัวหน้างานมีความเข้าใจ ไม่เอาความแตกต่างทางเพศมาเป็นเครื่องมือในการเหยียดเพศอื่นๆ ที่ต่างจากตน

2.5 สื่อมวลชน

สื่อมวลชนเป็นองค์กรหนึ่งที่มีความใกล้ชิดกับมนุษย์ในการเป็นสื่อกลางส่งผ่านข่าวสารให้ได้ทราบความเป็นไปของสังคมและการดำรงอยู่ของชีวิตมนุษย์ ไม่ว่าจะเป็นกลุ่มใด ย่อมที่จะต้องการบริโภคสื่อ เพื่อการรับรู้ การทราบความเปลี่ยนแปลง การเคลื่อนไหวต่างๆ “เกย์” ก็เป็นกลุ่มหนึ่งที่สื่อให้การจับจ้อง ไม่ว่าจะเป็นกล่าวว่า “เกย์” เป็นสังคมกลุ่มย่อย ที่มีความหลากหลายในรูปแบบการดำเนินชีวิตเช่นเดียวกับสังคมอื่นๆ ทั่วไป แต่ภาพที่ปรากฏเป็นตัวแทนของกลุ่ม “เกย์” มักเป็นภาพเชิงลบ (ชาติ เย็นสบาย. 2542 : 3)

... เกย์ต้องผิดนะ เกย์ไม่ดี นะ ต้องแพ้ อย่างบางเรื่องนะ ไม่เข้าใจเหมือนกัน ว่าคนที่ทำสื่อออกมาตรงนี้คิดอะไร เกลียดหรือไม่ชอบมั้ง ต้องทำให้เกย์ดูน่าเกลียด มีเรื่องไหนที่เกย์ชนะบ้าง ทำให้เกย์ดูมีมิติว่าดีบ้าง ไม่มี ไม่ชอบเลย อะไรก็ไม่รู้ ... เกย์ฆ่าหนุ่มคู่ขา หรือไม่ก็ เกย์เฒ่าโดนฆ่าปาดคอ คุณว่า ดีไหมล่ะเสนอข่าวแบบนี้ มากๆ เข้า คนก็คงมองพวกนี้อารมณ์รุนแรง ชั่ว ฆ่าคนได้ง่ายๆ ตามจริงมันมีน้อยนะ เกย์ดีๆ มีอีกเยอะ ไม่อยากให้เหมารวม ...

ในปัจจุบันมีการนำเสนอรูปแบบการดำเนินชีวิตของ “เกย์” ที่ผิดเพี้ยนหรือเสนอความผิดเพี้ยนนั้นจากคนกลุ่มน้อย การนำเสนอโดยสื่อมวลชนอาจเป็นเพราะการที่สื่อสารมวลชนนำเสนอภาพเกี่ยวกับ “เกย์” ที่มีความรุนแรงและเป็นด้านลบเป็นส่วนมาก ทำให้มีการเหมารวมว่าเป็นแนวทางการปฏิบัติจริง จึงมีการวิเคราะห์สังเคราะห์ได้เมื่อมีการนำเสนอที่เป็นด้านลบเห็นได้ความนึกคิดที่มีการโต้แย้งและข้อเสนอนั้นของผู้ที่ให้สัมภาษณ์ ทั้งๆ ที่มีรูปแบบการดำเนินชีวิตอีกหลายแบบที่ไม่ได้ถูกกล่าวถึง เช่น ตระหนักถึงการ ตั้งใจทำงานให้ประสบความสำเร็จ

... ดูทีวี ดูละคร เยอะนะ บางครั้งก็ตื่น อะไรดีก็เอามาปรับใช้ อย่างเรื่องละครบางเรื่องนำเสนอดี คือเขาแสดงให้เห็นนะว่าเกย์ไม่น่าเกลียด ยิ่งเสนอดี ๆ อย่างหนังเรื่อง(...) ที่ทำให้มองเห็นถึงความมุ่งมั่นจนประสบความสำเร็จ ในชีวิต เกย์ก็เป็นคนรวยได้ มันทำให้น่าเอาเป็นตัวแบบนะ ชอบ ...

บางครั้งมีการมองข้ามประเด็นอื่นๆ ของ “เกย์” เช่น ด้านความสามารถ ด้านการใช้ชีวิต ด้านการสร้างชื่อเสียง ตลอดจนการนำเสนอผู้ที่ประสบความสำเร็จ และยอมรับการเป็น “เกย์”

... อย่างหลายคนเป็นดารา เป็นนักแสดง ที่กล้าเปิดเผย ฟีบูชานะ ปลื้มเลยละ เขากล้า กล้าที่ยอมรับ ในสิ่งที่เขเป็น โดยเฉพาะที่กล้าบอก หรือประกาศผ่านสื่อ ทำให้คนทั่วไปเห็นว่า เกย์ก็มีความสามารถ มีความกล้าที่จะยอมรับ ไม่แพ้ใครๆเหมือนกัน...

ด้านสัมพันธภาพกับสื่อมวลชน มีความเกี่ยวเนื่องกับวิถีชีวิตของ “เกย์” มาก เพราะจากข้อมูลของผู้ที่ให้สัมภาษณ์ ล้วนแต่มีการซึมซับสื่ออื่นๆ แต่ที่น่าสนใจ คือ การที่ “เกย์” ทุกคนมีการวิเคราะห์สื่อและต่อต้านต่อสื่อบางอย่างที่นำเสนออย่างไม่ถูกต้อง ซึ่งต้องยอมรับว่าในปัจจุบันมีการนำเสนอรูปแบบการดำเนินชีวิตของ “เกย์” ที่ผิดเพี้ยนหรือเสนอความผิดเพี้ยนนั้นจากคนกลุ่มน้อย บางครั้งก็ทำให้เกิดการเหมารวมว่า เป็นแนวทางการดำเนินชีวิต โดยมากสื่อสารมวลชนนำเสนอภาพเกี่ยวกับ “เกย์” ที่มีความรุนแรงและเป็นด้านลบเป็นส่วนมาก ซึ่ง “เกย์” ที่ให้สัมภาษณ์ ล้วนแต่มีแนวทางการรับรู้ในการบริโภคสื่อส่วนตัวอยู่แล้ว จึงมีการวิเคราะห์ สังเคราะห์ได้เมื่อมีการนำเสนอที่เป็นด้านลบเห็นได้จากการนึกคิดที่มีการโต้แย้งและขอเสนอแนะของผู้ที่ให้สัมภาษณ์เองไปจนถึงการเลือกที่จะบริโภค สร้างต้นแบบจากสื่อในการดำเนินชีวิตตามแนวทางที่ถูกต้อง ดังามต่อไป

3. เรื่องทางเพศ (Sexuality) “เกย์”

ในสังคมของมนุษย์นั้น เรื่องเพศเป็นเรื่องที่ถือว่าเป็นเรื่องส่วนตัว ในอดีตการนำเสนอเรื่องทางเพศถูกมองว่าเป็นเรื่องที่ไม่สมควรที่จะนำมาเปิดเผย ซึ่งแม้ในปัจจุบันสังคมมีการเปิดกว้างทางข้อมูล ทำให้ทราบเรื่องทางเพศมากขึ้น ทำให้มองได้ว่าเป็นเรื่องปกติ เมื่อกล่าวถึง “เกย์” เรื่องทางเพศของ “เกย์” ยังถูกสังคมมองว่าเป็นมุกมิด แม้จะมีการศึกษาวิจัยหลายงานแต่สังคมก็ยังไม่เปิดรับ เพราะยังถือต้องการความเป็นเอกลักษณ์ความเป็นหญิงและความเป็นชายว่าเป็นสิ่งที่ปกติ ทำให้การศึกษาวิจัยครั้งนี้จึงได้มุ่งประเด็นที่เกี่ยวข้องกับ “เกย์” เป็นหลัก โดย “เกย์” เป็นผู้ให้ข้อมูลในการสร้างความเป็นปกติเพื่อลดความมีอคติของคนทั่วไปเริ่มจาก

3.1 การร่วมเพศ

การร่วมเพศคือแนวทางหนึ่งของคนที่เป็นคู่รักในการร่วมเพศปกติทั่วไป คือหญิงกับชาย ลักษณะทางกายวิภาค เอื้อให้การร่วมเพศเป็นแบบปกติตามอวัยวะที่ติดตัวมานั้นเอง แต่เมื่อ “เกย์”

คือผู้ชายกับผู้ชายในทางกายวิภาคมีอวัยวะเหมือนกัน ดังนั้น การร่วมเพศจึงมีวิถี แนวทางเฉพาะตัว โดยผู้วิจัยได้ค้นหาข้อมูลเกี่ยวกับการร่วมเพศของ “เกย์” ดังนี้

3.1.1 การร่วมเพศการร่วมเพศด้วยปากกับอวัยวะเพศ (Oral : Genital Sex)

เป็นวิธีหนึ่งที่ “เกย์” ใช้ในการให้ความสุขทางเพศที่มีแนวทางวิธีการคล้ายกับชายหญิงทั่วไป ซึ่งการร่วมเพศการร่วมเพศวิธีนี้ รัจรี นพเกตุ (2542 : 111) ได้ให้นิยามไว้ว่า การใช้ปากกระตุ้นองคชาต เรียกว่า ฟีลาทีโอ (Fellatio) มาจากภาษาละตินที่แปลว่า ดูด การใช้ปากกระตุ้นอวัยวะ อาจผลัดกันปฏิบัติหรือปฏิบัติไปพร้อมๆ กันเรียกว่า ทำหูกเก้า ศัพท์แสดงในการใช้ปากกระตุ้นองคชาตชายเรียก โบว์ จ๊อบ (Blow job) ผู้ชายส่วนใหญ่ชอบให้ดูดมากกว่าเป่า บางคนชอบวิธีการใช้ปากกระตุ้นมากกว่าการร่วมเพศด้วยการใช้อวัยวะเพศ สามารถถึงจุดสุดยอดได้เช่นเดียวกัน เป็นวิธีแสดงว่าทั้งคู่มีความสนิทสนมกันแนบแน่น

... ก็จะทำทุกครั้งนะ เหมือนกับเป็นสิ่งที่ต้องทำ ไม่รู้สิ มันเป็นหลักนะ ต้อง ออรัลก่อน เราเองก็มีความสุขนะที่ได้ทำให้...

การร่วมเพศโดยการใช้ปากเป็นเรื่องที่ “เกย์” ให้ความสำคัญในการเริ่มที่จะมีความสัมพันธ์ทางเพศ ซึ่งบางครั้งไม่ทราบว่าจะทำไมต้องทำ ก็เนื่องมาจากการปลูกฝังความคิด แนวทางจากการถ่ายทอดทางความคิด ซึ่งบางครั้งการร่วมเพศแบบนี้ ก็เพียงอีกทางเลือกหนึ่งในเหตุผลคือไม่กล้าหรือไม่พร้อมที่จะร่วมเพศโดยวิธีอื่น

...ไม่กล้ามีทางนั้น(ทางทวารหนัก) เพราะกลัวนะ คือต้องบอกก่อนว่ายังไม่เคยทางทวารหนัก ก็ให้ทำออรัลอย่างเดียว เจอคนที่เขาทำออรัล เก่งๆ ไม่อยาก มีทางประตูล้างเลย...

สรุปว่าการร่วมเพศด้วยปากกับอวัยวะเพศ (Oral : Genital Sex) นั้นเป็นวิธีการให้ความสุขทางเพศอีกรูปแบบหนึ่งที่ “เกย์” ให้ความสำคัญในรูปแบบวิธีการนอกเหนือจากการร่วมเพศ การใช้ปากเป็นเรื่องที่ “เกย์” ให้ความสำคัญไม่ว่าจะเป็นการเริ่มที่จะมีการร่วมเพศหรือเป็นทางเลือกเพื่อสร้างความสุขในกรณีที่ไม่กล้าร่วมเพศแบบอื่น ซึ่งจากการสัมภาษณ์ “เกย์” ไม่ถือว่าเป็นเรื่องที่น่ารังเกียจแต่อย่างให้ ถือว่าเป็นรูปแบบส่วนหนึ่งในการร่วมเพศ หรือใน “เกย์” บางคน เมื่อมีการปฏิบัติที่ดีเป็นที่ถูกใจก็ถือเป็นแนวทางหลักในการร่วมเพศด้วยซ้ำ

3.1.2 การร่วมเพศทางทวารหนัก

การร่วมเพศทางทวารหนักถือว่าเป็นสิ่งที่ปกติในหมู่ “เกย์” เพราะเป็นวิธีที่แสดงความรักและความต้องการทางเพศเนื่องจาก “เกย์” ไม่มีช่องคลอดที่ใช้ในการร่วมเพศเหมือนหญิง-ชาย ทั่วไป การร่วมเพศทางทวารหนักจึงเป็นวิธีการหลักในการร่วมเพศของ “เกย์”

รัจรี นพเกตุ (2542 : 112) ได้กล่าวถึงการร่วมเพศทางทวารหนักไว้ว่า ทวารหนักมีเส้นประสาทเลี้ยงจำนวนมากและไวต่อการสัมผัส ดังนั้น มีหลายคู่ที่ชอบให้คู่อีกฝ่ายของตนสัมผัสทวารหนักในระหว่างการร่วมเพศ กล้ามเนื้อวงแหวนรอบๆ รูทวารจะหดตัวทั้งผู้ชายและผู้หญิง และระหว่างที่ถึงจุดสุดยอดแต่ก็มีหลายคนที่มีความรู้สึกต่อต้านการกระตุ้นความรู้สึกที่ทวารหนัก การร่วมเพศทางทวารหนักเป็นสิ่งที่ปกติในหมู่วัยรุ่นเพศเดียวกัน ในปี ค.ศ.1948 คินซี (Kinsey) และคณะ พบว่าประมาณ 11 เปอร์เซ็นต์ จากกลุ่มที่สำรวจมีพฤติกรรมชนิดนี้ และ 8 เปอร์เซ็นต์ ที่ประสบความสำเร็จ แต่จากการสำรวจปีต่อๆ มาจนถึงปี ค.ศ.1993 จำนวนเปอร์เซ็นต์ เพิ่มขึ้นตามลำดับซึ่งจากความคิดของ “เกย์” ในการร่วมเพศทางทวารหนักนั้น ผู้วิจัยไม่ขอถามถึงวิธีการเนื่องจากได้ข้อมูลที่เกี่ยวข้องได้ครอบคลุมชัดเจนแล้วกับประเด็นการร่วมเพศในรูปแบบนี้เป็นหลัก ได้ความว่า

...ไม่คิดว่าแปลกอะไร ใครๆก็รู้ เราทำกันแบบไหน ปกตินะ.... ก็เราคงไม่คิดเรื่องอย่างว่ามากมายหรอก เรารักเราถึงให้รักก่อนถึงทำ ไม่ใช่จะเอากันทำเฉยๆ ต้องเกิดจากความรัก ต้องรักเป็นหลัก คนที่มองว่า สำส่อนนะ พี่เคยเจอ หว่าว่าเป็นพวกไม่ป่าเดียวกัน เป็นพวกเอาข้างหลังทุเรศ เห็นว่าเราจะมีอะไรกับใครก็ได้ ไม่จริงเลย เราเลือกนะ ไม่ใช่ชอบใครก็ให้เอาหมด ...

จากการสัมภาษณ์ สรุปได้ว่า “เกย์” มีความคิดที่ยังสนใจในการมองของสังคมทั่วไปที่ยังเห็นว่าการร่วมเพศของ “เกย์” เป็นสิ่งที่สกปรก สำส่อน ร่วมเพศแบบไม่เลือกคน ความคิดทางสังคมเหล่านั้นเอง คำนึงกับเจตคติของ “เกย์” ซึ่งได้ให้ความแนวทางการเลือกที่เพศสัมพันธ์ของกลุ่ม “เกย์” ว่า ต้องมาจากความรักไม่ใช่จากการความต้องการทางเพศที่เกินพอดีหรือเรียกว่า สำส่อน ต้องมีความสะอาด ซึ่งเมื่อรวบรวมกับการร่วมเพศโดยใช้ปาก จากข้อมูลที่ให้สัมภาษณ์ “เกย์” มีแนวทางในการปฏิบัติทางเพศระหว่างกันเป็นแบบผลัดเปลี่ยนวิธีการ ไม่ว่าจะเป็นวิธีการใช้ปากกับการร่วมเพศทางทวารหนัก ซึ่งการร่วมเพศทางทวารหนักนี้เองสามารถที่จะโยนไปสู่วิถีชีวิตทางเพศที่ได้กำหนดแยกแยะประเภทของ “เกย์” ตามรูปแบบการปฏิบัติต่อกันได้ด้วย

3.2 ความสัมพันธ์และกิจกรรมเกี่ยวกับเพศสัมพันธ์ของ“เกย์”

จากการสัมภาษณ์ ทราบว่า “เกย์” มีแนวทางการร่วมเพศที่แน่นอนชัดเจน ตามวิธีการดังกล่าว ในการศึกษาครั้งนี้จะเน้นประเด็นลงไปที่ “เกย์” เป็นหลัก จากการศึกษา พบว่า “เกย์” นี้มีอยู่ด้วยกัน 3 บทบาทคือ เป็นฝ่ายกระทำอย่างเดียวหรือเกย์คิง (Active homosexual) เป็นฝ่ายรองรับการกระทำอย่างเดียวหรือเกย์ควีน (Passive homosexual) แบบผสม คือ เป็นทั้งฝ่ายกระทำและฝ่ายรองรับการกระทำ (Bisexual) ซึ่งผู้วิจัยไม่ได้มีแนวทางในการแยกแยะประเภท จุดประสงค์ในการหาข้อมูลคือการทราบแนวทางการปฏิบัติทางเพศของ “เกย์” โดยความคิดแรกคือการเข้าใจของ “เกย์” เกี่ยวกับ “เกย์” รูปแบบต่างๆ

... พี่ว่า น่าจะแบ่งออกเพียงภายนอก ตอนแรกๆ พี่ก็มีความคิดนะ เออ มองดู เออเนี่ย ดูเป็นแมนๆ เออ เป็น คิง เออไฉน ดูสาวๆ เป็นควีน ...

จากการมองของ “เกย์” ในระยะแรก ทราบถึง การมอง “เกย์” แบบต่างๆตามการสังเกต ภายนอกเป็นหลักซึ่งเป็นการสังเกตที่ง่ายที่สุด แต่เมื่อถามถึงบทบาททางเพศกับการดำเนิน กิจกรรมการร่วมเพศ ได้ข้อมูล ดังนี้

... พี่ว่ามันไม่มีใครเป็นคิง เป็น ควีน ถาวร หรือก มันก็ผลัดๆกันนั่นแหละคราวนี้ เอ็งรุก คราวหน้า เอ็งรับ มันก็ไม่แน่นอนตายตัวนะ คือทำได้ทั้งคู่ เป็นฝ่ายทำได้ เป็นฝ่ายถูกทำได้เจอมายะนะ มันอยู่ที่อารมณ์นะ จะบอกว่ารุกได้ รับได้อย่างเดียวก็ไม่ได้ มันไม่เด่นชัด แน่หรือหรือ ผมเองก็ได้ทั้งรุกทั้งรับที่เจอๆก็เป็นแบบนี้ชะยะยะ เยอะมาก คือเปลี่ยนรูปแบบได้ ก็ดีนะ ชอบ ทำให้ไม่เบื่อ ...

สรุป คือ การแบ่งประเภทของ “เกย์” อาจแบ่งได้ตามการมองภายนอก เป็นการอิงลักษณะ การแสดงออกมากกว่า แต่เมื่อผู้ให้สัมภาษณ์ได้ให้ข้อมูลทุกคนได้ให้ข้อมูลเหมือนกันทุกคนในกรณี ของ “เกย์” แบบผสม จึงน่าแปลกในว่าในปัจจุบัน การที่จะแบ่งประเภทของ “เกย์” ออกเป็นเกย์คิง เกย์ควีน เกย์แบบผสม อาจแยกได้เพียงการแสดงออกภายนอก ว่ามีระดับการแสดงออกมากน้อย เพียงใด แต่การปฏิบัติกิจกรรมทางเพศจะเห็นได้ว่า ไม่แน่นอนเสมอไป ตัวอย่าง เช่น เกย์คิง อาจไม่ใช่ฝ่ายรุกเสมอไป หรือเกย์ควีนก็ไม่ใช่จะเป็นฝ่ายรับเสมอไป ก็จะเข้าประเด็น รูปแบบการ ร่วมเพศแบบ “เกย์” แบบผสมมีแนวโน้มที่เพิ่มมากขึ้น ดังนั้นวิถีการร่วมเพศของ “เกย์” จึงเปลี่ยนไปโดยสามารถที่จะผลัดเปลี่ยนเป็นฝ่ายกระทำและฝ่ายรับมากขึ้น

3.3 การหาคู่รักของ “เกย์”

เมื่อมนุษย์ได้ถูกกำหนดมาให้เกิดเป็นเพศต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นความหมายเพศชาย และเพศ หญิงแล้ว มนุษย์เกิดมาพร้อมกับการที่ต้องหาคู่สัมพันธ์เพื่อที่จะดำรงเผ่าพันธุ์และการดำรงอยู่เป็น หลักบรรทัดฐานหลักของชีวิตมนุษย์ ทั่วๆ ไป “เกย์” ก็เป็นอีกหน่วยหนึ่งของสังคมที่ถูกสร้างให้เป็น ผู้ที่ประสบกับความกำกวมระหว่างเพศ ซึ่งในการมองการคู่รักของ “เกย์” จึงมีความน่าสนใจ ว่า พวกเขาได้มีการมองหาผู้รัก คู่สัมพันธ์ อย่างไร การให้ข้อมูลของ “เกย์” จึงมีความสำคัญในการที่จะ เป็นกุญแจให้ทราบแนวทางดังกล่าว โดยเริ่มจากมโนภาพและอุดมคติของ “เกย์” ได้ความว่า

... พี่ว่า ต้องหุ่นดี เป็นแบบดีๆ คือถ้าหุ่นดี แมนๆ แต่อะไร มันก็หล่อ หน้าตาพอไปวัดไปวาได้ แต่ ถ้าได้แบบจืดๆหน่อยก็ดี ดีๆ หน่อย ถึงไม่ดีมากขอให้หุ่นดี ยิ่งเล่นฟิตเนส มีเนื้อมีหนังบ้าง มีกล้ามเนื้อ แข็งแรง มั่นดูดี แข็งแรง ทะมัดทะแมง ไข่เลย...

แต่ในความเป็นจริงแล้วการที่ “เกย์” ได้สร้างความต้องการทางความคิดหรืออุดมคติ ก็เป็นแนวทางหนึ่งในการที่ทำให้ “เกย์” มีต้นแบบ มีหลักในการหาคู่ซึ่ง “เกย์” เองก็มีการตั้งแนวทางไว้เหมือนกันคือมองที่รูปลักษณ์ภายนอกเป็นส่วนมากคือ เน้นที่รูปร่าง เป็นการให้ความสำคัญทางสรีระ หน้าตา ซึ่งแสดงให้เห็นว่า “เกย์” ได้ให้ความสนใจมากเป็นพิเศษ แต่เมื่อถามประสบการณ์กับผู้ที่เคยมีสัมพันธ์ทางเพศกับคู่รักมาแล้ว ได้ข้อมูลที่น่าสนใจว่า

...ขอให้เป็นคนดีนะ รักเราให้ได้มากๆ คือที่ผ่านมาพี่เจอแต่ผู้ชายเลวๆ พวกปอกลอกมากๆ เยอะนะ เชื้อใหม่หน้าก็หล่อ เลวแสนเลว ต้องนั่งร้องไห้ แต่พี่ก็ต้องยอม เพราะรักเขา จนทุกวันนี้ พี่ขอแค่เป็นคนที่ดีกับพี่บ้าง ก็ได้แฟนปัจจุบันนะ ...เป็นเกย์เหมือนกันนะ อยู่กินกันแบบผัวเมียทั่วไป...

การมองหาคู่รักของ “เกย์” มีการเปลี่ยนไป ทั้งในเรื่องของความคิดและแนวทางที่เป็นจริงมากขึ้นโดยจากข้อมูลให้ผู้สัมภาษณ์ได้ให้ข้อมูล จะเห็นได้ว่าการสร้างความสัมพันธ์กับชายแท้เป็นสัมพันธ์ภาพที่ไม่ยั่งยืน ไม่จริงใจ ทำให้ “เกย์” มีการปรับเปลี่ยนแนวทางการหาคู่รักที่เข้ากับตนจากข้อมูล คือการเลือกคบกับ “เกย์” ด้วยกันด้วยความง่ายต่อการคบหาและการมองค่าของความเป็นมนุษย์ในระดับเดียวกัน ไม่ต้องอธิบายกับสังคมมากนักไม่ต้องกลัวว่าอีกฝ่ายจะทำให้ผิดหวังโดยจากข้อมูลที่ว่าคนที่ เป็น “เกย์” เหมือนกันจะเข้าใจในวิถีทางที่เหมือนกัน ทำให้ “เกย์” ในปัจจุบันมีการคบหากันเองแบบที่มีความสัมพันธ์ทางเพศเป็นคู่ๆ กันมากขึ้น

3.4 สัมพันธ์ทางเพศกับเพศหญิง

ในการศึกษาในครั้งนี้ผู้วิจัยได้เน้นประเด็นในการคบหาแบบคู่รักกับเพศตรงข้ามหมายถึงเพศหญิงเพื่อศึกษาว่า “เกย์” ทั่วไป มีการคิดเห็นอย่างไรกับเพศหญิง เพื่อมุ่งประเด็นไปที่การคบหาเป็นคู่รักของ “เกย์” กับเพศหญิงว่ามีความเป็นไปได้มากน้อยเพียงใด และ “เกย์” มีเจตคติในเรื่องดังกล่าวอย่างไร เพราะแนวคิดหนึ่งที่มีผู้ได้กล่าวว่า “คนที่ เป็นเกย์ถือว่าตนเองเป็นเพศหญิงมีความรู้สึกจิตใจเหมือนผู้หญิง ดังนั้น จึงไม่อาจร่วมเพศกับเพศเดียวกันได้”

... คิดว่าเป็นไปไม่ได้ เพราะพี่ไม่เคยคิด และไม่คิดจะทำ เราเองต่างหากที่ยาก เป็นอะไรเหมือนผู้หญิง พี่คิดว่า ถ้ามาเป็นเพื่อน พอได้โอเค แต่ถ้ามาแบบ เป็นแฟน พี่คงไม่เอา พี่ว่ามันอยู่ที่ใจเรานะ บางครั้งพี่ก็เคยคิด แต่มันก็ไม่ได้เราทำไม่ได้ ...

“เกย์” มีการต่อต้านที่จะมีเพศสัมพันธ์หรือการมีความสัมพันธ์แบบคู่รักกับเพศหญิงเนื่องมาจากความคิดเห็นที่ว่า เพศหญิงคือเพศเดียวกับตนตามที่ได้กล่าวไว้ หรือเพราะกลัวว่าจะเป็น การผิดถ้าคิดจะมีแฟนเป็นผู้หญิง เช่น

...ให้เลือกได้ ก็ไม่ขอมินะ แต่ถ้าต้องมีก็ได้ ถามว่าชอบไหม ก็ไม่ได้ชอบมากมาย มีได้ แต่คิดๆ แล้วไม่อยากจะทำร้ายผู้หญิง เห็นตามข่าวต่างๆ นะ พอรู้ว่าแฟนตัวเองเป็นก็มาแฉ กันที แล้วก็เลย รู้สึกว่า ไม่อยากหลอก ไม่ดีหรอก เสียทั้งเขา เสียใจ ผิดหวัง เราก็กเสีย...

“เกย์” หลายคนทราบดีว่าการที่มีคู่สัมพันธ์เป็นเพศหญิงคือ การหลอกลวงซึ่งทำให้เกิดความขัดแย้งและทุกข์ในภายหลัง ซึ่งเป็นข้อดีที่ทำให้ทราบว่า “เกย์” มีจุดยืนที่แน่นอนในเรื่องเพศ แต่เนื่องจากข้อจำกัดในการ อาจมีบ้างที่มีความสัมพันธ์กับผู้หญิงเพื่อเป็นการปกปิด เพราะ “เกย์” ยังมีอวัยวะเพศที่เป็นเพศชายที่สามารถสร้างคนให้สับสนได้ “เกย์” บางคนจึงแต่งงานจนมีทายาท

... จริงๆ แล้วก็ไม่ได้รักอะไรมากมายหรอก บอกเลยว่า มีเพราะเตี้ย เตี้ย อยากให้มีทายาทไว้สืบสกุล ตอนนั้นก็คิดมากนะ แต่มาคิดอีกที แก่ตัวไปใครจะเลี้ยงเรา ก็ต้องเปลี่ยนแนวทางใหม่ ...

ถึงแม้ว่า “เกย์” ที่ได้แต่งงานหลายคนจะมีครอบครัวจนมีทายาท โดยอาจเป็นเพราะถูกกดดัน หรืออยากมีด้วยตัวเอง ทำให้ “เกย์” หลายคนยังคงความเป็น “เกย์” โดยเป็นการปกปิดพฤติกรรมการคบหา “เกย์” ด้วยกัน แต่ยังคงรักษาสถาบันครอบครัวที่ตนเองได้สร้างมา เช่น

... ลูกพี่ก็โตแล้วนะ พี่ก็ยังมีเพศสัมพันธ์กับภรรยา นะ ก็จะมีก็เป็นผู้ชาย นะ ไม่มีไม่ได้ เราไม่ได้ชอบแบบที่เป็น แต่เราทำใจได้ เป็นหน้าที่นะ คือต้องทำ เป็นหัวโขนใหญ่เลยละ รักภรรยาไหม รักนะ รักมากด้วย เขาทำได้ทุกอย่างเพื่อเรา เราก็ก็นั่นนะ แต่เราก็ปรับตัว ทำหน้าที่พ่อ หน้าที่สามีให้ดีที่สุด ...

การสร้างความสัมพันธ์ทางเพศกับเพศหญิงของ “เกย์” มีการเรียนรู้ในกรณีที่ “เกย์” มีความเข้าใจตนเองและมีทางเลือกจะเห็นได้ว่า “เกย์” ไม่เลือกและมีการต่อต้านที่จะมีเพศสัมพันธ์ หรือมีความสัมพันธ์แบบคู่รักกับเพศหญิง เนื่องจากความคิดเห็นที่ว่าเพศหญิงคือเพศเดียวกับตน หรือกลัวว่าจะเป็นการผิดถ้าคิดจะมีแฟนเป็นผู้หญิง ไม่อยากให้เสียใจ เพราะสังคมก็มองในทางลบ เป็นทุนเดิมอยู่แล้ว ซึ่ง “เกย์” มีการลดความเห็นแก่ตัวในการที่จะใช้ผู้หญิงบังหน้า เพื่อปกปิดสังคม ตลอดจนการถูกประณามเมื่อทราบว่าเป็น “เกย์” ในภายหลัง อาจทำให้เกิดความอับอายทั้งสองฝ่าย ซึ่งจากข้อมูลที่ได้มาสรุปได้ว่า “เกย์” มีจุดยืนที่แน่นอนในเรื่องทางเพศ แต่เนื่องจากข้อจำกัดบางประการ เช่น ถูกสังคมจ้องจ้องก็คบผู้หญิงเพื่อเป็นการปกปิด “เกย์” บางคนแต่งงานจนมีทายาท อาจเป็นเพราะความต้องการของตัว “เกย์” ที่ต้องการมีครอบครัวเพื่อดำรง เผ่าพันธุ์วงศ์ตระกูล และเพื่อต้องการผู้ดูแลในยามชรา ซึ่งเป็นเรื่องที่ดีที่ “เกย์” มีการปรับเปลี่ยนทัศนคติและการปฏิบัติตน เพื่อให้ครอบครัว “เกย์” ได้สร้างมีความสุขตามบทบาทและหน้าที่ที่ “เกย์” ได้รับ

4. โลกส่วนตัวของ “เกย์”

บุคคลที่เป็น “เกย์” มักจะมองว่าตนเองเป็นชนกลุ่มน้อยถึงแม้จะมีการยอมรับแต่ก็ไม่ได้รับการยอมรับทั้งหมด ยังมีการจัดรูปแบบทางสังคมที่ยังนึกถือเอาค่านิยมเก่าๆ ที่ยังคงมีการกีดกัน มีการแบ่งแยก “เกย์” จึงได้มีรูปแบบการจัดการและมีการรวมตัวภายในกลุ่มเพื่อแยกตัวเองออกมาจากสังคมที่มีอคติกับพวกเขา โคลแมน (Coleman. 1984) กลุ่ม “เกย์” จึงมีการสร้างโลกส่วนตัวที่คงอยู่ซึ่งความเป็นกลุ่ม “เกย์” ได้ ซึ่งปรากฏตัวให้เห็นทั่วไป เนื่องจากผู้วิจัยไม่อาจทราบได้เลยว่าในสังคมย่อยที่ “เกย์” ได้ดำเนินชีวิต ให้ความสำคัญต่อการดำรงอยู่อย่างไร ถ้าไม่ได้สำรวจข้อมูลจากผู้ที่เป็น “เกย์” โดยตรง

...ยอมรับนะบางครั้งคิดว่า เรามีโลกมีสังคมที่เป็นของเรา มีการดำเนินชีวิตที่เป็นพิเศษนะ คือไม่เหมือนธรรมดาทั่วไป มันเหมือนกับการที่เราได้สร้างความเป็นตัวเองนะ ต่างกับผู้อื่น คือ ผู้ชายคนอื่น ๆ มีบาร์ มีหนัง ที่ทำให้ชาวเรา มากขึ้น บางครั้งก็ไม่ชอบนะที่คนอื่นเขามาวา พวกอย่างนั้น พวกอย่างนี้ แต่เราต้องยอมรับมันนะ มันจะเป็นอย่างไรละถ้าไม่มีส่วนที่เป็นของชาวเรา...

จากการสัมภาษณ์ทำให้ทราบว่า “เกย์” ได้สร้างรูปแบบที่มีความชัดเจนในการบ่งบอกความเป็น “เกย์” ผ่านการแต่งกายซึ่งมีความเป็นรูปลักษณะเฉพาะตัว โดยสามารถโยงไปถึงการกำหนดพื้นที่ให้ทราบถึงการยอมรับทางสังคม เช่น

... คิดว่าเพราะพวกเราเป็นคนกลุ่มหนึ่งของสังคมมั้ง ไม่คิดอย่างอื่น ก็ไม่แปลกที่จะมีพื้นที่ของเราเอง ไม่ว่าจะเป็น บาร์ของเราโดยเฉพาะ ก็บาร์เกย์ ฟิตเนส ชวน่า อีกหลายอย่าง ก็ดีนะ เหมือนกับว่าเราเองเริ่มมีความเป็นส่วนตัว ใครๆก็เริ่มทราบ และยอมรับมากขึ้น...

จากการสัมภาษณ์เพื่อสำรวจหาข้อมูลเบื้องต้นเกี่ยวกับหัวข้อดังกล่าวทำให้ทราบว่า “เกย์” มีการดำเนินชีวิตกับการกำหนดโลกส่วนตัวได้ตามความเข้าใจในวิถีชีวิตของตนเองทั้งเป็นลักษณะนามธรรมและรูปธรรม คือในส่วนหนึ่ง วัฒนธรรมย่อยของชาว “เกย์” ได้เข้าใจและมีการรับรู้เป็นข้อมูลที่ทำให้พวกเขาได้ติดต่อข้อมูลด้วยตนเองในกลุ่มว่าเป็น “เกย์” เหมือนกันซึ่งในกลุ่มของผู้ให้สัมภาษณ์ได้ให้ข้อมูลการรับรู้ส่วนตัวในโลกของ “เกย์” โดยอาศัยจากการให้ข้อมูลของ “เกย์” ที่เป็นผู้ให้สัมภาษณ์เป็นหลัก ไม่ว่าจะเป็นการแต่งกาย บาร์ “เกย์” วีซีดี “เกย์” และ ภาษา “เกย์” โดยในทุกหัวข้อที่กล่าวมาแล้วล้วนมีความสำคัญต่อ “เกย์” ทั้งสิ้น โดยเริ่มจาก

4.1 การแต่งกาย

การแต่งกาย นอกจากจะเป็นการบอกเพศได้อย่างง่าย ตัวอย่างเช่น ผู้ชายจะไม่ควรใส่กระโปรง ถ้าเป็นชายแท้ ผู้หญิงไม่ควร ใส่สูท ผูกไทด์ นุ่งกางเกง ซึ่งเรื่องการแต่งกายนี้เองได้เป็นแนวทางหนึ่งที่สังคมได้เข้ามามีกำหนดรูปแบบสร้างความเป็นกลุ่มเป็นก้อนของคนที่อยู่ในสังคมว่า

แต่งแบบนี้ ผู้ชายแต่งแบบนี้ผู้หญิง ซึ่ง “เกย์” ก็เป็นเหมือนกับว่าอยู่ตรงกลาง ในอดีตการแต่งกายของ “เกย์” จะแต่งกายแบบผู้ชายทั่วไป แต่ในปัจจุบันการแต่งกายของ “เกย์” เปลี่ยนเป็นการแต่งกายที่เป็นเอกลักษณ์มากขึ้น สามารถสังเกตได้บ้าง แต่ก็ไม่ทั้งหมดเพราะแต่การแต่งกายนี้เอง ก็เป็นส่วนสำคัญหนึ่งในการมีความเป็นตัวตน มีความเป็นกลุ่มและเป็นเอกเทศมากขึ้น ซึ่งผู้ให้สัมภาษณ์ “เกย์” ได้ให้แนวทางการแต่งกาย ดังนี้

...ที่เลือกอันดับแรกเลยคือ ต้องพอดีตัว เน้นสีสันทัน ไม่ทึบมาก มีสีสันทนอย่าใส ไซ้ มีร้านขายนะ เสื้อผ้าเกย์ เครื่องแต่งกายต่างๆ ก็ไปซื้อตลอด มันก็มีความต่างจากชุดธรรมดาของผู้ชายเล็กน้อยนะ เช่นเนื้อผ้าจะมันๆ เน้นยิบ กางเกงก็จะลู่ คือมันมองออกนะ เออว่าแต่งแบบเกย์นะ แต่งแบบผู้ชาย มันต่างกัน...

จากการสัมภาษณ์ พบว่า “เกย์” มีการแต่งตัวที่มีรูปแบบที่ชัดเจน เพื่อเป็นการทั้งการเลือกเนื้อผ้า ซึ่งจากผู้ให้สัมภาษณ์ แสดงให้เห็นว่า “เกย์” ทุกคนได้ให้ความสำคัญต่อการแต่งกายไม่ว่าจะเป็นการเลือกเนื้อผ้า สีสันทัน รูปแบบที่เป็นเอกลักษณ์ ซึ่งในปัจจุบันก็มีร้านค้าที่ทำมาเพื่อกลุ่ม “เกย์” โดยเฉพาะ

...ซื้อที่ร้านนะ เข้าจะมีร้านที่เป็นเสื้อผ้าเฉพาะของเกย์ ก็มีผู้ชายมาซื้อนะ พี่ซื้อ เจ้าของร้านก็รู้จักเป็นเกย์เหมือนกัน เขาก็จะบอกเรา เออ ตอนนี้อยู่มาแรง ชุดนั้นมาแรง ไม่ค่อยอยากซื้อที่อื่น...

และ

...มีขายทั่วไปนะ แต่สังเกตดูนะจะมีเกย์ขายนะ ส่วนมาก หลังๆก็เห็นเป็นร้านเลย มีแต่เสื้อผ้าของพวกเราก็จะคอยแนะนำอย่างโน้นอย่างนี้ เสื้อผ้าที่ขายก็เยอะนะ มีให้เลือกเยอะ...

สรุปว่า การแต่งกายของ “เกย์” มีการพัฒนารูปแบบเฉพาะของเสื้อผ้าเพื่อสนองความต้องการของกลุ่ม “เกย์” โดยเฉพาะให้มีความต่างจากเครื่องแต่งกายผู้ชายแท้ทั่วไป ไม่ว่าจะเป็นรูปแบบการออกแบบ สีสันทัน การจัดวาง เพื่อเป็นการแยกแยะความต่างนั้นในการสร้างพื้นที่กลุ่มของ “เกย์” นอกเหนือจากการแสดงออกรูปแบบอื่นๆ การแต่งกายยังเป็นเครื่องบ่งบอกความเป็น “เกย์” ได้อีกทางหนึ่งซึ่ง “เกย์” มีวิธีการเลือกซื้อที่ต้องการความเป็นส่วนตัว สังเกต ได้จากการที่ผู้ชายก็เป็น “เกย์” ทำให้ “เกย์” มีความเป็นส่วนตัว เพราะไม่มีการมองแบบมือคดหรือการจับจ้องด้วยความเคลือบแคลงใดๆ ในการซื้อขายยังได้เกิดปฏิสัมพันธ์ระหว่างเจ้าของร้านที่เป็น “เกย์” กับผู้ซื้อ นอกจากการซื้อขายระหว่างกันแล้ว ทำให้กลุ่ม “เกย์” มีการดำรงอยู่ในวัฒนธรรมของการแต่งกาย เพื่อออกสู่สังคมภายนอกได้อย่างผู้ที่มีวัฒนธรรมเป็นกลุ่มของตนเอง

4.2 บาร์ “เกย์”

บาร์ “เกย์” เป็นแหล่งท่องเที่ยวอีกรูปแบบหนึ่ง ซึ่ง “เกย์” ใช้บริการ มีการจัดรูปแบบการให้บริการไม่ว่าเป็นการนัดพบ การคบหา และการหาคู่ ซึ่งล้วนแต่มีการถ่ายทอดวัฒนธรรมการดำรงอยู่ของ “เกย์” เมื่อผู้วิจัยได้ถาม “เกย์” ผู้ให้สัมภาษณ์ข้อมูลที่เคยเที่ยวบาร์ “เกย์” ซึ่ง “เกย์” ได้ระบุแหล่งที่เที่ยวว่ามีทั้งแถบสีลม พัฒน์พงศ์ รัชดา สุขุมวิท และเพชรบุรีที่กระจายกันอยู่ ซึ่งบาร์ “เกย์” ในปัจจุบันมีการเพิ่มจำนวนมากขึ้น เป็นเครื่องบ่งบอกจำนวนของ “เกย์” เพิ่มมากขึ้น

... มันดีนะมีแต่พวกเรา มีแต่เกย์เหมือนเรา ไม่เกิดอาการประหม่า ด้วยซ้ำเขาไปแล้ว เหมือนได้เข้าบ้าน เข้าไปสนุก กับเพื่อน กับคนที่ไม่รู้จัก บางคนก็ไม่รู้จักนะ บางคนก็รู้จักก็ได้ทักถามเป็นอย่างไร ได้เมาท์แตกกระจาย เพื่อนๆเราน่ารัก ไม่เสแสร้งนะ เกย์เหมือนกันนะ...

และ

... เครียดๆ ก็ไปนะ บางทีมีอะไรไม่พอใจอะไร เจ้านายด่า ก็ไป ไปแล้วสนุกสนาน ลืมความทุกข์ได้ คิดดูนะเคยไปบาร์ธรรมดา สุขของเราไม่ได้ มีแต่คนเหมือนเรา เกย์เหมือนกันทำอะไรก็ได้ เหมือนกับการพักผ่อนนะ ไปแล้วคลายเครียดไปเฮฮาสังสรรค์ เราทำให้มีความสุขได้จากโลกของเราเอง...

จากการสัมภาษณ์ “เกย์” รู้สึกถึงความเป็นตัวเอง รู้สึกสบายใจ ไม่ต้องปิดบังหรือหลบซ่อน จึงทำให้มีความรู้สึกว่าเป็นเจ้าของสถานที่ บาร์ “เกย์” จึงเป็นแหล่งเที่ยวสำคัญของ “เกย์” ที่เป็นจุดศูนย์กลางสำคัญของผู้ที่เป็ “เกย์” ทั้งหลายได้มีการรวมกลุ่มพบปะสังสรรค์ นอกจากนั้นยังเป็นสถานที่ปฏิสังสรรค์ทางสังคมและการพักผ่อนหย่อนใจแล้ว บาร์ “เกย์” ก็ที่เป็นแหล่งในการชดเชาตามวิถีชีวิตแบบ “เกย์” ด้วย

... เออ บางเรื่องเรามองข้ามนะ เราคิดว่า เราทำตัวดีแล้วนะ ก็ได้ที่นี้แหละ ทำให้เห็นตัวอย่าง บางคนวางตัวดี ดูน่ารัก บางคนห่วย เน้ม ใช้ไม่ได้เราก็ก๊เบ้มาคิด แล้วนำไปใช้ได้นะ เพราะมีคนเยอะ เราได้เห็นแต่พวกเดียวกันได้ ได้จำสิ่งดีได้เยอะ...

และ

... ทำให้รู้แหละ คนอย่างเรา เป็นอย่างไร เรามีตัวตนจริง นี่ไง พวกเรา พวกเราทั้งนั้น ไม่เจียบเหงา ไม่ต้องคาดหวัง ต้องอย่างนั้นต้องอย่างนี้ เรามีตัวอย่าง มีตัวตนให้ดูอยู่แล้ว ทำดี ทำไม่ดี จดไปใช้ได้ อีกเยอะ...

บาร์ “เกย์” เป็นการให้พื้นที่เฉพาะต่อ “เกย์” ซึ่ง “เกย์” ทุกคนรู้สึกถึงความเป็นตัวเองว่ามีตัวตน เป็นสังคม ทำให้รู้สึกสบายใจ ไม่ต้องปิดบังหรือหลบซ่อน บาร์ “เกย์” จึงเป็นแหล่งเที่ยวสำคัญของ “เกย์” และเป็นจุดศูนย์กลางสำคัญของผู้ที่เป็ “เกย์” ทั้งหลาย ได้มีการรวมกลุ่ม พบปะสังสรรค์ การนัดพบ การคบหา และการหาคู่ ซึ่งล้วนแต่มีการถ่ายทอดวัฒนธรรมการดำรงอยู่ของ

“เกย์” นอกจากนั้นยังเป็นสถานที่ปฏิสังสรรค์ทางสังคม และการพักผ่อนหย่อนใจ ยังเป็นแหล่งในการชดเชยตามแบบของ “เกย์” และถือว่าเป็นอีกวิถีชีวิตแบบ “เกย์” อีกแบบหนึ่งที่มีความสำคัญต่อการดำรงชีวิตของ “เกย์” อย่างมาก

4.3 วิถีดี “เกย์”

วิถีดี หรือที่เรียกกันติดปากว่า หนังสือดีมีเดียอีกรูปแบบหนึ่งที่มีการพัฒนามาจากวิดีโอ วิถีดี เป็นที่นิยมแพร่หลายมากขึ้นในปัจจุบัน มีรูปแบบลักษณะที่กระชับรัดกุมต่อการเก็บรักษา ระบบเสียงที่ดี ชัดเจน มีการนำเสนอที่ครบทั้งภาพและเสียง ใช้ประกอบในการชมง่าย และสามารถที่จะหาซื้อได้ไม่ยากนัก ราคาไม่แพง ในแวดวงวิถีดี หรือหนังสือดีในปัจจุบันมีทั้งหนังสือละคร ภาพยนตร์ธรรมดา คือไม่มีบทและภาพของการร่วมเพศ ไปจนถึงหนังสือแอ็กต์ ที่มีบทและภาพการร่วมเพศชัดเจน ในส่วนของหนังสือที่เกี่ยวกับ “เกย์” ผู้ให้สัมภาษณ์ได้ให้ข้อมูลดังนี้

... ในส่วนของหนังสือที่เป็นภาพยนตร์ พี่ว่าเขาทำออกมาเยอะนะ ไม่ว่าจะเป็นเรื่อง(...) เรื่อง(...) หลายเรื่องนะ ส่วนหนังสือพี่ว่าทำออกมาไม่แพ้กับหนังสือชายหญิงเลย...

เมื่อ “เกย์” ทราบว่ามีหนังสือที่ผลิตออกมา เพื่อสนองความต้องการของกลุ่มบุคคลที่เป็น “เกย์” แล้ว การซื้อหา ก็ตามมา สถานที่ขายหนังสือ ตามประสบการณ์ของ “เกย์” ข้อมูลคือ

... ก็ที่ขายกันก็มีที่ที่ไม่ค่อยมีคนเห็นนะ หรือตามซอกตึก ย่าน(...). คือจะรู้กันเองว่าขาย เดินไปตามซอกเห็นผู้ชายเป็นกลุ่ม ไซ้แล้ว เขาจะขายกันเป็นส่วนตัวมากนะ คือสมมุติว่ามีหนังสือไปขายกันแผงหนึ่ง เขาก็จะเอาหนังสือไปไว้ลึกๆ นะ มีเยอะ...

และ

...คือถ้าเป็นหนังสือปกติ ธรรมดา ก็ซื้อที่ร้านนะ ของแท้ แต่ถ้าเป็นหนังสือแอ็กต์ ทราบจากเว็บไซต์ ว่าขายที่ (...) ก็เลยลองไปหาดู ก็เจอจริง มีให้เลือก แต่ต้องหน้าด้าน ห้ามอาย กล้องที่วางจะต่างกับกล้องอื่นๆ...

จากการที่ “เกย์” ได้แสวงหาสถานที่ซื้อได้ความว่า “เกย์” ได้ให้แนวทางการบริโภคสื่อประเภทนี้ การซื้อหาหนังสือ “เกย์” นั้น ถึงจะมีการแยกที่เป็นสัญลักษณ์ที่ทราบกันเองในหมู่ของผู้ที่เลือกซื้อ คือแยกไว้ด้านใน หรือมีการแยกสีของปกที่ใช้บรรจุ เพื่อง่ายต่อการเลือกหา ก็ยังต้องรู้สึกอาย เมื่อต้องเจอกับผู้อื่นที่มอง ในระหว่างการเลือก

...ก็อายนะ แต่ก็ความอายดูนะ ก็ต้องเลือก ต้องรีบๆ เลือก บางคนเขามองนะ หลังๆไม่ค่อยจะอายเท่าไร ก็ยังไปเลือกอยู่ ทำใจได้หรอกดู...

“เกย์” บางคนเกิดอาการอาย เพราะการมอง การจับจ้องของบุคคลรอบข้างระหว่างการเลือกซื้อหนังแผ่น “เกย์” บางคนได้มีการปรับเปลี่ยนการซื้อหาเป็นทางเลือกอื่นๆที่ “เกย์” เลือกใช้คือ

... ตอนนั้นเล่นเน็ต ไปเจอ เออ ลองสั่งดู เออ ดี ไม่ต้องตากหน้าไปเลือกที่ร้าน ก็สะดวกดีนะ ง่ายๆ ไม่มีตัวตน เป็นส่วนตัว...

แนวทางการเลือกซื้อ วิธีดี หรือหนังแผ่นของ “เกย์” ในเมื่อต้องประสบกับความอับอายที่จะเลือก หน้า “เกย์” ต่อหน้าคนอื่น ที่ไม่ใช่ “เกย์” ในขณะที่เป็น “เกย์” ยังต้องพบกับการต่อต้านจากสังคมรอบข้างอยู่ “เกย์” จึงมีก๊อปปี้การรับสื่อ คือถ้าทนต่อการถูกจับจ้องไม่ได้ ก็สั่งทางอินเทอร์เน็ต ลำดับต่อมาคือความจำเป็น และประโยชน์ของหนังแผ่น “เกย์” จากความคิดและเจตคติของ “เกย์” มองว่า

...มันผ่อนคลายนะ ก็เหมือนกับการดูหนังทั่วไปคือที่ดูก็เพราะมันช่วยได้เยอะ เราไม่ต้องคิดอะไรไม่ดี คือไม่ไปทำอนาจารเด็กชาย อะไรอย่างนี้ เรามีการปลดปล่อย มันมีผลนะ จริงนะ บางครั้งพี่เคยมีเพื่อนนะ เขาบอกเลยนะ ที่เขาไม่กระทำชำเราเด็กนักเรียน เพราะเขามีการปลดปล่อยที่เพียงพอ ก็ดีนะ...

และ

...ทำให้คิดจินตนาการได้ง่ายขึ้น ไม่ต้องคิดว่า ผู้ชายคนนี้ ผู้หญิงคนนั้นเป็นเรา อะไร อย่างนั้น ถ้าไม่ยากแต่เนี่ยเราจะพิเศษหน่อยที่เป็นหนังของเรา เป็นหนังที่เหมาะสมกับเราจริงๆเป็นการบอกการกระทำที่ถูกต้องได้บ้างในเรื่องเซ็กส์ เขาทำอะไร ฟังก์ก็ได้ตัวอย่างมาจากหนัง พวกนี้แหละ ...

แม้จะมีความไม่สะดวกในการเลือกหา ในระยะแรก “เกย์” ทุกคนล้วนมีวิธีการที่จะซื้อหาสื่อประเภทนี้ ไม่ว่าจะเป็นการซื้อโดยผ่านเครื่องมือหรือบุคคลอื่น เช่น ฝากเพื่อน ซื้อผ่านคอมพิวเตอร์ ด้วยเหตุผลที่ว่า เพื่อลดการจับจ้อง การมองที่เป็นแง่ลบ หรือแม้แต่การที่เจ้าของร้านนำเอาไปแยกไว้ ส่วนหนึ่งทำให้ “เกย์” ถูกจับจ้องมากขึ้น “เกย์” ทุกคนไม่ปฏิเสธเลยว่ามีผลและมีความเห็นตรงกันว่ามีส่วนจำเป็นในการดำรงชีวิต ในเรื่องของการสร้างตัวตนจากสื่อนี้ ในเรื่องของการสร้างจินตนาการและยังเป็นการป้องกันการเกิดปัญหาสังคมเช่นการกระทำชำเราเด็ก เพราะได้ใช้เป็นทางเลือกลดความต้องการทางเพศอีกทางหนึ่ง และยังเป็นทางเลือกตัวอย่างของการดำเนินชีวิตทั้งการปฏิบัติตัวทางสังคม และการมีสัมพันธ์ทางเพศที่ถูกต้อง ซึ่งก็ต้องดูอีก ว่าการผลิตหนังแผ่นเหล่านั้นมีมาตรฐาน การตีค่าความประพฤติกี่ถูกต้องมากน้อยเพียงใดด้วย เพราะจะเป็นแบบอย่างให้กับผู้ที่เป็น “เกย์” ต่อไป

4.4 ภาษา “เกย์”

“เกย์” มีการใช้ภาษาในการสื่อสารที่ใช้เฉพาะในกลุ่ม “เกย์” ซึ่งชาว “เกย์” ได้บัญญัติขึ้นใช้เพื่อสื่อความหมายระหว่างกลุ่ม “เกย์” ซึ่งความหมาย ของคำเหล่านั้น แสดงให้เห็นถึงความเป็นตัวเองของ “เกย์” อย่างไรก็ตาม ภาษา “เกย์” เหล่านี้ได้รับการเชื่อมโยงกันในสังคม “เกย์” บาร์ “เกย์” หนังสือ “เกย์” และอื่นๆ ทำให้ภาษาเฉพาะดังกล่าวกระจายไปสู่วงกว้างไปสู่แวดวง “เกย์” ทั่วไปเป็นที่แน่นอนว่าอิทธิพลส่วนหนึ่งของคำนิยามย่อมเกิดจากกลุ่ม “เกย์” ที่อยู่ในระบบของสื่อมวลชน ไม่ว่าจะเป็นหนังสือ วิทยุ โทรทัศน์และภาพยนตร์ ที่ได้เสนอศัพท์ ผ่านสื่อต่างๆดังกล่าว (บงกชมาศ เอกเอี่ยม. 2532 : 153) ทำให้เห็นได้ว่า ภาษา “เกย์” มีการคิดและการสื่อเป็นแบบเฉพาะกลุ่ม การที่ “เกย์” ได้สื่อสารโดยนำเอาภาษาเฉพาะนี้ หมายความว่า “เกย์” มีจำนวนที่มากพอต่อการใช้ใน พื้นที่จำกัดของตน เป็นที่น่าสังเกตว่าภาษา “เกย์” มีการปรับเปลี่ยนและมีความเป็นเอกลักษณ์ (ดูจากภาคผนวก ก)

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

การศึกษาวีธีของ “เกย์” เป็นการศึกษาการดำเนินชีวิตของคนกลุ่มหนึ่งที่มีความแตกต่างจากบุคคลที่สังคมตราให้เป็นผู้ที่ดำเนินชีวิตต่างจากบรรลองวัฒนธรรมทางเพศ ตามคำนิยามทางสังคมที่กำหนดขึ้น การที่ “เกย์” ถูกมองด้วยความไม่เข้าใจมีคำถามว่ามีแหล่งความรู้ใด ที่กล่าวถึงแนวทางการดำรงชีวิตของ “เกย์” อย่างถูกต้อง ทำให้ความรู้ความเข้าใจดังกล่าวที่มีอคติจากการมองเพียงมุมเดียว มาจากความไม่เข้าใจในพฤติกรรม ผู้วิจัยจึงได้ทำการศึกษาโดยใช้การวิจัยเชิงคุณภาพเป็นกุญแจไขความข้องใจว่า “เกย์” มีวิถีการดำเนินชีวิตอย่างไร ซึ่งต้องกล่าวตั้งแต่ คำเรียกขาน สาเหตุ การยอมรับตนเอง สัมพันธภาพกับบุคคล องค์กร ที่มีความเกี่ยวข้องและปัจจัยอื่นๆซึ่งปัจจัยทั้งหลายดังกล่าวก็คือการตอบคำถามเกี่ยวกับวิถีชีวิตของ “เกย์”

การวิจัยเรื่องการศึกษาวีธีชีวิตของ “เกย์” ในครั้งนี้ ได้ใช้แนวการศึกษาเชิงคุณภาพโดยใช้การสัมภาษณ์จาก “เกย์” เป็นสำคัญ ประกอบกับการสังเกตอย่างมีส่วนร่วม เพื่อให้ได้ทราบเรื่องราวที่มาจาก “เกย์” โดยตรง ในการจัดระเบียบสิ่งที่สังเกตและจัดระบบข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ จากกลุ่มบุคคลที่ยอมรับว่าเป็น “เกย์” จำนวน 10 คน ซึ่งได้มีการนัดหมายพูดคุย และได้จดบันทึก ประกอบกับการบันทึกเสียง ในการเก็บข้อมูล ในระหว่างการสัมภาษณ์

ความสำคัญในการวิจัยในครั้งนี้ เป็นการนำเอาวิถีชีวิตของ “เกย์” มาเพื่อศึกษาให้เห็นถึงการดำเนินชีวิตที่เป็นจริงของ “เกย์” กับการที่ต้องประสบกับสิ่งต่างๆไม่ว่าเป็น บุคคล องค์กร ที่มีความเกี่ยวข้องเพื่อให้สังคมมอง “เกย์” อย่างเข้าใจในวิถีการดำเนินชีวิตและนำเสนอให้เห็นว่าวิถีชีวิตของ “เกย์” เป็นเรื่องปกติ เช่นเดียวกับวิถีการดำรงชีวิตอื่นๆ ทั่วไป

ผลการศึกษา

จากข้อมูลการสัมภาษณ์ที่ได้จาก “เกย์” จะเห็นได้ว่า “เกย์” มีการดำเนินชีวิตที่เป็นเอกลักษณ์เป็นเฉพาะกลุ่ม ข้อมูลที่เกี่ยวกับ “เกย์” ตามความเข้าใจของ “เกย์” และบุคคลทั่วไปมองกันคนละแง่มุม บุคคลทั่วไปมอง “เกย์” ว่าเป็นบุคคลที่เป็นผู้ที่มีความผิดปกติ ก็เพราะไม่มีข้อมูลที่เป็นรูปธรรมเพียงพอในการตอบคำถามเกี่ยวกับวิถีชีวิตของ “เกย์” อาทิการรับรู้และตัวตน สัมพันธภาพกับบุคคล เรื่องทางเพศ และโลกส่วนตัว ซึ่งล้วนแต่เป็นส่วนประกอบที่สามารถไขข้อข้องใจในวิถีชีวิตของ “เกย์” ได้ ดังต่อไปนี้

ประการแรก การรับรู้และตัวตนของ “เกย์” กรณีนี้หมายถึงการยอมรับในการเป็น “เกย์” ของตนเองและการยอมรับในตัวตนของ “เกย์” ได้แบ่งออกเป็น 3 ข้อ คือ

1. คำเรียกขาน “เกย์” ให้การยอมรับ คำว่า “เกย์” มากกว่าคำเรียกขานบุคคลที่เป็นรักเพศเดียวกันชายแบบอื่นๆ แสดงให้เห็นว่า “เกย์” มีการนิยามเอกลักษณ์ต่อวิถีชีวิตและความเป็นตัวเองต่างจากประเภทของรักเพศเดียวกันชายทั่วไป

2. สาเหตุของการเป็น “เกย์” ตามความเข้าใจของ “เกย์” ประเด็นการเป็น “เกย์” ตามที่ได้สัมภาษณ์ พบว่า สาเหตุของการเป็น “เกย์” เข้าข่ายกรณีการเกิดเพื่อเป็น “เกย์” (Born to be gay) โดย “เกย์” ได้ให้ข้อมูลถึงกรณีดังกล่าวมากที่สุด หมายความว่า การเป็น “เกย์” เป็นการเลือกไม่ได้ที่จะเป็น แต่เป็นมาจากตัวเอง ในขณะที่เดียวกันกรณีสิ่งแวดล้อมมีผลน้อยมาก กล่าวได้ว่าสาเหตุการเป็น “เกย์” มาจากตัว “เกย์” เอง สิ่งแวดล้อมมีส่วนกระตุ้นเพียงภายนอกเท่านั้น

3. การยอมรับตนเอง “เกย์” มีแนวทางการแสดงออกความตนเองเริ่มจากเรียนรู้ ศึกษาหาข้อมูลที่จะยอมรับตัวเองให้ได้ เป็นจุดเริ่มต้นและมองตนเองว่าเป็นรักเพศเดียวกัน โดยผ่านการต่อสู้ดิ้นรนทางจิต ในการพยายามที่จะรับความรู้สึกแบบรักเพศเดียวกัน อีกทั้งยังต้องเผชิญกับความสับสนของแนวทางที่จะนิยามตนเอง ทำให้มีโอกาสหันมาพิจารณาถึงความรู้สึกของตนเอง และเมื่อมีการคลี่คลายความกังวลเนื่องมาจากการยอมรับไม่มองว่าการเป็น “เกย์” เป็นเรื่องผิดปกติ มีผลให้ “เกย์” มีความภาคภูมิใจในตนเอง และสามารถบอกกับตนเองว่าเป็น “เกย์” ได้อย่างมั่นใจ ต่อมาจึงเข้าสู่การยอมรับกับบุคคลรอบข้างทั้งที่เป็น “เกย์” และไม่ใช่ “เกย์”

ประการที่สอง สัมพันธภาพกับบุคคล ได้มีการจัดกลุ่มบุคคลที่มีความสำคัญต่อวิถีชีวิตของ “เกย์” ในมีการปฏิสัมพันธ์ตามข้อมูลที่ได้สัมภาษณ์ แบ่งออกได้ 4 กลุ่ม ดังนี้

1. สัมพันธภาพกับบุคคลในครอบครัว คนในครอบครัว ไม่ว่าจะเป็น พ่อ แม่ พี่น้องในระยะแรก ไม่ยอมรับ มีความคิดในทางลบ จากความไม่พอใจ ที่บุตรชายเป็น “เกย์” บางครั้งมีการทำร้ายร่างกาย ทำให้ “เกย์” ลดที่จะแสดงออกในพฤติกรรม “เกย์” นั้นๆ ออกมา ทำให้เกิดความเครียด ความอึดอัดใจและไม่สบายใจ ผิดกับครอบครัวที่ให้การยอมรับและเข้าใจในพฤติกรรม “เกย์” ในครอบครัวนี้จึงสามารถที่จะยืนหยัดต่อสู้ใช้ชีวิตและ มีความภูมิใจ กล่าวได้ว่าครอบครัวของ “เกย์” มีความสำคัญกับชีวิตของ “เกย์” มาก เพราะเป็นสถาบันที่ “เกย์” จะพัฒนาชีวิตไปสู่การดำเนินชีวิตไปในทางที่ดีหรือไม่ดีได้

2. สัมพันธภาพกับเพื่อน ในระยะแรก “เกย์” ต้องประสบต่อการมองที่แตกต่างจากจากเพื่อนที่ไม่ใช่ “เกย์” รู้สึกว่าสังคมจับจ้อง จากสังคม ถูกกล่าวหา ถูกล้อเลียน มีความวิตกกังวล ทำให้มีการปรับตัวให้เข้ากับความต้องการของตัวเองอย่างแท้จริง ภายหลังจึงได้ คบหากับเพื่อนที่มีลักษณะ พฤติกรรมที่เหมือนกับตนเอง ก็คือการพัฒนาเพื่อคบเพื่อนที่เป็น “เกย์” ยังคงรักษาสัมพันธภาพกับเพื่อนคนอื่นๆ ที่ไม่ได้เป็น “เกย์” เพียงแต่ลดบทบาท ความใกล้ชิด การมีปฏิสัมพันธ์ในด้านต่างๆ ลดลง นอกจากนั้น “เกย์” ยังมีการปรับตัวและยอมรับการติจาก ของเพื่อน ที่ไม่ชอบ “เกย์” เพื่อลดความตึงเครียด ทำให้ชีวิตของพวกเขามีความสุข ไม่หลงกลวง และเมื่อมีการคบหา

ในทางบวก คือ ให้กำลังใจทำให้เกิดการเข้าใจตนเองและคนอื่นได้ชัดเจน สามารถที่จะดำเนินชีวิตและดำรงอยู่ในสังคมได้อย่างมีคุณค่า และไม่สร้างความเดือดร้อนหรือภาระให้กับคนรอบข้าง

3. สัมพันธภาพกับครู อาจารย์ “เกย์” ทุกคนที่ให้ข้อมูล ล้วนต้องมีการปรับตัวลดการแสดงตัวตนจริง เพื่อลดความมีอคติของ ครู อาจารย์ เพราะในบางกรณี “เกย์” บางคนถูกกระทบด้วยการกลั่นแกล้ง การว่ากล่าว ความลำเอียงต่างๆที่เกิดขึ้นไม่ว่าจะเป็นการให้การประเมินคะแนน ความไม่ไว้วางใจในการทำกิจกรรม ทำให้ “เกย์” ต้องยอมรับตามกฎระเบียบนั้นๆโดยดี ยอมปฏิบัติเช่นชายแท้ทั่วไป

4. สัมพันธภาพกับบุคคลในที่ทำงาน “เกย์” ยังคงถูกต่อต้านจากเพื่อนร่วมงานและหัวหน้างาน ที่ยังไม่เปิดรับต่อการเป็น “เกย์” จากการที่ผู้ให้สัมภาษณ์หลายคนต้องประสบกับความทุกข์ ต้องปรับตัวให้เข้ากับความต้องการของหัวหน้างาน ถึงแม้ว่าจะมีการปรับตัวแล้วก็ตามก็ไม่สามารถลดความมีอคตินั้นลงๆ ได้ทั้งหมด ในขณะเดียวกัน “เกย์” บางรายมีความสุขในการทำงานอย่างแท้จริง ก็เนื่องมาจากหัวหน้างาน เพื่อนร่วมงานให้การยอมรับและมองผู้ที่เป็น “เกย์” เช่นคนปกติทั่วไป ทำให้ “เกย์” เต็มใจที่จะรับผิดชอบการทำงานในตำแหน่งของตนในอาชีพนั้นๆ อย่างแท้จริง

ประการที่สาม เรื่องทางเพศ เรื่องเพศของ“เกย์” จากข้อมูลการสัมภาษณ์ ทราบว่า “เกย์” มีการเรียนรู้จาก ตำรา หนังสือ ภาพยนตร์ วีซีดี หรือจากการได้มีปฏิสัมพันธ์แลกเปลี่ยนความรู้ กับผู้ที่เป็น “เกย์” ด้วยกัน วิถีชีวิตกับเรื่องทางเพศ “เกย์” ในการศึกษาในครั้งนี้ประกอบด้วย

1. วิธีการร่วมเพศ พบว่า “เกย์” มีการร่วมเพศ 2 แบบ คือ การร่วมเพศการร่วมเพศด้วยปากกับอวัยวะเพศ และการร่วมเพศทางทวารหนัก สังคมทั่วไปที่ยังเห็นว่าการร่วมเพศของ “เกย์” เป็นสิ่งที่สกปรก สำนวน ร่วมเพศแบบไม่เลือกคน ความคิดทางสังคมเหล่านั้นเอง คำนึงกับเจตคติของ “เกย์” ซึ่งได้ให้ความแนวทางการเลือกที่จะมีเพศสัมพันธ์ของกลุ่ม “เกย์” ต้องมาจากความรัก ไม่ใช่จากการความต้องการทางเพศที่เกินพอดีหรือที่เรียกว่า สำนวน ต้องมีความสะอาด “เกย์” มีแนวทางในการปฏิบัติทางเพศระหว่างกันเป็นแบบ ผลัดเปลี่ยนวิธีการ โดยการใช้ปากกับอวัยวะเพศ ร่วมกับการร่วมเพศทางทวารหนัก

2. ประเภทของ “เกย์” กับการดำเนินกิจกรรมการร่วมเพศ “เกย์” ทุกคน ได้ให้ข้อมูลเหมือนกันทุกคนในกรณีของ “เกย์” แบบผสม โดยสามารถที่จะผลัดเปลี่ยนเป็นฝ่ายกระทำและ ฝ่ายรับมากขึ้น การที่จะแบ่งประเภทของ “เกย์” ออกเป็น เกย์คิง เกย์ควีน เกย์แบบผสม แยกได้เพียงการแสดงออกภายนอกตามระดับการแสดงออก แต่การปฏิบัติกิจกรรมทางเพศไม่แน่นอนเสมอไป ตัวอย่าง เช่น เกย์คิง อาจไม่ใช่ฝ่ายรุกเสมอไปหรือเกย์ควีนก็ไม่ใช่จะเป็นฝ่ายรับเสมอไปเข้าประเด็นรูปแบบการร่วมเพศ “เกย์” แบบผสมนี้มีแนวโน้มที่มากขึ้น

3. การหาคู่รักของ “เกย์” การมองหาคู่รักของ “เกย์” มีการเปลี่ยนแปลงไป ทั้งในเรื่องของความคิด และแนวทางที่เป็นจริงมากขึ้น “เกย์” ทุกคนที่ให้สัมภาษณ์ มีความเชื่อว่าการสร้างความสัมพันธ์กับชายแท้เป็นสมพันธภาพที่ไม่ยั่งยืน ไม่จริงใจ ทำให้ “เกย์” มีการปรับเปลี่ยนแนวทางการหาคู่รักที่เข้ากับตน จากข้อมูลที่ได้รับคือการเลือกคบกับ“เกย์”ด้วยกัน ด้วยความง่ายต่อการคบหา และมองค่าของความเป็นมนุษย์ในระดับเดียวกัน ไม่ต้องอธิบายกับสังคมมากนัก ไม่ต้องกลัวว่าอีกฝ่ายจะทำให้ผิดหวังโดยจากข้อมูลที่ว่าคนที่เป็น“เกย์”เหมือนกันจะเข้าใจในวิถีทางที่เหมือนกัน ทำให้“เกย์”ในปัจจุบันมีการคบหากันเอง แบบที่มีความสัมพันธ์ทางเพศเป็นคู่ๆ กันมากขึ้น

4. สมพันธทางเพศกับเพศหญิง “เกย์” ไม่เลือกและมีการต่อต้านที่จะมีเพศสัมพันธ์หรือมีความสัมพันธ์แบบคู่รัก เพราะไม่อยากจะให้เสียใจ ตลอดจนการถูกประณามเมื่อทราบว่าเป็น “เกย์” ในภายหลัง “เกย์” มีจุดยืนที่แน่นอน ในเรื่องทางเพศ แต่เนื่องจากข้อจำกัดบางประการ เช่นถูกสังคมจัดจ้อง “เกย์”บางคนคบผู้หญิงในลักษณะคู่รัก เพื่อเป็นการปกปิด “เกย์”บางคนจึงได้แต่งงานจนมีทายาท อาจเป็นเพราะความต้องการของตัว “เกย์” ที่ต้องการมีครอบครัวเพื่อดำรงเผ่าพันธุ์วงศ์ตระกูล และเพื่อต้องการผู้ดูแลในยามชรา ซึ่งเป็นเรื่องที่ดีที่ “เกย์” มีการปรับเปลี่ยนทัศนคติ และการปฏิบัติตนเพื่อให้ครอบครัวที่“เกย์”ได้สร้างมีความสุข ตามบทบาทและหน้าที่ ที่ “เกย์” ได้รับ

ประการสุดท้าย โลกส่วนตัวของ “เกย์” ในการศึกษาในที่นี้หมายถึง วัฒนธรรมย่อยของชาว “เกย์” ได้เข้าใจและมีการรับรู้ เป็นข้อมูลที่ทำให้พวกเขาได้ติดต่อข้อมูลด้วยตนเองในกลุ่ม ซึ่งเป็น “เกย์” เหมือนกัน ซึ่งในกลุ่มของผู้ให้สัมภาษณ์ได้ให้ข้อมูลการรับรู้ส่วนตัวในโลกของ “เกย์” ประกอบด้วย 4 หัวข้อหลักที่มีความเด่นชัดในการสร้างพื้นที่ส่วนตัว

1. การแต่งกาย มีความต่างจากเครื่องแต่งกายผู้ชายแท้ทั่วไป “เกย์” มีการแต่งตัวที่มีรูปแบบที่ชัดเจน ไม่ว่าจะเป็นการเลือกเนื้อผ้า สีส้น รูปแบบ ที่เป็นเอกลักษณ์ บ่งบอกความเป็น “เกย์” ได้อีกทางหนึ่งซึ่ง “เกย์” มีวิธีการเลือกซื้อ และมีการพัฒนารูปแบบเฉพาะของเสื้อผ้าเพื่อสนองความต้องการเฉพาะกลุ่ม

2. ภาษา “เกย์” มีการสร้าง และบัญญัติภาษาของตนเองเพื่อใช้สื่อความหมายในกลุ่มของตนเอง“เกย์”ทำให้เห็นได้ว่าภาษา“เกย์”มีการคิดและการสื่อเป็นแบบเฉพาะกลุ่มการที่ “เกย์” ได้ดำเนินการสื่อสารโดยนำเอาภาษาเฉพาะนี้ซึ่งใช้กันเฉพาะในกลุ่มระหว่างกลุ่ม “เกย์” ซึ่งความหมายของคำเหล่านั้นแสดงให้เห็นถึงความเป็นตัวเองของ “เกย์” ภาษา “เกย์” เหล่านี้ได้รับการเชื่อมโยงกันในสังคม “เกย์” กระจายไปสู่กว้างไปสู่แวดวง “เกย์” ทั่วไป อิทธิพลส่วนหนึ่งของคำนิยามย่อมเกิดจากกลุ่ม “เกย์” ของสื่อมวลชน หมายความว่า “เกย์” ได้มีจำนวนที่มากพอต่อการใช้ในพื้นที่จำกัดของตน

3. สถานที่เที่ยว เห็นได้ว่าบาร์ “เกย์” เป็นการให้พื้นที่เฉพาะต่อ “เกย์” ซึ่ง “เกย์” ทุกคนรู้สึกถึงความเป็นตัวเองว่ามีตัวตน เป็นสังคม ทำให้รู้สึกสบายใจ ไม่ต้องปิดบังหรือหลบซ่อน บาร์ “เกย์” จึงเป็นแหล่งเที่ยวสำคัญของ “เกย์” และเป็นจุดศูนย์กลางสำคัญของผู้ที่เป็น “เกย์”ทั้งหลาย ได้มีการรวมกลุ่ม พบปะสังสรรค์ การนัดพบ การคบหา และการหาคู่ ซึ่งล้วนแต่มีการถ่ายทอดวัฒนธรรมการดำรงอยู่ของ “เกย์” นอกจากนั้นยังเป็นสถานที่ปฏิสังสรรค์ทางสังคม และการพักผ่อนหย่อนใจ ยังเป็นแหล่งในการขัดเกลาตามแบบของ “เกย์” และถือว่าเป็นอีกวิถีชีวิตแบบ “เกย์” อีกแบบหนึ่งที่มีความสำคัญต่อการดำรงชีวิตของ “เกย์” อย่างมาก

วิถีชีวิตของ “เกย์” จึงมีความเป็นเอกลักษณ์ ความเป็นตัวตนของกลุ่มที่มีการสร้างผ่านรูปแบบการดำรงชีวิตต่างๆ ที่มีวิถีแนวทาง มีวัฒนธรรมทางเพศที่มีรูปแบบชัดเจน ตรงกันข้ามกับการที่สังคมยังไม่เปิดกว้าง ไม่เข้าใจ ทำให้มีการปะทะทั้งทางร่างกาย และจิตใจ ทำให้วิถีชีวิตของ “เกย์” มีการถูกกดทับด้วยวิถีทางสังคมที่มีอิทธิพลมากกว่า “เกย์” จึงต้องมีการปรับตัวในทุกๆด้าน ไม่ว่าจะเป็นความคิดเกี่ยวกับตนเอง การมีปฏิสัมพันธ์กับกลุ่มบุคคลต่างๆ ถึงแม้ว่า “เกย์” จะมีโลกส่วนตัวที่สร้างขึ้นเพื่อกลุ่มของตน เพื่อการบอกกล่าวว่ากลุ่ม “เกย์” ของตน เป็นกลุ่มอีกกลุ่มหนึ่งที่ต้องการการมองจากสังคมให้เป็นเรื่องปกติ และสะดวกใจมากขึ้น และทำให้สังคมมองเห็นบริบทหนึ่งที่มีการนำเสนอของกลุ่ม “เกย์”และให้การยอมรับในวิถีชีวิตมากขึ้นตามลำดับ นำไปสู่ความเคยชิน และมองกลุ่ม “เกย์”อย่างไร้อคติ ต่อไป

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

ในการศึกษาวิถีชีวิตของ“เกย์”ในครั้งนี้เป็นการศึกษาที่ใช้กลุ่ม“เกย์”ที่ให้ความร่วมมือเพียงกลุ่มเล็กๆ ไม่สามารถที่จะสรุปครอบคลุมถึง“เกย์”ทั้งหมด ดังนั้นผลการศึกษาจึงเป็นเพียงแง่มุมหนึ่งที่สามารถค้นพบจากกลุ่มประชากรตัวอย่าง“เกย์” เท่านั้น ถ้าหากการศึกษาในครั้งต่อไปมีการศึกษา “เกย์” ที่มีลักษณะแตกต่างออกไปจากการศึกษาในครั้งนี้ ก็อาจทำให้ทราบผลสรุปอื่นๆ ที่มีความน่าสนใจมากขึ้น

2. ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป

ควรที่จะทำการศึกษาให้มีความครอบคลุมมากขึ้น ไม่ว่าจะเป็นกลุ่มบุคคลภายนอก องค์กรที่เกี่ยวข้อง ไม่ว่าจะเป็นการติดต่อสื่อสาร ทั้ง อินเทอร์เน็ต โทรศัพท์ เพื่อจะได้ข้อมูล ที่มีมิติและทำให้ทราบแนวทางการดำรงชีวิตที่เปลี่ยนไปของ “เกย์” ให้มีความสมบูรณ์มากขึ้น นอกเหนือจากวิถีชีวิตที่ได้ทำการศึกษามาแล้ว ยังมีปัจจัยด้านอื่นๆ ที่มีความน่าสนใจ ในการศึกษา เช่น การขายบริการ การเป็นเด็กเร่ร่อน โสเภณีข้ามชาติ ซึ่งเป็นปัญหาสังคมที่น่าจะมีการนำเสนอเพื่อให้ทราบความเป็นจริงของปัญหาดังกล่าวต่อไป

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กิตติคุณ อางคาสัย. (2540). *โสเภณีเด็กชาย : ศึกษาเฉพาะกรณีเด็กชายเร่ร่อนขายบริการทางเพศ*. วิทยานิพนธ์สังคมสงเคราะห์ศาสตร์มหาบัณฑิต. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- คมจักร วุฒิโรจน์. (2534). *ฝ่าโลกเกย์: หนังสือ*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ กรุงสยาม.
- จารุวรรณ กันทะนิตย์. (2531). *ความสัมพันธ์ระหว่างการเปิดรับสื่อมวลชนกับทัศนคติต่อเรื่องรักร่วมเพศของนักศึกษาในกรุงเทพมหานคร*. วิทยานิพนธ์ นศ.ม. (การประชาสัมพันธ์). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- ชัด เย็นสบาย. (2542, พฤศจิกายน). *ไลฟ์สไตล์ ชายรักชาย เกย์ " กลางดงพหุสังคม* กรุงเทพฯธุรกิจ.
- ดำรงชัย บัวล้อมใบ. (2535). *การศึกษาเปรียบเทียบปัญหาสุขภาพจิตของชายรักร่วมเพศกับชายปกติ*. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต. (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ทศพร มณีศรีขำ. (2545). *การสร้างความเป็นอื่นให้กับเกย์*. วิทยานิพนธ์ กศ.ด. (พัฒนศึกษาศาสตร์). กรุงเทพฯ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ทัศนทนต์ ดวงรัตน์. (2539). *บทบาทของการสื่อสารในครอบครัวกับการตัดสินใจแปลงเพศ*. วิทยานิพนธ์ นศ.ม. (ประชาสัมพันธ์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- ทัศนีย์ ธนาประชุม. (2532). *พฤติกรรมทางเพศและเจตคติของนักเรียนวัยรุ่น : กรณีศึกษาพฤติกรรมรักร่วมเพศ เขตการศึกษา 5*. วิทยานิพนธ์. วท.ม. (จิตวิทยาคลินิก). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยมหิดล. ถ่ายเอกสาร.
- นางลักษณ์ เอมประดิษฐ์. (2535). *สาเหตุและผลกระทบทางสุขภาพของการเป็นกะเทยลักเพศ*. กรุงเทพฯ: เอกสารอัดสำเนา.
- นันท์รัตน์ คุณากร. (2532). *พฤติกรรมทางเพศและเจตคติของนักเรียนวัยรุ่น : กรณีศึกษาพฤติกรรมรักร่วมเพศเขตการศึกษา*. วิทยานิพนธ์ วท.ม. (จิตวิทยาคลินิก). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยมหิดล. ถ่ายเอกสาร.
- เนตรชนก บัวนาถ. (2532). *ความสัมพันธ์ในครอบครัว รูปแบบการสื่อสารในครอบครัว และทัศนคติที่มีต่อเรื่องรักร่วมเพศของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร*. วิทยานิพนธ์ นศ.ม. (การประชาสัมพันธ์). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.

- บงกชมาศ เอกเอี่ยม. (2532). *เกย์: กระบวนการพัฒนาและสร้างเอกลักษณ์รกร่วมเพศ*.
วิทยานิพนธ์ ส.ม. (สังคมวิทยาและมานุษยวิทยา). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัย
ธรรมศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- บุปผา คุณพิโน. (2530). *การศึกษาเจตคติและพฤติกรรมรกร่วมเพศของนักเรียนวัยรุ่น
ในกรุงเทพมหานคร*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.
- พัชราภรณ์ ศรีสวัสดิ์. (2542). *ผลการให้คำปรึกษากลุ่มที่มีต่อการยอมรับตนเองของเด็ก
วัยรุ่นในสถานสงเคราะห์เด็กหญิงภาคตะวันออกเฉียงเหนือ จังหวัดอุดรธานี*.
รายงานการศึกษาค้นคว้าอิสระ การศึกษามหาบัณฑิต. มหาสารคาม: มหาวิทยาลัย
มหาสารคาม. ถ่ายเอกสาร.
- พงษ์สวัสดิ์ สวัสดิพงษ์. (2530). *แนวทางการศึกษาความเปี่ยงเบนตามกรอบการวิเคราะห์
เชิงการปฏิสังสรรค์สัญลักษณ์*. วารสารสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา:
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- พวงผกา มหาวีระชาติกุล. (2545). *ทัศนคติของบุคคลแวดล้อมต่อบุคคลรักเพศเดียวกัน
กับการปรับตัวของบุคคลรักเพศเดียวกัน*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม.
(จิตวิทยาพัฒนาการ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
ถ่ายเอกสาร.
- พรุ่ง วงศ์จรัสกุล. (2532). *การศึกษาปัญหาของนักศึกษาชายที่มีพฤติกรรมรกร่วมเพศ*.
วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- ไพรัตน์ พฤษชาตคุณการ. (2533). *จิตเวชศาสตร์*. เชียงใหม่: โครงการตำราคณะ
แพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ปฐิภาณ เหวระกุล. (2547). *ศึกษาเปรียบเทียบการยอมรับในตนเองของบุคคลรักเพศ
เดียวกันชายไทยกับลักษณะบุคลิกภาพแบบ เอ-บี และระดับความเครียด
ในเขตกรุงเทพมหานคร*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาพัฒนาการ). กรุงเทพฯ
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ประณม จันทิม. (2536 กุมภาพันธ์- มีนาคม). *จากลัทธิรกร่วมเพศถึงรกร่วมเพศ*. วารสารแนแนว.
- ประภาพรรณ วงศาโรจน์. (2532). *การพัฒนาเอกลักษณ์รกร่วมเพศในวัยรุ่น*. วิทยานิพนธ์
ศศ.ม. (สังคมวิทยา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
ถ่ายเอกสาร.
- รัชนี นพเกตุ. (2542). *มนุษย์: จิตวิทยาทางเพศ*. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ: ภาควิชาจิตวิทยา
คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

- รุ่งกานดา พงษ์ธรรมาภรณ์. (2530). *ความคิดเห็นของนักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ต่อพวกรักร่วมเพศชาย กรณีศึกษา : กลุ่มโรงเรียนที่ 1 ของกรุงเทพมหานคร*. วิทยานิพนธ์ สส.ม. (สังคมสงเคราะห์ศาสตร์). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- วัชร อัมมิจิตร์. (2538). *พฤติกรรมทางเพศและเจตคติของนักเรียนวัยรุ่น : กรณีศึกษา พฤติกรรมรักร่วมเพศ เขตการศึกษา 11. วิทยานิพนธ์ วท.ม. (จิตวิทยาคลินิก)*. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล. ถ่ายเอกสาร.
- วีระ ไชยศรีสุข. (2533). *สุขภาพจิต*. กรุงเทพฯ : แสงศิลป์การพิมพ์.
- ลลิตา ชีระศิริ. (2530). *เลี้ยงลูกอย่างไรไม่ให้เกย์*. กรุงเทพฯ : รวมทรรศน์.
- วันเพ็ญ บุญประกอบ. (2526 มิถุนายน-กรกฎาคม). "ก่อนจะมาเป็นเลสเบี้ยน, เกย์." *วารสารแนะแนว*.
- สุภากร จันทวานิช. (2546). *วิธีการวิจัยเชิงคุณภาพ*. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุวิพันธุ์ เย็นสบาย. (2544, พฤษภาคม). *มุมมองบางประการต่อสิทธิเกย์*. กรุงเทพฯธุรกิจ.
- อัญญา สิงห์เสนี. (2536). *บทบัญญัติใหม่ของการเป็นเกย์ : นิตยสารพบโลก*. กรุงเทพฯ.
- Coleman, J.M. (1984). *Social Problems*. New York : Harper & Row. Publisher.
- Cronin, Denise M. (1974). *Coming Out Among Lesbians Sexual Deviance & Sexual Deviants*. New York : William Marrow & Company, Inc.
- Dank, Berry M. (1971). *Coming Out in the Gay World in Gay man : The sociology of Male Homosexuality*. New York : Harper & Row.
- Hart; & Richardson. (1981). *The Theory and Practice of Homosexuality*. London.
- J.M.Dank. (1971). *The Gay and Lesbian Psychotherapy Treatment Planner*. New York : John Wiley & Sons, Inc.
- Pershing; & Elizabeht Marie. (1998). *Mariage and Domestic Partnership : The Opinion Of Gay Men, Lesbian, Bisexuals and Transgenderd People*. Master's Thesis in Social work (Sociology) California State University. Copy.
- Plummer, K. (1981). *The Making of the Modern Homosexual*. Hutchinson & Co. (Puplishers) Ltd.
- Kinsey, Alfred C. (1984). *Sexual Behavior in the Human Man*. Philadelphia : W.B. Saunders company.
- Little, C.B. (1983). *Uderstanding Deviance & Control : Theory. Research & Socia Policy*. F.E. Peacock Puplishers, Inc.

- Rontledge; & Kegan Paull Pattaya Yaisoon. (1984). *Family Dynamic in Childhood of Male Homosexuals*. Master's Thesis in Public Health. Faculty of Graduate Studies. Mahidol University. Copy.
- Spardley, J.P. (1979). *The Ethnographic Interview*. Holt, Rinehart & Winston, Inc.
- Troiden Richard R. (1979). *"Becoming Homosexual."* in Rubington, E. and Weinberg, New York : Macmillan Publishing Company.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

คำศัพท์ในภาษา “เกย์”

คำศัพท์ในภาษา “เกย์”

กระรอก	=	ออกไปหาเหยื่อ
กอล์ฟฟี	=	มาดนิ่งแต่ที่ร้ายลึก
กรุปรี	=	กระแตะ แรด
กั๊ด	=	ถากถาง กระแนะกระแหน
กันซี่	=	อาการหึงหวงจนออกนอกหน้า
ก้ามปู	=	เกย์ล่า เล่นกล้าม
ก๊ิบเกู๊เรก้า	=	คำซึ่งบ่งบอกว่าสิ่งนั้นดีเลิศ
ก๊ิบบี้	=	อรร่อนน่ากิน
แก้ง	=	ใช้เรียกเกย์ด้วยกันเอง
เก็กแมน	=	ทำท่าทางให้ดูสมชายชาตรี
เก็กู้ด	=	ดูดี แต่งกายงาม
กุ๊งนาง	=	สวยหวานเหมือนผู้หญิง
แซกรับเซญ	=	ผู้ถูกนินทาว่าร้าย
คั๊น	=	อาการอยากผู้ชาย
เค	=	คำเรียกอวัยวะเพศชาย
แควม	=	คำชมเวลาเจอผู้ชายหน้าตาดี
ง่าม	=	หล่อ
เงือก	=	เกย์ไม่สวย
จ๊ะเอ๋	=	โรคเอดส์
จ๊าบดิ่ง	=	แต่งตัวด้วยสีสันแสบตา เป็นที่สะดุดตา
จ๊ว	=	กำลังมีอะไรกัน
จิก	=	การเดินเข้าไปคุยกับผู้ชายแปลกหน้า
เจ็โป	=	เป็นคำเรียกระบายอารมณ์ เช่นเป็นโพลีโอ
เจ้หัก	=	หน้า, จมูกหักดูไม่ดี
จุดพลุ	=	การเรียกร้องความสนใจจากผู้ชาย
จูออน	=	ตัวใหญ่ หน้าหยาบ

โจ๊ะ	=	การมีเพศสัมพันธ์กัน
ฉ้อราษฎร์	=	การแย่งแฟนเพื่อนมาเป็นแฟนของตนเอง
ฉิ่งฉับ	=	เล่นรักในหมู่เกย์ควีนด้วยกัน
ซง	=	ผู้ชาย มาจากคำว่า ผู้ซงผู้ชาย
ชบา	=	ชะนีในบาร์
ชะนี	=	ผู้หญิง
ชี	=	เกย์ออกสาว
ชีเน่	=	หน้าขาววอก จนเกินเหตุเพราะการโป๊ะแป้ง
ชูตู	=	ชั้นต่ำ
เขี้ยบเจี้ยบ	=	เกย์ที่ชอบทำตัวอ่อนหวาน แต่ร้ายลึก
ซอง-ซองจู	=	การห่มให้ผู้ชายอย่างมากมายเกินฐานะของตัวเอง
ซิก	=	การมีเพศสัมพันธ์ทางทวารหนัก
ซีมาโลชั่น	=	อาการอยากมีอะไรกับผู้ชายอย่างมาก
ซุงแหล	=	โกหกมากๆ
ชำ	=	เซ็ง
เซ็ง	=	สนุกสนานกัน ออกไปหาคู่กัน
ด็อกแด็ก	=	ท่าทางการเดินที่ไม่มั่นใจ จะแมนก็ไม่ใช่ จะสาวก็ไม่เซ็ง
ดาวนิล	=	เกย์ที่ดำคล้ำคล้ำ แต่ผิวเนียน
ด้ามณี	=	เกย์ที่ดำมาก
ได้หน้าลืมหลับ	=	สำนวนไทยสำหรับเกย์ที่กลับไปแต่งงานกับผู้หญิง
ตะมอย	=	เดินอ่อยผู้ชาย
ตั้งเตา	=	ตั้งวงที่นินทาผู้อื่น หรือเริ่มชักชวนคนอื่นร่วมวงนินทา
แต๊บ	=	หยิบจิบอะไรโดยไม่บอกกล่าว
แต่ว	=	เกย์ที่แสดงออกมาก
โต๊ะ	=	การร่วมเพศ
ตำแดง	=	การใช้มือช่วยตัวเองของผู้ชาย
ทศวรรษ	=	การสัมผัสหรือจับต้อง
ทำแท้ง	=	การใช้น้ำฉีดเข้าทวารหนักเพื่อล้างทำความสะอาด
ไทเป	=	เกย์สัญชาติหนึ่งที่ชอบใช้เงินซื้อผู้ชาย

นก	=	ชวด สูญเสียสิ่งอันพึงปรารถนาไป
นนี่	=	เกย์ที่มีแฟนที่หวังเกาะกิน
น้องเตย	=	เกย์เด็ก, เกย์วัยรุ่น
นังกอ	=	เกย์
นึ่งหน่อง	=	เกย์ที่ชอบใช้เงินซื้อหนุ่มหล่อตามผับ
น้ำมันกระเด็น	=	การนินทาผู้อื่นจนมีผู้ได้ยิน หรือนินทาเสียงดัง เกินไป
บ๊วบ	=	การทำรักด้วยปาก (Oral sex)
เบเกอร์	=	การถูกแย่งชิงสิ่งของของบุคคลอันเป็นที่หมายปองไป
โบ	=	โบราณ ล้าสมัย
โป๊ะ-ฉ่า	=	แต่งหน้า ปอกหน้า
ไปโอนี้	=	เสือไป สาวแตก
ปาดหน้าเค้ก	=	แย่งผู้ชายขณะที่เกย์อีกคนกำลังคว่ำอยู่ ซึ่งหน้า
โป๊ะแตก	=	ความลับถูกเปิดเผย
ผัดกระเพรา	=	ซักช้า ล่าช้า ไม่ทันใจ
ผัดไทย	=	ผ(ล)ดไทย คือมีเพศสัมพันธ์กันโดยเปลี่ยนกันรุก เปลี่ยนกันรับ
ผ่อ	=	ฝรั่ง
พาราตะ	=	พลาด หมายถึง การทำอะไรพลาดพลั้งไปแล้วนึกขึ้นได้
พันดาบ	=	เกย์คิงมีอะไรกัน เปรียบอวัยวะเพศชายเหมือนดาบ
ฟ่อนเล็บ	=	ตบกัน
ฟิน	=	เสร็จหรือลุล่วงภารกิจ
มามา	=	ชนอวัยวะเพศ
มิสเปรู	=	เกย์ที่ทุ่มให้ผู้ชายมากๆ
แม่ครัวใหญ่	=	ผู้เริ่มการนินทา
ไม่ใส่เสื้อเกราะ	=	ไม่ใส่ถุงยางอนามัย
เม้าท์	=	พูดมาก นินทา
ย้ายवार	=	การเดินเหินของชาวเกย์
สลัวจิต	=	เกย์ที่แสดงออกบ้างเป็นบางครั้ง
สว่างจิต	=	เกย์ที่แสดงออกตลอดเวลา

สวึงเต้ง	=	กิริยาอาการกรีดกราดวิตถวายเป็นเหตุ
สุกแล้ว	=	หมายถึงการนิเทศเสร็จสิ้นแล้ว
สุดท้ายก็บัวลั่นน้ำ	=	เกย์ที่หลงใหลผู้ชาย ไม่เช็ดทิ้งที่รู้ว่าเขาหลอกใช้
เสิร์ฟ	=	การที่เกย์ไปมีเพศสัมพันธ์กับผู้ชายที่บ้าน
หนีบโຈະ	=	รักนวลสงวนตัวชั่วคราวชั่วคราว
หนุ่ยศรี	=	เกย์ที่ถูกแฟนเด็กหลอก
หม่อม	=	เกย์หรือ กะเทยผู้สูงศักดิ์
เหย-เหยเปย	=	ไม่เข้าท่า ไม่ได้เรื่อง
ไหม้	=	การนิเทศไม่สำเร็จ
ออกรอบ	=	ออกหาผู้ชาย
อาซา	=	เกย์หรือกระเทยที่ช่วงพินบนเหยียนเหมือนม้า
เอฟ	=	เกย์ที่มีความสามารถรอบตัว
แอ็บ	=	แก๊งทำ
แอบจิต	=	เกย์ที่ไม่แสดงออกเลย
แอปเปิ้ล	=	การเก็บซ่อนพฤติกรรมการแสดงออกเอาไว้
โอดด์	=	เกย์แก่
ฮอร์สซี	=	เกย์หรือกระเทยที่พินเหยียนเหมือนม้า
ฮักกี้	=	เกย์หรือกระเทยที่จุ่มกแบบนหัก

ภาคผนวก ข

ข้อมูลการสัมภาษณ์

บทสัมภาษณ์

(ผู้วิจัยได้แจ้งวัตถุประสงค์ของการศึกษาและจรรยาบรรณในการสัมภาษณ์แก่ผู้ให้ข้อมูลได้ทราบแล้ว)

ผู้วิจัย - ให้เล่าประวัติของตัวเองคร่าวๆ

ผู้ให้ข้อมูล - ประวัติตอนเด็กพี่ก็ไม่ค่อยเท่าไรนะ จำความได้ก็ตอนที่พอพี่ตี ตอนนั้นพี่ชอบไปเล่นกับเพื่อนที่เป็นผู้หญิง เล่นหมากเก็บ เล่นยาง ที่เขาเดินกันนะ รู้สึกสนุกนะ ตั้งแต่เรียนอนุบาลแล้วก็เรียนโรงเรียนสหศึกษามาตลอด ตอนอนุบาล มีเพื่อนเล่นอยู่คนหนึ่งเขาจะออกสาว ๆ มากหน่อย ก็ชวนเล่นอะไรต่อมิอะไรที่เด็กผู้หญิงเขาเล่นกันนะ พี่เองก็ชอบนะ ไม่อยากเล่นอะไรแบบผู้ชาย ตอนนั้นมีเล่นป็นปloom เล่นเกมส์แบบเด็กๆ นะ ก็จำได้ว่ามีเพื่อนเริ่มมาล้อ พี่ก็ตี พอโตมาหน่อยก็ไม่ค่อยได้ไปเล่นอะไรกับพวกผู้หญิงแล้ว เหมือนกับว่า เราไม่ใช่ คือ เราไม่ได้เป็น คือเราไม่ได้เป็นแบบเพื่อนเราบางคน อย่างคนที่เราเคยเล่นด้วย ที่มันออกสาว มันเป็นคนกะเทย

ผู้วิจัย - ไม่เหมือนกันหรือ คิดว่าต่างยังไง

ผู้ให้ข้อมูล - พี่ว่ามันคนละอย่างเลยนะ ใครๆ ก็อาจคิดเหมารวมกะเทยมันเหมือนกัน คนทั่วไปเอาส่วนมากก็ได้คิดว่ามันต้องเป็นแบบเดียวกันแน่ๆ พี่เองก็เอนทีจะคำว่ากะเทย พี่ไม่ชอบเลย เวลามีคนมาบอก มาด่าว่า ไอ้พวกกะเทย พวกตุ๊ด แต่ถ้าเป็นพวกเกย์ เออ มันฟังดูมันซอฟท์ แต่ถ้าเลือกได้ ไม่อยากให้เลือกอย่างไหนทั้งนั้นแหละ คืออาจจะพูดแรงไป เอ่อ อย่างผมเป็นเกย์ ก็รู้ตัวว่าเป็นเกย์ แต่ไม่อยากจะให้ใครตราได้หรอกว่า เป็นเกย์โดยเปิดเผยเพราะผมยังต้องอยู่ในสังคมที่ยังมองว่าพวกเราเป็นพวกที่ไม่รู้สิ ถ้าจะถามว่าเป็นอะไร คงไม่ตอบว่าเป็นหรอก ตุ๊ดอะไรนั่น เกลียดด้วย ตอบเป็นเกย์ ดีกว่า น่าฟังกว่า มันดูมีศักดิ์ศรีมากกว่านะ พี่เป็นเกย์นะ พี่ไม่ใช่กะเทยนะ บางคนที่เหมาะสมอยากให้คิดดูสิ เราเหมือนกันไหม เราต่างกันไหม พี่ว่าการแสดงออกและรูปแบบการดำเนินที่ต่างกัน พี่ไม่อยากให้ใครมองว่าเป็นเกย์ ไม่ใช่ผู้ชายนะ พี่เป็น ผู้ชายที่ชอบผู้ชาย ก็แค่นั้น แต่ใสความคิดลึกๆ แล้วนี่ อย่างที่บอก คงไม่มีใครหรอกนะที่จะอยากให้เรียกตัว แล้วเหยียดประณามหรือมองอย่างแหยงๆ พี่เองก็พอใจนะ คำว่าเกย์นี่ พี่พอใจในบอดีตัวเอง มันใจว่ายังไงพี่ก็ไม่มีทางที่จะผ่าตัดแปลงเพศ หรือแต่งหน้า ทาเล็บ ที่ว่ามันน่าเกลียดนะ คือพี่ไม่ได้มองว่ามันเลวร้าย แต่ยังไงก็ยังพอใจในความเป็นชายอยู่

ผู้วิจัย - สมาชิกในครอบครัวเป็นยังไงบ้าง

ผู้ให้ข้อมูล - พี่มีพี่น้องสามคนนะ เป็นพี่คนโต พ่อจะเข้มงวดเลยละ เป็นคนดุดมกๆ ดีเป็นดี จนถึงขั้นที่ว่าตีจนเกือบตาย ที่บ้านพี่เขาจะเลี้ยงลูกแบบให้คิดเองทำอะไรเองทั้งหมด เขาจะสอนทุกอย่าง แม้จะไม่ค่อยพูดจาอะไรมาหรือ คือไม่ค่อยกล้าเถียงพ่อ พ่อดุ แม่จะเจ็บพี่ต้องปิดนะไม่ปิดคงโดนไม่ใช่น้อย ไม่อยากให้พ่อรู้หรือ พ่อเองเขาก็ไม่ค่อยชอบ คือไม่ชอบเลย มีหลายหนที่พ่อเขาจะแบบว่า คอยว่ามีลูกเป็นเกย์ เป็นตุ๊ด ตายดีกว่า เสียชาติเกิด อะไรเงี้ย เราก็เลย เออ ไม่บอกดีกว่า และไม่คิดว่าจะบอกให้รู้ด้วย ไม่ใช่ไม่อยากบอกแต่ผลดีมันจะน้อยกว่าผลร้าย เป็นแบบนี้เขาดีใจ เขายังเคยพูดเลยว่าตอนเด็กเล่นแต่กับผู้หญิงนึกว่าจะเป็นกะเทยไปเสียแล้ว ดินะที่ไม่เป็น ที่บ้านเห็นเราเป็นชายแท้ พี่ต้องปิด ซึ่งแปลกนะที่พี่จะดูเป็นแมนมาก ที่บ้านพี่ไม่มีคนรู้เลยนะ เขาก็ดีนะ แต่กลัวเหมือนกันว่าถ้ารู้ขึ้นมาก็คงจะตกใจเหมือนกัน ก็เล่นซะวางท่าแมนขนาดนี้ น้องชายมีสองคน เขาก็จะไม่รู้ว่าเราเป็น เราก็จะขมๆน้อง รังแกน้องไม่รู้ว่าพี่เป็น

ผู้วิจัย - ทราบว่าตนเองรับรู้ว่าเป็นเกย์ตอนไหน

ผู้ให้ข้อมูล - พี่รู้ตัวนะ ว่าใจตัวเองนะเป็นหญิงตั้งแต่เกิด มันรู้อยู่กับตัวอยู่แล้ว พี่ว่า คนเรามีสิ่งที่ติดตัวของแต่ละคนนะ เกิดมาก็เป็น ก็ลองมองที่ผ่านมา เราก็รู้ตัวเองตั้งนานแล้ว ตั้งแต่เด็กในละแวกบ้านพี่จะมีแต่เด็กผู้ชาย ต่างกับที่พี่เรียนคือจะมีเป็นสท(สหศึกษา -ผู้วิจัย) จะมีเพื่อนผู้หญิงเป็นเพื่อนสนิทก็จะเล่นกันแบบผู้หญิง แต่พอกลับบ้าน พ่อ แม่ก็จะจับให้เล่นดาด เล่นปิ่น เล่นก็เล่นเหมือนกัน แบบผู้ชายทั่วไป เวลาอยู่ใกล้เพื่อนผู้ชาย เราชอบ ชอบที่จะอยู่ใกล้ ตอนนั้นก็ไม่รู้ว่ารักคืออะไร ก็ได้แต่ไปใกล้ๆ เขา พอเวลาที่โดนเพื่อนผู้ชายกอด มันก็ดีขึ้นรู้สึกมีความสุข แต่เวลาที่เล่นอะไรแรงๆก็ไม่ชอบ แต่ยังต้องเล่นกับพวกมัน ใจจึงออกไปเล่นกับเพื่อน ผู้หญิงจะตาย แต่ก็กลัวพ่อจะตีเอา เพราะครูชอบไปฟ้อง แต่ก่อนนี่ครูฟ้องเลยนะพ่อก็ตี ก็ว่าเขา ไม่อยากให้ไปเล่นมาก กลัวจะกลายเป็นกะเทย ตอนนั้นคือคิดนะ เราเป็นอะไรกันแน่

ผู้วิจัย - เล่าเรื่องราวตอนที่เรียน กับระยะที่ยอมรับว่าเป็นเกย์

ผู้ให้ข้อมูล - ตอนที่เรเรียนมอปลายนะ เพราะก่อนหน้านี้ พี่เรียนโรงเรียนอนุบาล ก็เล่นกับเด็กผู้หญิง พี่โดนพ่อแม่ว่า เพราะครูฟ้องพี่ก็ไม่ค่อยได้ไปยุ่งหรือสานต่อว่าพี่เป็นอะไร ก็ได้แต่เล่นกับผู้ชาย เล่นบอล เล่นสนุกเกอร์ ตอนนั้นก็ได้ชอบอะไรมากมาย แต่เล่นเพราะไม่มีอะไร จะเล่นไปเล่นกะเพื่อนผู้หญิงพ่อก็ว่า การที่จะมาบอกว่าฉันเป็นเกย์ หมดลสิทธิ์ พอมาเรียนมัธยมตอนต้นก็เหงิยๆ นะ ออกจะเรียบร้อย ตอนนั้นแหละเริ่มมีเพื่อนมากขึ้น บางคนมันก็หน้าตาดี หล่อ เราก็ด้วยความที่เราไม่ได้แสดงตน อะไรก็คบหากับเพื่อนที่เป็นผู้ชายได้ง่าย คบแต่ไอ้หล่อ นี่แหละ ยอมรับว่าชอบมาก ทำอะไรให้หลายอย่างแต่ไม่แสดงตัว จนจบมอดัน มอปลายนี้แหละที่พี่เริ่มจะมีคนอื่นระแคะระคาย เอ เป็นเกย์เปาะวะ แต่ตอนนี้เริ่มมีความมั่นใจในตัวเองเพิ่มมากขึ้น เพราะมีเพื่อนที่เป็นเกย์เหมือนกันนี่แหละที่โชคดี คือไม่ชอบนะพวกที่เป็นกะเทยแบบตัวจ๋า ตอนนั้นพี่คบกับเขา

นี่แหละ เขาเป็นคนที่ทำให้พี่รู้ว่าพี่เป็นเกย์แน่นอนแล้ว เพราะเราคบหากันแบบแฟนโดยที่เพื่อนไม่รู้ ไม่ทราบ เพราะเก็บกันทั้งคู่ ตอนนั้นพี่ลดความกล้าไปได้มาก เพราะมีคนอีกคนหนึ่งที่เป็นเหมือนเรา เราไม่ได้อยู่ลำพัง คิดว่าเริ่มจากตรงนั้นแหละ

ผู้วิจัย - แล้วกับบุคคลอื่นๆละ

ผู้ให้ข้อมูล - (Q.พ่อแม่, พี่น้อง) กับพ่อแม่เขาก็จะกระแะกระคายบ้าง แต่เขาคงไม่ยากคิดนะ พี่ว่าแต่ความรู้สึกอยากบอกกับทุกคนเลยนะ โดยเฉพาะกับพ่อแม่ไม่ยากให้เขารู้จักลูกตัวเองแบบนี้ แบบที่ว่าลูกต้องมาคอยแสดงละคร ว่าเป็นอีกคนหนึ่ง กับน้องๆก็เหมือนกัน เขาเป็นผู้ชาย เขาก็ไม่ชอบพวกนี้อยู่แล้วเขารู้ว่าเราเป็นเกย์คงไม่ค่อยดีเหมือนกัน

ผู้วิจัย - ได้เปิดเผยตัวกับใครบ้าง

ผู้ให้สัมภาษณ์ - กับเพื่อนสนิทนะ คือ พี่รู้สึกว่ พี่โชคดีนะที่มีเพื่อนดี ไม่ว่าจะเป็นที่ไหน เขาก็รู้ว่าพี่เป็นเกย์ ตอนเรียนก็มีคนรู้ว่าพี่เป็นเกย์ พี่เปิดตัวได้ง่ายมาก ยกเว้นที่บ้าน (Q.เปิดตัวครั้งแรกเป็นอย่างไร กับใคร) ตอนแรกพี่ไม่คิดมากเลยนะกับเพื่อนตอนมอปลาย คือตอนนั้นเพื่อนคนนี้ก็พี่เป็นเกย์เหมือนกัน เขาก็เก็บเหมือนกัน แต่พอมาช่วงนี้ พี่ก็เลยเผลอหลุดปากไปบอกว่า ถ้าจะบอกอะไรอย่าง จะว่ามัย “กูเป็นเกย์วะ” ตอนนั้นพี่ไม่ได้ตั้งใจว่าจะบอก คือมันทำให้พี่กล้าที่จะบอกตัวตนของพี่ว่าเป็นเกย์ในครั้งต่อไป แปลกนะพี่จะเลือกบอกคนที่พี่จะคบ คือพี่จะดูก่อนว่าเขาเป็นเกย์หรือเปล่าด้วย มันจะง่าย พี่จะแบ่งคบนะ กลุ่มเพื่อนที่ไม่ใช่เกย์ กลุ่มที่เป็นเกย์ พี่จะคบคนละแบบ กับเพื่อนที่เป็นเกย์ พี่จะเต็มที พุดคุย เรื่องนั้นเรื่องนี้ เรื่องเพศ เรื่องส่วนตัวคือมันสบายใจกว่านะ เหมือนกับว่าได้พูดกับคนของเรา มันสบายใจ ต้องยอมรับว่าพี่มีเพื่อนเกย์น้อย ส่วนเพื่อนที่ไม่ใช่เกย์ พี่จะไม่ค่อยพูดเรื่องส่วนตัวมากนัก ไม่อยากมีปัญหา เคยพูดกับเพื่อนที่ไม่ใช่เกย์ เขาเลิกคบพี่เลยนะ พี่เลยต้องแยกเพื่อนออกเป็นกลุ่มๆ เพื่อง่ายต่อการคบหา ไม่ใช่ว่าจะเลือกแบบนาเกลียด คือมันไม่อยากไปสร้างสัมพันธ์หรืออะไรกับอย่างอื่นมาก เดี่ยวพอดไป มารู้ว่าเราเป็น แล้วรับไม่ได้ เลิกคบมันก็เสียเวลาและที่สำคัญ เสียใจที่คบกับใครบางคนแล้วเขาไม่ยอมรับในความเป็นตัวเองของเรา

ผู้วิจัย - มีคนอื่นที่เขาไม่ชอบและมีอคติไหม แล้วมีวิธีการปรับตัวอย่างไร

ผู้ให้ข้อมูล - พี่ว่ามีเยอะมากเลยนะคนที่เขาไม่ชอบ ตอนนั้นที่พี่เจอก็เป็น ครูที่สอนเลยละ ที่พี่องพอ ว่าเล่นกับผู้หญิง คือบางทีเขาก็มองแบบเหยียดๆนะ นี่ขนาดเราเป็นเด็กนะ ตอนเรียนมหาลัย พี่ก็พอจะมีคนรู้ อาจารย์ก็รู้ คนนี้เขาสอน(..) เขาจะพูดตลอดเลยนะ เกลียดอย่างโน้นเกลียดอย่างนี้ พวกผิวดมมนุษย์ อะไรประมาณนั้น พอให้คะแนนนะ บางทีให้คะแนนแบบ ไม่ค่อยยุติธรรม เรารู้เลยอะไรวะ ทำได้เหมือนกัน อย่างวิชา(..) เราเองก็ยัง งง มารู้ทีหลัง อ้อ เขาไม่ชอบ เกย์นี่เอง ดินะที่เรียนจบ(Q.แล้วที่ทำงานละ)เพื่อนร่วมงานพี่เขาจะไม่ค่อยที่จะมายุ่งกันเท่าไร ใครจะเป็นอะไร

ไม่ค่อยสนใจ ทำให้รู้สึกดีนะคือเขาไม่ได้แสดงกิริยาการเกลียดเพียงแต่อาจจะไม่แสดงออก บางครั้งก็รู้อย่างเวลาจะเดินออกไปกับเราดูๆ เขาจะเกร็งนะ แบบประมาณว่าระวังตัว คือโชคที่อยู่ อย่างคือเจ้านายพี เขาก็แฟร์ดี เขาจะไม่คิดแบบหยุ่มหยุ้ม เป็นเกย์หรือ เขาไม่ว่านะ เขาบอกว่า ไม่สนหรอก จะเป็นอะไร ทำงานให้ฉันได้ ไม่เกงาน เป็นคนดี ไม่โกงเวลา แค่นี้ก็พอแล้ว ตรงนี้ ชอบมาก เขาไม่ได้มองว่าเกย์อย่างเราต่ำเลย เราก็พร้อมเต็มที่กับงาน คือ มีความสุขที่ได้ทำงาน

ประวัติย่อผู้ทำวิจัย

ประวัติย่อผู้ทำวิจัย

ชื่อ ชื่อสกุล	ว่าที่ร้อยตรี กฤตณัฐ เฟื่องชัย
วันเดือนปีเกิด	25 กันยายน 2521
สถานที่เกิด	อำเภออุทุมพรพิสัย จังหวัดศรีสะเกษ
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	904/79 ซอยคลองน้ำแก้ว แขวงสามเสนนอก เขตห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร รหัสไปรษณีย์ 10310
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ.2533	ประถมศึกษา จาก โรงเรียนบ้านชะบุง (ชะบุงศิลปศึกษา) จังหวัดศรีสะเกษ
พ.ศ.2540	มัธยมศึกษาตอนปลาย จาก โรงเรียนสตรีสิริเกศ จังหวัดศรีสะเกษ
พ.ศ.2544	ครุศาสตรบัณฑิต (เอกภาษาอังกฤษ) จาก สถาบันราชภัฏจันทรเกษม กรุงเทพมหานคร
พ.ศ.2549	การศึกษามหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาการแนะแนว จาก มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ กรุงเทพมหานคร